

BULUŞMA

www.sev.org.tr

mayıs 09 / sayı 1

**130 yıldır şifa dağıtmaya
devam ediyoruz**

Prof. Dr. Serdar Küçükkoğlu

Prof. Dr. Emre Akkuş:

"Çok kardeşli bir aile gibiyiz"

**Naci Sığın: "Kriz, kriz
olmaktan çıktı"**

Esin Hoyi (ÜAA '58)

SEV Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı

Merhaba...

Sağlık ve Eğitim Vakfı kırkıncı yıl kutlamaları, İzmir Amerikan Koleji, Üsküdar Amerikan Lisesi, İzmir, Tarsus ve Üsküdar SEV İlköğretim Okulları, SEV Amerikan Hastanesi ve SEV-YAY'dan oluşan ailemiz bireylerini bir araya getirdi.

Bu buluşmalarda, Türkiye'nin dört bir yanından gelen Talas, Tarsus ve Üsküdar mezunları, öğretmen ve yöneticileri, SEV çatısı altındaki diğer kurum ve kuruluşlarda çalışanlar, aile ve yakınları bir araya gelerek anılarını paylaştı. Yüzyılı aşkın bir süredir Türkiye'ye hizmet veren bir ekol haline gelmiş okullarımızın verdiği eğitim ve öğretimin kendilerine kazandırmış olduğu özellikleri vurgulayan mezunların bu kurumları yaşatmak konusundaki samimi duyguları beni yıllar öncesinde **Sabancı Holding**'in eski binasında yapılan bir toplantıya götürdü:

Toplantıya katılan Talas, Tarsus, İzmir ve Üsküdar mezunları, **Amerikan Board Heyeti**'nin okullarımıza yaptığı finansal desteği kaldırmasıyla ilgili endişelerini dile getirerek, geleceğe dönük, uzun vadeli bir strateji saptamanın gayreti içindeydiler.

Rahmetli **Özdemir Sabancı**, toplantı ortamındaki endişe ve karamsarlıktan rahatsız olmuş olacak ki, birden heyecanla ayağa kalktı ve bir Tarsus Amerikan Koleji mezunu olarak aldığı eğitimin, yaşamını, kişiliğini, dünya görüşünü, iş ahlakını, insan ilişkilerini nasıl etkilediğini, kendisine nasıl bir yaşam sevinci, insan sevgisi ve hoşgörüyü kazandırdığını açıkladı ve bu okulların

yaşatılması konusunda kararlı ve tutarlı adımlar atılmasının gereğini vurguladı. Özdemir Sabancı'nın içten konuşması anında etkisini gösterdi.

Aradan uzun yıllar geçti. Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın profesyonel yöneticileri, gönüllü mütevellileri, yönetim kurulu üyeleri ve çeşitli komitelerde görev alan mezunların özverili çalışmaları ile kurumlarımız, verdikleri kaliteli hizmeti daha da geliştirerek sürdürüyor. SEV şemsiyesi altında güç kazanan kurum ve kuruluşlarımızın ortak geleceğe bağlı kalarak özünü korumuş ve Özdemir Sabancı kardeşimizin bu camiaya duyduğu güveni haklı çıkarmıştır.

İzmir, Tarsus ve Üsküdar'daki liselerimiz ve SEV ilköğretim okullarımız, ortak misyonları doğrultusunda, Türkiye'mize, kişisel ve toplumsal sorumluluk bilincine sahip, özgüvenli, İngilizce'ye ana dili kadar hakim, öğrenmekten yaşam boyu kopmayan, etkili iletişim kurabilen, her yönü ile nitelikli bir yaşam süren, ülkesine ve insanlığa hizmet için gereken beceri, tutum ve sorumluluklar edinmiş bireyler yetiştirmektedirler.

Bizleri, geçmişimize, geleceğimize ve kendimize güvenen, özgür düşünen, yurtsever, toplumsal bilinci gelişmiş, yapıcı, yaratıcı, araştırmacı bireyler olarak yetiştiren bu camiaya yürekten bağlıyız.

Bu güzel ailenin bireyi olmaktan gurur duyuyorum.

Sevgi ile kalın. 🌱

BULUŞMA

www.sev.org.tr

BULUŞMA DERGİSİ, SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI (SEV) TARAFINDAN
YAYIMLANAN 4 AYLIK, ÜCRETSİZ BİR YAYINDIR.

mayıs 09 / sayı 1

Kapak Fotoğrafı: Duygu Arseven

içindekiler

Kısa kısa	4
Haberler	5
Öğrencinin Sesi: Öğrenci Birlikleri	10
Ahmet Ceranoğlu: TALAS'tan SEV'e vefanın öyküsü	12
Nilgün-Özden Özler: "Toprak bölünmesi büyük sorun"	16
ACI'da yatılılık yeniden başlıyor	20
Uzman Görüşü: Yatılılık	22
Naci Sığın: "Kriz, kriz olmaktan çıktı"	24
Brian Johnson ile nostalji	28
Pop quiz	32
Piraye Erdem: "Tek başına mutluluk olmaz!"	34
Hırslı ve başarılı bir oyuncu: Halim Ercan	38
Berna Ulman: "Kredi kartları bilinçli kullanılmalı"	42
Özel yabancı okullar ve yeni sınav sistemi	46
Sıra dışı bir finans direktörü: Ceylan Güzekin	48
Tiyatro: Bir İrfan Yurdu	52
Prof. Dr. Serdar Küçükoğlu - Prof. Dr. Emre Akkuş: "Çok kardeşli bir aile gibiyiz"	54
130 yıldır şifa dağıtmaya devam ediyoruz	59
Fusun Çevikel Kuran: "Bu yılın renkleri, mercan kırmızısı, eflatun ve mor"	62
Kitap: Neil Gaiman "Coraline"	66
Gezi: Ürdün ve Petra	68

SEV Yönetim Kurulu Adına Sahibi:
Erhan Dumanlı

Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ziya Köseoğlu

Yayın Koordinatörü: Esra Sunar

Yayın Kurulu: Defne Erdur Bekdik • Ahmet Ceylan • Dilem Deniz • Tülay Güngen •
Leyla Keskiner • Ziya Köseoğlu • Bengü Shepard • Esra Sunar • Özlem Tanrıverdi •
Defne Tokay • Aydan Yakın

Bu sayıya katkıda bulunanlar: Merve Soysal Başa • Hazar Boz • Tülin Büyükkalkan •
Deniz Tarba Ceylan • Osman Erk • Brian Johnson • Hazal Kamışlı • Tangül Aktuğlu
Kardeş • Tuba Dirik Kepkep • Dolunay Özbek

Reklam Sorumlusu: Leyla Keskiner • Esra Sunar

Yönetim Yeri: Mahir İz Cad. No: 17, A Blok K: 2 Üsküdar 34662 İSTANBUL
T: (0216) 474 25 35 F: (0216) 474 25 38 E: sevgki@sev.org.tr www.sev.org.tr

Yapım: TETRA İLETİŞİM Hizmetleri Ltd. Şti.
Yönetim: Önder Kızılkaya - Soner Kızılkaya
Yayın Koordinatörü: Şebnem Akçıl
Grafik Uygulama: Nur Ayman Çakmak
Yazı İşleri: Vecdi Erbay - Türkşan Karatekin
Fotoğraf: Sinan Kesgin - Yüksel Altıntop

Halaskargazi Cad. Sait Kuran İş Merkezi
No: 301 Kat: 5 Şişli-İSTANBUL
Tel: (0212) 219 96 76-77 Faks: (0212) 231 33 37
E-posta: tetra@tetrailetisim.com

Baskı: UNIPRINT Basım San. ve Tic. A.Ş.
İstanbul Asfaltı, Ömerli Köyü 34555 Hadımköy-İSTANBUL
Tel: (0212) 798 28 40 Faks: (0212) 798 20 63

Basım yeri ve tarihi: İstanbul - Nisan 2009
4 ayda bir yayımlanır.

DUYURULAR...

2009 yılı 1. Olağan SEV Mtevelli Heyeti Toplantısı, 2 Mayıs 2009 tarihinde SEV Amerikan Hastanesi'nde yapılacaktır.

ÜSKÜDAR AMERİKAN LİSESİ YETİŞENLER DERNEĞİ'NİN SONU 4 VE 9'LA BİTEN YILLARDA MEZUN OLAN ÜSKÜDARLILAR İÇİN DÜZENLEDİĞİ "REUNION" 20 HAZİRAN 2009'DA OKUL BAHÇESİNDE.

• Christie Hall'ün renovasyonu Mayıs sonunda tamamlanacaktır.

Redhouse Tematik Sözlükler Dizisi başlatıyor. Dizinin ilk üç kitabı Eğitim Sözlüğü, Sanat Terimleri ve Kavramları Sözlüğü, Müzik Terimleri Sözlüğü yıl sonunda okurlarıyla buluşacaktır.

Haberler...

RedhouseKidz'in çeviri olmayan ilk kitabı Limon Ağacının Şarkısı'nın yazarı Arslan Sayman İzmir SEV'de, 2 Nisan 2009 tarihinde de Üsküdar SEV'deydi. 2. ve 3. sınıf öğrencileriyle konuşan Sayman, kitabından bir bölümü de çocuklara okudu...

SEV Amerikan Hastanesi, Sigara ve Sağlık Ulusal Komitesi' nin 2008 yılı değerlendirmelerinde sigarasız bir Türkiye için gösterdiği çabayı ödüle layık bulmuş, 2 Nisan 2009 günü Gaziantep Üniversitesi'nde düzenlenen bir törenle hastanemizi şerefletirmiştir. Sigara ve Sağlık Ulusal Komitesi tarafından ödüle layık görülen ilk hastane SEV Amerikan Hastanesi' dir.

Tarsus SEV İlköğretim Okulu'nun yeni kampüsü için açılan ihaleye gelen mimari projesi değerlendirmek için kurulan seçici kurulda Erkut Şahinbaş (TAC '56), Turhan Kayasü (TAC '64), Cemal Mutlu (TAC '68), Ahmet Bican Tuğberk (TAC '68) ve Füsun Yıldırım (TAC '88), bulunmaktadır.

Okullarımızın mezuniyet törenleri:

- TAC 5 Haziran 2009
- ACI 15 Haziran 2009
- ÜAA 17 Haziran 2009

2009 mezunlarımıza üniversite sınavlarında ve sonraki hayatlarında başarılar, mutluluklar dileriz.

Nisan ayında mezun derneklerimiz yeni yönetimlerini seçtiler. Yeni yönetimleri tebrik eder, kendilerine başarılar dileriz.

An American Cook in Turkey'den... Barbara Holbrook Moore'un Tarifi

BROWNIES

3/4 c (1 3/4 dL) butter or margarine
1 2/3 c (3 3/4 dL) sugar
3 eggs
1 generous c (120 g) sifted flour
1/2 t baking powder
3/4 t salt
1/2 c (1 dL) cocoa
1 1/2 c (3 1/2 dL) walnuts, chopped
2 1/4 t vanilla

Blend dry ingredients.
Add yogurt and vanilla and beat well.
Stir in egg.
Pour batter into greased 8" * 8" * 2" (20 * 20 * 5cm) pan.
Bake in 350° F (180° C) oven 45 minutes.
Cool and frost.

(1 c = 16 Tablespoon for liquid)
(1 c = 225 gr for solid)

Afiyet Olsun!

YAZ OKULU

Üsküdar Amerikan Lisesi kampüsünde yaz etkinliği: 7-13 yaş grubu öğrencilere yönelik, teknoloji ve İngilizce ağırlıklı, keyifli aktivitelerle dolu bir yaz etkinliği planlanıyor. 29 Haziran - 24 Temmuz ve 27 Temmuz - 21 Ağustos tarihinde düzenlenen yaz etkinliği ile ilgili sorularınız için nmutlu@sev.org.tr adresine mesaj atabilirsiniz.

Şifahane Meydanı adına kavuştu

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi tarafından düzenlemesi yapılan Amerikan Hastanesi Şifahane Meydanı törenle açıldı.

Büyükşehir Belediyesi ve TEDAŞ Gaziantep Müdürlüğü'nün destekleri ile düzenlenen ve **SEV Amerikan Hastanesi**'nin Acil Servisi ile Ana Bina giriş yönünde bulunan 1514 m²'lik meydana Büyükşehir Belediye Meclisi'nin 9 Mart 2009 tarihli kararı ile **Şifahane** adı verildi.

Büyükşehir Belediyesi tarafından meydanla ilgili imar ve yol düzenlemesi çalışmalarının tamamlanmasının ardından, Gaziantep TEDAŞ Müessese Müdürlüğü tarafından verilen destekle meydanın aydınlatılması sağlanırken; alan, estetik bir görünüme kavuşturuldu.

Şifahane Meydanı'nın açılış töreninde konuşan Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı **Erhan Dumanlı**, Amerikan Hastanesi'nin Gaziantep halkına hizmet veren sağlık kurumlarının en eskilerinden olduğunu ifade ederek, uzun yıllardır verilen bu hizmetin kalitesinin yükseltilmesi için kurumlarla yapılan

işbirliğinin önemli olduğunu söyledi. Büyükşehir Belediye Başkanı **Dr. Asım Güzelbey** de çocukken sık sık hastalandığını ve annesinin kendisini Amerikan Hastanesi'ne getirdiğini anlattı. Güzelbey, "Beş sene evvelindeki Gaziantep'te tarihi yapıların kendi kaderine terk edildiğini, balıcı yuvası olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Bugün değişen Gaziantep'te tarihi mekanların yoğun olduğu Tepebaşı Mahallesi'ne el atarak gerek hastane çevresinde gerekse bu bölgede ciddi düzenlemeler yaptık. Özellikle İnönü Caddesi'ni Atatürk Bulvarı'na bağlayan yolu açarak, çevre düzenlemesini yaptık ve insanların Amerikan Hastanesi'ne daha sağlıklı ulaşmalarını sağladık." diye konuştu. Güzelbey, gerek mevcut hastanelere, gerekse açılan sağlık ocakları, tıp merkezleri ve yakında hizmete girecek olan 50 yataklı tam donanımlı belediye hastanesine destek verdiklerini ifade etti. 🌱

Açılış töreninde **SEV Yönetim Kurulu Başkanı Erhan Dumanlı**, Büyükşehir Belediye Başkanı **Dr. Asım Güzelbey**'e katkılarından dolayı teşekkür plaketi sundu.

Bu yıl kuruluşunun 130 yılını kutlayan **SEV Amerikan Hastanesi** 1910'lu yıllarda bölge halkı tarafından hastane yani "Hasta evi" olarak değil, "iyileştirme evi" yani **Şifahane** olarak anılıyordu.

Ayşe Mayda Sokağı

ACI'37 mezunu, İzmir'in ilk kadın ortodontisti sevgili Ayşe Mayda'nın ismi 6 Mart 2009'da Konak Belediyesi tarafından düzenlenen bir törenle, oturduğu 126 sokağa verildi.

Ailesi, İzmir'in önde gelen isimleri, SEV yetkilileri, ACI idaresi ve mezunları, çeşitli kadın dernekleri ve daha birçok davetlinin katıldığı törende konuşan Konak Belediye Başkanı **Muzaffer Tunçağ**, **Ayşe Mayda**'nın yardımseverliği, çağdaşlığı ve eğitime katkılarıyla örnek bir Cumhuriyet kadını olduğunu söyledi. Bir İzmirli olarak böylesine önemli bir ismin şehirlerinde yaşamasından gurur duyduklarını belirten Tunçağ, bunun bir simgesi olarak da oturduğu sokağa adını verdiklerini sözlerine ekledi.

Törende söz alan eski Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı **Yaşar Yaşer** de SEV'e bağlı okullarda sosyalliğe ve topluma hizmete çok önem verdiklerini vurguladı. Ayşe Mayda'nın bunun en güzel örneklerinden biri olduğunu söyleyen Yaşer, Ayşe Hanım'ın kendileri için de bir gurur sembolü olduğunun altını çizdi.

Söz sırası Ayşe Mayda'ya geldiğinde duygusal anlar yaşandı. Kendisine şimdiye kadar birçok ödül verildiğini söyleyen Ayşe Mayda, oturduğu sokağa adının verilmesinin kendisini çok mutlu ettiğini ve son derece heyecanlandığını belirtti. Sevinç gözyaşları ile sürdürdüğü konuşmasında bu önemli gününde kendisini yalnız bırakmayıp törene gelenlere ve sadece bu tören için İstanbul'dan gelen SEV yetkililerine çok teşekkür ettiğini söyledi.

Tören, kurdelenin kesilerek sokağın "**Ayşe Mayda Sokağı**" adı ile açılmasıyla son buldu. ✓

Ayaktakiler soldan sağa: **Güngör Pura** (ACI '47), **Ayşe Mayda**, **Yaşar Yaşer** (SEV Mütevelli), **İlter Gürel** (SEV Mütevelli), **Kenneth Frank** (SEV Mütevelli), **Aydan Yakın** (ACI/SEV Kurumsal İletişim Sorumlusu), Oturanlar soldan sağa: **Ahmet Ceylan** (SEV Genel Koordinatör Yardımcısı), **Nilhan Çubuk** (İzmir SEV Okul Müdürü), **Charles Hanna** (ACI Okul Müdürü)

Başkanlığa Geçiş Gençler Konferansı deneyimi

Tarsus Amerikan Koleji son sınıf öğrencisi Hazal Kamışlı (TAC 2009) Genç Liderler Konseyi'nin davetlisi olarak Washington'a giderek ABD Başkanı Barack Obama'nın yemin törenine katıldı ve yaşadıklarını bizlerle paylaştı.

Her şey Lise 2 öğrencisiyken katıldığım *Küresel Genç Liderler Konferansı* (Global Young Leaders Conference) adlı bir yaz programıyla başladı. 22 Temmuz-2 Ağustos 2007 tarihleri arasında dünyanın dört bir yanından gelen öğrencilerle, tanıştım ve kendimi geliştirme fırsatı buldum.

Aradan iki sene geçti. Bir gün eve geldiğimde Küresel Genç Liderler Konferansı'nın bağlı olduğu organizasyon olan *Genç Liderler Konseyi*'nden (Congressional Youth Leadership Council) (CYLC) gelen ve beni *Başkanlığa Geçiş Gençler Konferansı*'na (Presidential Youth Inaugural Conference) davet eden bir mektup buldum. Sevinçten ne yapacağımı şaşırdım. Ailem beni inanılmaz derecede destekledi ve hemen programa kaydımı yaptım. Konferans, 17-21 Ocak tarihleri arasında yapılacaktı. Bu süreye kadar ABD seçimlerini dikkatli bir biçimde takip ettim. Oraya indiğimin ertesi günü konferans başladı. Grubumda yurt dışından gelen tek kişi olup, Amerikalılar arasında ülkemi temsil ediyordum. Bunun sorumluluğuyla elimden gelenin en iyisini yapacağıma dair söz verdim. Brifingden sonra otobüslerle Maryland Üniversitesi'ne giderek burada sırasıyla **Doris Kearns Goodwin** ve **Lisa Ling**'in konuşmalarını dinledik. Doris Kearns Goodwin, Pulitzer ödüllü ünlü bir yazardı. Bize ABD başkanlarını incelerken başından geçenleri anlattı. Tarihin neden önemli olduğunu açıklarken geçmişimize sahip çıkmamızın üstünde durdu. Ondan sonra kürsünün başına geçen, genç gazeteci Lisa Ling'di. Genç yaşına rağmen Kuzey Kore, Afganistan gibi ülkelerde bulunmuştu.

O da bize, hayatta istediğimiz şeylerin peşinden koşmayı ve mümkün olduğunca seyahat etmemizi söyledi.

Ertesi gün ilk konuşmacımız General **Colin Powell**'di. General Colin Powell'a göre disiplin, vizyon, ahlaki değerlere bağlılık, amaç, güven, optimistlik, takdir etme ve bağlantılar iyi bir liderin sahip olması gereken özelliklerdi. General Colin Powell'dan sonra sıra Kuzey Afrika'nın Başpiskoposu **Desmond Tutu**'ya geldi. Başpiskopos Desmond Tutu, Nobel Barış Ödülü kazanmış bir insan hakları savunucusuydu. İnanılmaz derecede esprili ve etkileyici bir konuşmacı olan Desmond Tutu, dünyanın biz gençler sayesinde iyi

ellerde olduğunu söyledi. İdealist olmamız gerektiğini ve hepimizin ayrı bir değer olduğunu anlattı. Konuşmasının içinde çok değerli öğütler vardı ve tüm bu öğütleri verirken mimik ve jestleriyle herkesi kendine hayran bıraktı. Bu inanılmaz konuşmaları dinledikten sonra, **Barack Obama** adına yapılan konsere gittik. O kadar çok insan vardı ki! Sonuçta, sahneye yaklaşılabildiğimiz kadar yaklaştık ve konseri dinledik. Sırasıyla **Shakira, Stevie Wonder, Usher, Bono ve Beyoncé** sahneye çıktı. Arada Obama'yı da gördüm. Tarih sayfalarına geçen bu adamla aynı yerdeydim! İnanılmaz bir duyguydu bu.

Diğer günse (19 Ocak) çeşitli liderlik aktiviteleri yaptık. Seçimleri ve Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin yaptıklarını tartıştık. Tabi ki en son söz, Barack Obama'ya geldi. Odadaki herkes onun karizmatik bir lider olduğunu ve Amerika'nın ilk siyahî başkanını seçecek hale gelmiş olmasının onları ne kadar gururlandırdığını söyledi. Barack

Obama'nın zaferi, dünya için yeni bir sayfa açıldığının en önemli göstergesiydi. Grup tartışmalarından sonra Maryland Üniversitesi'nde **Al Gore**'un konuşmasını dinledik. Bizlere Amerika'nın bu krizden kurtulması için yapması gerekenleri anlattı. Yenilenebilir enerjiye yatırım yapılması gerektiğini ve küresel ısınmayı önlememiz gerektiğini söyledi. Onun değerli konuşmasından sonra akşam eğlencesi olarak gemi gezisine katıldık. Böylece, DC'yi başka bir açıdan görmüş oldum.

20 Ocak sabahında uyandığımda tarihe birkaç saat sonra tanıklık edeceğim düşüncesiyle sabırsızlandım. Hızlı bir kahvaltıdan sonra otobüslerle tören alanına gittik. İnanılmaz bir kalabalık vardı. Sürüyle insan bu tarihi ana şahit olmak için tören alanına süratle ilerliyorlardı. Sahneyi alandan ayıran havuzun hemen arkasındaki ilk ekrandan töreni izlemeye başladık. Etrafımda Asya, Latin ve Afrika kökenli birçok farklı etnik yapıya sahip Amerikalı vardı. Herkes kan dondurucu soğuğa

rağmen neşeliydi ve ekrana bakarken yüzleri umut doluydu. Ben bütün bunlara şahit olduğum için çok şanslıyım. Sadece Amerika değil, dünya tarihi için bu kadar önemli bir olaya dâhil olmak çoğu insanın başına gelmez. Bu nedenle, bu deneyimi hayatım boyunca unutamayacağımı biliyorum. Konferans bitiminde çalışmalarımız için bir madalya ve yaka iğnesi organizasyon tarafından bizlere hediye edildi. Her ikisi de bu inanılmaz deneyimin bir hatırası olarak sonsuza kadar bende kalacak.

Hazal Kamışlı

12B / No:543 / TAC-2009 ✓

PAINT THE FUTURE

**Amerikan Kolejli gençler
gönüllü olarak köy okullarını boyadı.**

Paint The Future (Geleceği Boya) etkinliği kapsamında Tarsus Amerikan, İzmir Amerikan ve Üsküdar Amerikan Koleji öğrencileri *Sarıköy* ve *Belçinar* Köylerinde iki ilköğretim okulunun iç ve dış duvarlarını 20 Aralık 2008 tarihinde boyadı ve öğrencilerin ihtiyaçlarını okullarında topladıkları paralarla karşıladı. Bu etkinlik duvarların boyanmasının yanı sıra köylerin sözel tarihini ortaya çıkarmak için yapılan röportajları ve çocuklarla oynanan oyunları da kapsadı. Etkinliklerin yapıldığı bu köylerdeki çocuklar da bu boyama işlerinde aktif rol aldılar. ✓

Öğrenci Birlikleri

Üç okulun öğrenci birliği başkanları bu yıl gerçekleştirdikleri ve planladıkları projeleri anlattılar.

MAY DAY 09'U UNUTULMAZ FESTİVALLER ARASINA SOKMAK İSTİYORUZ

Botan Yıldırım (ÜAA)

Bu sene ilk olarak, okulumuza yeni katılan hazırlık sınıflarının oryantasyon sürecinde *Öğrenci Birliği* olarak büyük bir görev üstlendik. Aramıza yeni katılan arkadaşlarımıza sene başında okulumuzu, öğrenci birliğini ve diğer bütün kulüpleri tanıtan kısa bir film izlettirdik ve sorularını cevapladık. Daha sonra Eylül ayı içerisinde Öğrenci Birliği kulüplerinin tanıtımlarını yaptık.

Ekim ayına geldiğimizde Öğrenci Birliği'nden seçilen on kişi ile bu sene *Tarsus Amerikan Koleji*'nde düzenlenen *Liderlik Konferansı*'na katıldık.

Ekim ayının sonunda ise her sene geleneksel olarak gerçekleştirilen *KÜR (Koç-Üsküdar-Robert)* toplantısına ev sahipliği yaptık. Bu toplantıda bu üç okulun öğrenci birliği arasındaki iletişim ve etkileşimi güçlendirdik.

Kasım ayında her sene geleneksel olarak gerçekleştirdiğimiz *Öğretmenler Günü* programını hazırladık. Öğretmenler Günü'nde öğretmenler hakkında kısa bir film çektik ve bu filmi izlettirdik. Ayrıca öğretmenlerimize ufak hediyeler aldık ve özel kartlar hazırladık.

Şubat ayında, *Sevgililer Günü* nedeniyle gül, şeker ve çikolata satışı yaptık ve müzik eşliğinde sınıflara girerek bunları dağıttık.

Ayrıca tüm yıl boyunca ayda bir kere olmak üzere *Serbest Kıyafet Günleri* düzenledik ve Öğrenci Birliği'nin bütçesinin büyük bir bölümünü bu aktivitemizden sağladık.

Bu senenin ikinci döneminde bu sefer Koç ve Robert'in ev sahipliği yapacakları KÜR toplantılarına katılacağız. Ve ikinci

dönemdeki öğrenci birliği toplantılarımızın büyük bir bölümünü 90 yıllık geleneksel okul festivalimiz olan *MAYDAY* organizasyonu için kullanacağız. Bu büyük festival için gerekli planları yapıp organizasyon komiteleri oluşturacağız ve sanatçı ve sponsor görüşmeleri üzerine yoğunlaşacağız. Ayrıca Nisan ayının başındaki *May Boy* ve *May Girl* seçimleri ve Mayıs ayının başında gerçekleştirilecek olan yeni Öğrenci Birliği'nin seçimleri okulumuza ayrı bir heyecan katacak. Bu seneki aktivitelerimizin büyük bir çoğunluğunda başarıya ulaştığımızı inanıyoruz ve bu seneki bu başarılı organizasyonlarımızı *MAYDAY 09'u* unutulmaz festivaller arasına sokarak sonlandırmak istiyoruz.

BAZAAR DAY TÜRKİYE ÇAPINDAKİ EN BÜYÜK GENÇLİK ORGANİZASYONU

Görkem Yurtseven (ACI)

Her sene olduğu gibi bu sene de *Öğrenci Birliği* olarak ilk aktivitemiz hazırlık öğrencileri ile birlikte yaptığımız oryantasyon programıydı. Kuşadası Pine Bay Otel'de gerçekleştirilen bir buçuk günlük gezi süresince hazırlık öğrencileri *Amerikan Koleji*'ne "merhaba" derken

biz de onlara okul yaşamı ve sosyal etkinlikler hakkında bilgi verdik. Gelenekler de bizim için büyük önem taşıyor. Eylül ayının sonunda Şeker Bayramı'nı kutlamak amacı ile öğle arasında "*Sugar Lunch*" adı altında bir aktivite düzenledik. Öğle arası boyunca Öğrenci Birliği üyeleri ve sınıf temsilcileri olarak müzik eşliğinde tatlı ve şeker satışı yaptık. Bu aktivite sayesinde hem okul öğrencilerine neşeli bir öğle teneffüsü yaşatmış olduk hem de öğrenci birliği bütçesine katkı sağladık.

Ekim ayında ise *Tarsus Amerikan Koleji*'nde yapılan *Liderlik Konferansı*'na katıldık. Bu konferans süresince diğer kardeş okullarımızdan gelen arkadaşlarla tanışma fırsatımız oldu ve alanında uzmanlaşmış liderler tarafından yönetilen grup çalışmaları yaptık.

Kasım ayında, geçen senelerdeki rutinin dışına çıkarak öğretmenlerimize alışılmadık dışında bir *Öğretmenler Günü* kutlaması yaptık. Öğretmenler, gün içinde çeşitli soruları takip ederek, günün sonunda bütün okul tarafından kendileri için hazırlanan hediyelere ve kartlara ulaştılar. Aralık ayında ise geleneksel kış kermesimiz "*Winter Bazaar*"ı düzenledik. Velilerimiz evlerinden gönderdiği yiyecekler ile etkinliğimize destek verdiler. Önceki yıllara

göre katılımın daha fazla olduğu bu günde iki ders saati boyunca öğrenciler düzenlediğimiz oyunlar ile çok eğlendiler. Bu eğlencenin yanı sıra etkinliğimiz Öğrenci Birliği bütçemize çok güzel bir katkı sağladı.

Ayrıca Ocak ayının ortasında her sene farklı bir tema ile organize edilen geleneksel balomuzu düzenledik. “*Siyah ve Beyaz*” teması ile düzenlediğimiz balomuz hazırlık öğrencilerinden lise son öğrencilerine kadar geniş bir kitlenin ACI ruhunu paylaştığını bir kez daha bizlere kanıtladı.

İkinci Dönemin başlangıcından itibaren bütün mesaimizi Mayıs ayında gerçekleşecek olan *Bazaar Day*’e veriyoruz. Okulumuzda 50 yılı aşkın bir süredir düzenlenen Bazaar Day’in önemi gerçekten çok büyük. Dekorundan sponsoruna, sanatçı seçiminden organizasyonun tanıtımına kadar her türlü hazırlığını öğrencilerin yaptığı bu organizasyon için öğrenciler aylar öncesinden büyük bir dayanışma içerisinde çalışıyorlar. Her Mayıs ayının ikinci haftası düzenlenen ve bütün İzmir’in heyecanlı beklediği Bazaar Day’in bu sene de başarılı geçmesi için elimizden geleni yapıyoruz. Gerekli bütçeye ulaşabilmek için çok sayıda sponsora ihtiyacımız var, bu görev ise duruma bağlı olarak bazen çok zor ve umutsuz haller alabiliyor.

Mezunlarımızdan sponsorluk konusunda gelebilecek her türlü desteğe bu noktada çok ihtiyacımız oluyor. Ancak bütün bu çalışmanın sonucunda, Türkiye çapında en büyük gençlik organizasyonunu düzenleme ünvanını okulumuza kazandırma gururunu yaşıyoruz.

YILLIKLARDAN ELDE ETTİĞİMİZ GELİRLERİ BURLU KARDEŞLERİMİZE VERİYORUZ

Nazlı Veziroğlu (TAC)

Sene başında kısa sürede oluşturduğumuz *Öğrenci Birliği*’nin ilk çalışmalarından biri *Yemek Seçme Komitesi*’dir. Bu komite sayesinde yemekhanede çıkan yemeklerin

seçiminde öğrencilerin fikri ve istekleri duyurulmakta, yemekler onların istekleri doğrultusunda çıkarılmaktadır. Öğrenci Birliğimizin diğer bir görevi ise okul üniforması seçiminde okul yönetimi ve öğrencilerin isteği doğrultusunda ortak hareket etmektir.

En önemli çalışmalarımızdan biri okul yıllığını çıkarmak için oluşturduğumuz *Yıllık Komitesi*’dir. Sponsorlarımızın yardımıyla çıkaracağımız yıllığımızın en büyük amacı yıllıktan gelecek gelirlerle öğrenci birliği bünyesinde oluşturacağımız burslu kardeşlerimiz için olan *Aktivite Fonu*’dur. Bu fon sayesinde burslu kardeşlerimiz her okul gezisine katılabilecek, *Community Service*, *Model United Nations* gibi kulüplerimizin konferanslarına gidebileceklerdir.

Ekim ayında, okulumuz Tarsus Amerikan Koleji’nde düzenlenen *Liderlik Konferansı*, bizlere önceki konferanslardan tanıdığımız arkadaşlarımızla bir daha görüşme ve yeni arkadaşlarla tanışma fırsatı tanımış ve hepimizi liderlik konusunda bir adım öteye götürmüştür.

Bu sene öğrenci birliğini bekleyen en büyük görev ise baharda gerçekleştireceğimiz okulumuzun geleneksel *‘Carnaval’*ı ve beraberinde yapılacak olan *‘Aktivite Maçı’*dır. Bu Carnaval’dan gelecek olan gelirler de yıllık bünyesinde oluşturulan Aktivite Fonu’na ve burslu öğrencilerin fonuna gidecektir. 🌱

SEV-YAY, “DOĞADAN ALDIĞIMIZI DOĞAYA VERİYORUZ” KAMPANYASINI BAŞLATTI

ÇEKÜL 7 AĞAÇ ORMANLARI’NDAKİ
REDHOUSE KORUSU BÜYÜMEK İÇİN
DESTEĞİNİZİ BEKLİYOR...

REDHOUSE AİLESİ, SÖZLÜK ÜRETİMİ
ESNASINDA KULLANDIĞI KÂĞIDI,
ORMANLARA BORÇLU...
VE DOĞAYA OLAN BU BORCUNU, KISMEN
DE OLSA GERİ ÖDEMEK ADINA
REDHOUSE KORUSU’NU KURUYOR.
GELİŞTİKÇE BÜYÜDÜKÇE ORMANA,
HATTA ORMANLARA DÖNÜŞMESİ
ÜMİDİYLE BAŞLANILAN BU PROJE TÜM
HIZIYLA SÜRÜYOR.

DESTEKLEMEK İSTERSENİZ AŞAĞIDAKİ
YETKİLİ İLE TEMASA GEÇMENİZ YETERLİ
OLACAKTIR.

ÇEKÜL VAKFI

Burcu Yazlar

0212 249 64 64

7agacprojesi@cekulvakfi.org.tr

TALAS'tan SEV'e vefanın öyküsü: **Ahmet Ceranoğlu**

Doğuş Üniversitesi Rektör Danışmanı ve Makine Mühendisliği Bölüm Başkanı Prof. Dr. Ahmet Ceranoğlu (TAO '64 - TAC '67) SEV Eğitim Kurulu'nun ve Tarsus Campus Board'un başında bulunuyor.

Prof. Dr. Ahmet Ceranoğlu eğitime gönül vermiş bir Talas-Tarsus mezunu. “Kendimi, beni bu yerlere getiren tüm kurumlara karşı borçlu hissediyorum.” diyen Ceranoğlu, Talas ve Tarsus Amerikan Koleji’ne hissettiği vefa duygusunu SEV Yönetim Kurulunda SEV Okulları Eğitim politikalarına yön vererek gösteriyor. Kendisiyle Talas yıllarından bugüne uzanan bir söyleşi gerçekleştirdik.

Talas mezunu olmak sizin için ne ifade ediyor?

Talas, Talas’da okuyan herkesin hayatında çok önemli bir kilometre taşıdır. Mezun olsun olmasın Talas’tan geçmiş herkes için böyledir bu. Benim için de, burada okumuş diğerleri için de olumlu bir iz bırakmıştır Talas.

İlkokuldan yeni mezun, Türkiye’nin çeşitli yerlerinden gelmiş, 11 yaşında 30-35 çocuğun bir araya gelmesi, müthiş bir arkadaşlık ortamının oluşmasını sağlıyor. Birbirimize kenetlenmeyi öğreniyoruz. Arkadaşlık da bu noktada kendini gösteriyor. Camiamızın mezunları arasında muhakkak bir bağ vardır. Bu bağların en kuvvetlisi de Talaslıların arasındadır. Bunun sebebi Talas’ın fiziksel koşullarının daha ağır olmasıyla ilgili. Örneğin, hazırlıkta okulun içindeki bir yatakhane kalırsınız, ama “büyür büyümeyiz” sizi oradan çıkarıp yaklaşık bir buçuk, iki kilometre mesafede bir başka yatakhaneye gönderilirsiniz. Büyük de 12 yaşında! O yaştaki öğrencilerin karanlıkta, o merdivenlerden aşağı inip, o kadar yolu gitmeleri, kışın sobası olmayan yatakhanelerde yatması kolay bir şey değil. O koşullarda güven ortamını bir tek kurduğunuz arkadaşlıkla sağlayabiliyorsunuz. Talaslıların birbirine kenetlenmesinin arkasında da bu zorlu koşullar altında var olmaya çalışmamız yatar.

Her ne kadar zor koşullar altında okumuş olsanız da, bu durum o dönemi anan herkes için başka bir özlem kaynağı da sanırım?

Tabii tabii, çünkü güzellikler de orada

zaten. Mesela tek izin günümüz cumartesiydi, Kayseri’ye inerdik. Sinemaya gideceksek, öncesinde pastaneye gider bir pasta yerdik, ondan sonra da akşam yine belli bir saatte dönerdik. Herkesin bütün bir hafta heyecanla beklediği o gün 45 dakikalık Kayseri’ye iniş seyahati inanılmaz zevkli geçerdi. Herkes büyük bir heyecanla, neler yapacağını her türlü detayı vererek anlatırdı. Kayseri’de oturanlar Pazar günü gelirken yine aynı şekilde otobüslerle gelirdi. 11 yaşından itibaren bu durum hep böyleydi, dolayısıyla onun bize verdiği inanılmaz bir özgüven var.

Tarsus’a geçtiğiniz dönemi nasıl hatırlıyorsunuz? Tarsus’ta Talaslıların oranı neydi?

Biz çoğunlukta değildik; Tarsus’a ortaokuldan itibaren başlamış olanlar her zaman için bizden çoktular ama Talaslıların kendi aralarındaki dayanışma hissi Tarsus’ta da devam ederdi. Tarsus’a geldiğimizde bütün Tarsuslular bize, “Hoş geldiniz dağdakiler” derdi. Evet, Tarsus’a geçince, onlar şehirli oldukları için; biz de dağdan gelenler olduğumuz için hep böyle aramızda tatlı bir çekişme vardı. Ancak, zamanla bu ayrım ortadan kalkardı. Ne de olsa zaman içinde bizler de şehirlileşiyor, ehlileşiyorduk. (Burada gülüyor)

Eğitim sistemi ve öğretmenlerin anlayışı açısından bu iki okul arasında bir farklılık var mıydı?

Hiçbir fark yoktu. Talas’tayken tabi hem yaşça daha küçük olduğumuzdan öğretmenlerimiz biraz daha koruyucu, biraz daha otoriter gibi görünürdü bize. Tarsus’a geldiğimizde hocalarımız da biraz daha hoşgörülüydü ama sistem aynı sistemdi. Öğretmenler aynı mantıkla hareket ediyordu. Bize özgüven aşlamak, ayaklarımız üzerinde durmayı öğretmek ve öğrenmeyi benimsetmek için çok uğraştılar. İyi ki de uğraştılar çünkü mezunlarımızın herbiri kendi alanlarında bütün bu öğretilenlerin avantajını sonuna kadar kullandılar ve kullanıyorlar.

“Tek izin günümüz cumartesiydi, Kayseri’ye inerdik. Sinemaya gideceksek, öncesinde pastaneye gider bir pasta yerdik, ondan sonra da akşam yine belli bir saatte dönerdik. Herkesin bütün bir hafta heyecanla beklediği o gün 45 dakikalık Kayseri’ye iniş seyahati inanılmaz zevkli geçerdi. Herkes büyük bir heyecanla, neler yapacağını her türlü detayı vererek anlatırdı.”

Tarsus’tan sonraki kariyer öykünüzü anlatır mısınız? Mezun olduktan sonra neler yaptınız?

Ben Tarsus’tan mezun olduğumda o zaman Boğaziçi henüz yoktu, orası Robert Kolej Yüksek Okulu’ydu. Robert Kolej Yüksek Okulu’na gittim, makine mühendisliği bölümünü bitirdim. Robert’in son lisans mezunuyum, dolayısıyla da Boğaziçi’nin ilk yüksek lisans programı öğrencisiyim ve 1973’te de Boğaziçi Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümünden yüksek lisans derecesini aldıktan sonra Amerika’ya gittim. Cornell Üniversitesi’nde Teorik ve Tatbiki Mekanik dalında doktora programına kabul oldum. İlk sene öğrenci asistanlığı yaptım, sonrasında araştırma asistanı olarak devam ettim. Doktoramı bitirdikten sonra doktora sonrası araştırma uzmanı olarak iki sene Cornell’de kaldım ve akabinde yurda döndüm; Boğaziçi Üniversitesi’nde makine mühendisliği bölümünde hocaliğe başladım. Talas’ta biz, erkekler bir arada olduğumuzdan her türlü yaramazlığı yapardık; ben de fena sayılmayacak kadar yaramaz bir öğrenciydim. Dolayısıyla beni o dönemden tanıyan hocalarım, böyle iyi bir öğrenci olacağımı tahmin etmezlerdi. Hatta bir gün Üsküdar’dan, Beşiktaş’a motorla geçerken eski hocalarımızdan Mrs. Winkler ile karşılaşmıştım. Ben

Hep iyi insanlarla, iyi eğitimcilerle, iyi rehberlerle karşılaştım ve onların katkısıyla hocalarımı şaşırttım ama her zaman içimde böyle araştırmacı bir ruh vardı zaten.

hemen kendisini tanıdım ve konuşmaya başladık. Ben anlatıyorum; işte *“Robert Kolej’e geldim”* falan, tabi Robert Kolej o kadar önemli gelmemiş olmalı ki *“ha, iyi güzel”* falan dedi. Ondan sonra *“Boğaziçi’nde master yaptım”, “e o da fena değil”* dedi. *“Ondan sonra ne yaptın?”* sorusuna *“Cornell’e gittim”* dedim. Hocamız birden *“I don’t believe it, Ahmet,*

am I talking to the right Ahmet?” diye bağırdı. *“Evet, şimdi de Boğaziçi’nde hocalık yapıyorum”* dedim. Kadıncağızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Peki öğretmenlerinin başarısına bu kadar şaşırdığı, yaramaz addedilen bir öğrenciyken, kendine böyle bir kariyer çizgisi çizen başarılı bir insan olma noktasına nasıl geldiniz?

Talas’ta okurken fiilen bir mühendis olarak çalışmaktan ziyade böyle bir eğitim içerisinde olmak istiyordum. Ortaokuldaki haşarılığım lisede kaybolmuştu, lisede iyi bir öğrenciydim. Üniversiteye geldiğimde yani Robert Kolej’inde daha da iyi bir öğrenci oldum. Yüksek lisans yaparken de danışmanım **Prof. Dr. Akın Tezel** bana araştırma merakı ve sevgisini aşıladı. Cornell’e gidince yine çok iyi bir hocayla, **Prof. Yih-Hsing Pao** ile çalıştım. Hep iyi insanlarla, iyi eğitimcilerle, iyi rehberlerle karşılaştım ve onların katkısıyla hocalarımı şaşırttım ama her zaman içimde böyle araştırmacı bir ruh vardı zaten. Mesela şimdi, bütün bunlardan sonra yeniden okumaya başlasam kesinlikle tıp okurdum çünkü tıpta bilinmeyenler bir umman. Araştırma zevkiniz varsa, merakınız da varsa muhteşem bir ummanın içindesiniz. Oğlum bu alana girdi, yani özlemimi oğlum **Atilla** sürdürüyor.

Şu anda Tarsus Campus Board’un başkanısınız. Campus Board olarak ne gibi görevleriniz var?

Kurul’da okulun yönetimi, müdür, müdür yardımcıları var, bizler de SEV adına bu yönetimde yer alıyoruz. Kararların bizim de onayımızdan geçmesi gerekiyor. Kontenjanların belirlenmesi, bursların verilmesi gibi konular kurulu ilgilendiriyor. Ama daha gündelik konularda ya da mesela bir öğretmenin işe alımı gibi konularda biz karar almıyoruz. Akademik konulara okulların yöneticileri karar veriyor. Okulların yöneticilerinin yani müdürlerin seçimini Vakıf tarafından yapılıyor.

Aynı zamanda SEV Yönetim Kurulu’nda Eğitim Kurulu’nun da başındasınız. Bu kurulun görevlerinden bahsedebilir misiniz?

Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu bünyesinde oluşturulan alt kurullar ile okullarımıza misyonumuz doğrultusunda yardımcı oluyoruz. Başkanı olduğum Eğitim Kurulu da bu kurullardan bir tanesi. Kurul’un temel görevlerini iki ana tema etrafında özetlemek mümkün; eğitim vizyonu oluşturarak öğrencilerimizin en iyi eğitimi almalarına yardımcı olabilmek ve eğitim yönetimi vizyonu oluşturarak okullarımızın sürekli ve verimli şekilde faaliyetlerini sürdürmesine yardımcı olmak. Eğitim vizyonumuz çerçevesinde, eğitim araştırmalarına özellikle önem vermekteyiz. Bu doğrultuda politikalar geliştirme ve revize etme imkanı buluyoruz. Eğitim teknolojilerini çok yakından takip edip, okullarımızın günün en son teknolojik imkanlarına sahip olmasına öncülük ediyoruz. Eğitim kalitemizin uluslararası camia tarafından bilinmesi ve onaylanması anlamına gelen akreditasyon çalışmalarını takip ediyoruz. Ayrıca *Uluslararası Bakalorya (IB)* ve ikinci yabancı dil eğitimine de ağırlık veriyoruz. Öğrencilerimizin eğitimi kadar eğitimcilerin de mesleki açıdan gelişmelerine önem veriyoruz. Öğretmen ve yöneticilerimizin gerek yurtiçi gerekse yurtdışı mesleki eğitim programlarına katılmalarını istiyoruz ve bunu destekliyoruz. Öğrencilerimizin eğitimlerini sürdürebilmelerine yardımcı olmak ya da başarılarını ödüllendirmek amacıyla oluşturulan burs sisteminin geliştirilmesi ve takibi yine Eğitim Kurulu’nun görevlerinden. Bu temel görevler dışında eğitimle ilgili her türlü konu Eğitim Kurulu’nun faaliyet alanını oluşturuyor.

SEV Okulları’nın genel eğitim politikasından bahsedebilir misiniz?

Genel eğitim politikamız tamamıyla öğrenci odaklı. Belki klasik bir ifade ama bugünün gençlerinin yarının liderleri

olacağının farkındayız. Sonuçta bizler de bu okulların mezunu olduğumuzdan misyonumuzda yer alan her bir kelimenin hayatlarımızı nasıl şekillendirdiğinin son derece farkındayız. Herşeyden önce, öğrencilerimizin Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı olarak yetişmelerini amaç edindik. Bu doğrultuda onların iyi birer vatandaş, sağlıklı ve dengeli bireyler olmalarını istiyoruz. Öğrencilerimizin İngilizce'ye ana dilleri gibi hakim olmaları en önemli hedefimiz. Bu amaca ulaşmak için okullarımızda ABD, Kanada ve İngiltere gibi ülkelerden pek çok yabancı öğretmen görevlendiriyoruz. Bunun dışında öğrencilerimizin ikinci bir yabancı dilde de iyi eğitim almış, farklı kültürlerle etkileşime girebilen, çok kültürlülük ve çok dilliliğin getirdiği perspektifle dünya ile iletişim kurabilen bireyler olması bizim için çok önemli. Ayrıca, eleştirel düşünebilen, çevreye duyarlı, sosyal yardımlaşma projelerinde aktif rol alan, hizmet etmek amacıyla demokratik süreçlere katılan ve sorumluluk alabilen gençler yetiştiriyoruz. Tüm bu amaçlarımızı yerine getirme konusunda da son derece başarılı olduğumuzu düşünüyorum.

Türkiye'de ve dünyada Tarsuslular arasında çok önemli yerlere gelmiş insanlar var. Bu tamamen okulun size verdiği özgüven, araştırmacılık ya da öğrenme sevgisinin bir sonucu mu?

Kesinlikle, zaten kendinize güvenmiyorsanız, ne kadar araştırırsanız, bir şeyleri öğrenmeye çalışsanız da belli yerlere gelmeniz biraz zordur. Çünkü sizi belli yerlere getirmek isteyenlerin öncelikle baktıkları şey kendinize ne kadar güvendiğinizdir. Biz tabi ki o açıdan son derece büyük bir avantaja sahibiz. Bizler bu okullara belli kriterlere göre seçildik ama asıl ondan sonra o hamuru yoğurmak başka bir maharet. Çünkü hiçbir un aynı değil, hiçbir kişinin hamurundaki su aynı değil ama ortaya çıkan ekmekler, hepsi de güzel. Dolayısıyla da Tarsus-Talas camiası, Üsküdar, İzmir mezunları, büyük

oranda hep de iyi yerlerde. İyi yetiştirilmiş insanlar zaten her tarafta iyi yetiştirilmiş insanları arıyor.

Bugün zaten SEV camiası içerisinde, vakfın içerisinde bir takım görevleri yapıyorsak bu bizim camiaya olan borcumuzdan dolayıdır. Biz bir şeyler aldık; şimdi de bizim verme zamanımız; dolayısıyla biz de verebildiğimizin en fazlasını vermeye çalışıyoruz. 🌱

“Bizler bu okullara belli kriterlere göre seçildik ama asıl ondan sonra o hamuru yoğurmak başka bir maharet.”

"Toprak bölünmesi büyük sorun"

Ziraatçi bir aile olan Nilgün (ÜAA '69) ve Özden (TAC '67) Özler çifti Türkiye'de tarımın sorunlarından, ilk uygulayıcılarından biri olarak "damlama sulama tekniği"nden, günümüzde çok yaygınlaşan organik ürün kavramından ve okul yıllarından bahsettiler.

Nilgün ve Özden Özler çifti, Türkiye'nin önemli ziraat şirketlerinden Özler Ziraat'in başında uzun yıllardır çalışan Üsküdar ve Tarsus Amerikanlı bir çift. Okuldan sonraki hayat arkadaşlıkları iş arkadaşlığıyla da perçinlenmiş, birlikte çok başarılı işlere imza atmışlar. Nilgün ve Özden Özler'le, bizlere kapılarını açtıkları Çengelköy'deki evlerinde beraberliklerini, okul yıllarını ve birlikte yürüttükleri işlerini konuştuk.

Nasıl tanıştınız?

Nilgün Özler: Anne ve babam İstanbul'da

iyi bir okulda okumamı istemişler.

O sebeple beni İstanbul'a Üsküdar Amerikan Lisesi'nde okumaya gönderdiler. Biz, ikimiz de Adanalıyız aslında ama İstanbul'da tanıştık. Ben orta 2'den orta 3'e; Özden de lise 1'den lise 2'ye geçmişti. Sonradan evlenmek kısmetmiş ama tabi o zamanlar bunu bilemezdik.

Özden Özler: Yazları Caddebostan'daki evimize gidiyorduk. Nilgün'lerle komşu olduk. Bizim apartmanın karşısında bir yerlerde oturuyorlardı. Balkondan bakışarak görmüş olduk birbirimizi. Ama birbirimizin Adanalı olduğunu biliyorduk. O şekilde tanıştık.

O yaşlarda aileden ayrılıp, tek başına okumak zor olmuyor muydu?

N.Ö.: Bu herhalde öğrencinin tabiatı ile ilgili bir durum. Kimi çocuk evinin sıcaklığını özlerken kimisi koşulları kabul ederek öğrenimini sürdürürdü. Ben zorlandığımı hatırlamıyorum. Bu durumda ortam da önemli bir etkidir. Benim okuduğum zamanda çok sıcak bir ortam vardı. Ürkütücü bir yatılılık ortamından bahsedilemezdi.

Ö.Ö.: Talas ve Tarsus'ta koşullar daha zorluydu. Tarsus'ta yatakhaneimizde soba bile yoktu. Haftada bir banyomuz vardı. Şartlar çok daha ilkel olmasına rağmen bizde de çok sıcak bir ortam vardı. Bu sayede hala süren dostluklar kurduk.

O yıllara dair en çok neleri özölüyorsunuz?

N.Ö.: Ben Üsküdar'daki yıllarımı çok severek geçirdim. Öğrencilik, okumak değil; okulun kendisi ve arkadaşlıklar çok güzeldi. İnsanın dönüp *"Ben ortaokul, lise yıllarımı çok güzel geçirdim."* demesi bence bir nimet. O anlamda çok şanslıydım. Bizim okulun yemekleri çok güzeldi. Mesela mayonezli balıkla okulda tanıştım. Bir de özleyip de bulamadığım *plum pudding* var. Bizler, "Üsküdar Amerikan ev hanımı yetiştirir" anlayışının son örnekleriyiz

herhalde. Sonuyuz diyorum çünkü kimsenin sadece ev hanımı olmada gözü yoktu. Bizden sonra da neredeyse tamamen kalktı bu anlayış. Bununla birlikte kalabalık bir ortamda yemek nasıl yenir, yemek adabı nedir gibi bilgileri öğrendiğimiz için çok şanslıyız. Her şey çok sistemli olduğu için tüm inceliklerini öğrenmiştik. Bu şekilde yetişmek tabi bizleri farklı kıldı.

Birçok okulda kazandırılmayan özgüven, düşündüğünü söyleyebilme gibi vasıfların oluşmasında öğretmenlerin ne gibi katkısının olduğunu düşünüyorsunuz?

N.Ö.: Biz ikimiz de Anadolu çocuğuyuz, daha tutucu yetiştirildik. Adana'dan İstanbul'a gelmek benim için bir açılım. Sonra dünyanın bugünkü kadar iç içe olmadığı bir dönemde, 60'lı yıllarda Amerika'dan gelen öğretmenlerimizin olması da dünyamızı zenginleştiren başka bir nimet. Orada çocuk olarak şansımız, o yaşlarda yabancı bir kültüre aşinalık kazanmamızdı. Bambaşka insanlar bambaşka bir dili öğretiyorlar ve siz de bambaşka bir dünya olduğunu keşfediyorsunuz. İngilizce'yi bize çok iyi öğrettiler. Hazırlıktayken bir hocamız bizi tek tek ayağa kaldırıp, sesleri nasıl çıkaracağımızı öğretirdi. Şimdi o zamanın

"Amerikan sisteminin özünde kural, ödül ve ceza üçlüsü mevcuttu. Biz belki iklim nedeniyle biraz daha rahattık. Spor ve sosyal aktiviteler öncelikli konulardı."

Amerikalı hocaları sayesinde hepimiz İngilizce'yi çok iyi konuşup, yazıp, anlayabiliyoruz.

Bir kız okulu olan Üsküdar ile karşılaştırdığınızda Tarsus'ta durum nasıldı?

Ö.Ö.: Bizim hocalarla ilişkimiz daha arkadaşçaydı. Çünkü Tarsus'a çok değişik kesimlerden insanların çocukları gelirdi. Amerikan sisteminin özünde kural, ödül ve ceza üçlüsü mevcuttu. Biz belki iklim de nedeniyle biraz daha rahattık. Spor ve sosyal aktiviteler öncelikli konulardı. Özellikle çoğu okuldan farklı olarak spora önem verilirdi. Dolayısıyla gençliğimizi orada geçirdiğimiz için çok mutluyuz.

Okul bittikten sonra ne oldu?

Ö.Ö.: Tarsus'u bitirdikten sonra 1 sene İstanbul'da kaldım ve çalıştım. Benim Kadıköy'deki evim merkez olmak üzere tüm arkadaşlarımızla bir araya gelmeye devam ediyorduk. Ertesi sene Ortadoğu Teknik Üniversitesi İş İdaresi bölümüne girdim. ODTÜ'de boykotların olduğu bir dönemdi. Orada 2 sene kaldım. Bazı arkadaşlarım futbol bursuyla Amerika'ya gitmişlerdi. Ben de futbol bursuyla University of Maryland'e gittim. Orada da İş İdaresi bölümüne devam ederken aile mesleğimiz olan ziraat alanında çalışmaya karar verdim. Amerika'da da 1,5 sene kaldıktan sonra Türkiye'ye döndüm. Askere gitmeden önce de Nilgün ile evlendik. 29 Ekim 1973'te köprüünün de açıldığı tarihte askerliğimi bitirdim.

N.Ö.: Ertesi gün de Adana'ya gitti. Gidiş o gidiş, halen çalışıyor.

Ya siz?

N.Ö.: Ben Eczacılık Fakültesinde okudum, bitirince de bir eczane açtım. Bir süre eczacılık yaptım. Sonra Özden aile işi olan çiftçilik üzerine ihracat işi yapmak istedi. Bana eczaneyi kapamamı ve birlikte ihracat şirketi kurmayı teklif etti. 1984 senesinde şirketi kurduk.

Birlikte çalışmaya böyle başladınız yani?

Ö.Ö.: Evet, o zaman hem narenciye hem de tarla üretimimiz vardı. Birlikte narenciye ürünlerimizin ihracat ağırlıklı satışıyla ilgilenmeye başladık. Çünkü hangi sektörde ne üretirseniz üretin, satmasını bilmedikten sonra bir kıymeti yok. Mevcut ziraat işletmemizi anonim şirket haline getirdik. Nilgün de dış ilişkilerle ilgileniyor, müşterileri buluyordu. O zaman Avrupa ağırlıklı çalışıyorduk. Sonra Nilgün, çocukların eğitimi ile ilgilenmeye başladı. Çocuklar büyüdüktan sonra onlar da bu işte çalışmaya başladılar. Kızımız Romanya'dan, oğlumuz da Rusya'dan bize destek oluyor. Tabi bu konuda onlara hiçbir baskı yapmadık. Beraber çalışmayı kendileri seçtiler. Sonuç olarak tam bir aile şirketi haline geldik.

N.Ö.: Biz karı-koca olarak çok verimli bir çalışma hayatı sürdürdük ve sürdürmekteyiz. 37 senelik evliyiz ve

birbirimize en yakın olduğumuz dönem birlikte çalıştığımız dönemdir. Çünkü çok fazla şey paylaştık ve ortaya bir şey çıkardık. Bu, çok mutluluk verici...

Özler Ziraat'ten ve çalışma biçiminizden bahsedebilir misiniz?

Ö.Ö.: Merkezi Adana olan, kendi ürettiği ve dışarıdan aldığı narenciyeyi çoğunlukla dış pazarlara satan bir şirketimiz var. Zamanla Avrupa pazarından Rusya'ya doğru kaydık. Son sekiz senedir de Rusya'da kendi şirketimiz var. Üretimimiz kendi kontrolümüzde olduğundan ve daha kondüsyonlu meyve yetiştirme imkanına sahip olduğumuzdan uzak pazarlara da ulaşabiliyoruz. Adana'dan yola çıkan malımız 3-4 gün içinde Rusya'ya ulaşabiliyor. Dolayısıyla o bölgede aktif ve dinamik bir pazarlama faaliyetimiz var. Kendi üretimimizin dağıtımını kendimiz yaparak hizmeti doğrudan kontrol edebiliyoruz. Rusya'da yapılanmak bir riskti. Rusya'nın geçtiği bütün krizlerden biz de geçtik. Ama müşteriye ne kadar yakınsanız satış ve müşteri memnuniyeti takibini yapmak açısından o kadar avantajlı durumdasınız demektir. Dünyanın küçülmesiyle beraber hangi sektörde olursanız olun müşteriye yakın olmak elzem hale geldi.

"Türkiye'de toprak miras yoluyla küçük küçük ünitelere bölünüyor. Küçüldükçe de işin fizibilitesi, verimliliği kayboluyor. Türkiye'de tarımın en büyük sorunlarından biri budur."

Türkiye'deki tarım sektörü ve sorunları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ö.Ö.: Şirketi anonim şirket haline getirmemizin sebebi profesyonel bir kimlik kazanmaktı. Türkiye'de toprak miras yoluyla küçük küçük ünitelere bölünüyor. Küçüldükçe de işin fizibilitesi, verimliliği kayboluyor. Türkiye'de tarımın en büyük sorunlarından biri budur. Bütünleştirici teşvikler oluşturulmadıkça da bu sorun aşılamayacaktır.

Sizin gibi büyük firmalar dışında kalanlar için bu durum yurt dışı ile rekabeti de önüyor herhalde?

Ö.Ö.: Bizimki gibi bir tarım firması herhalde Türkiye'de iltir. Bizim de yola çıkış amacımız tarım arazilerinin parçalanmasına engel olmaktı. Diğer ülkeleri inceledik ve arazinin parçalanmasını önleyici düzenlemeler olduğunu gördük. Yurdumuzda bu tarz yapılanmalar olmadığı için insanlar büyük atılımlara cesaret edemiyor. Kapasitenizin büyümesi, üretiminizin artması için arazinizi çoğaltmanız lazım. Türkiye'de arazilerin küçük ve dağınık olması sebebiyle toplu arazi alımı da zorlaştığından Romanya'ya gittik. Üstelik dünya ölçeklerine göre Türkiye'deki arazi çok daha pahalı. Romanya'ya giderek hem arazimizi genişletmiş hem de Avrupa ve Rusya pazarına yakın bir üs oluşturmuş olduk.

Türkiye tarım sektöründe kullanılan teknolojiler konusunda ne düşünüyorsunuz?

Ö.Ö.: Arazi küçülmesi sorununa paralel

olarak teknoloji kullanımının potansiyeli de düşüyor. Mesela bir sulama tekniği olan “damlama”yı yaklaşık 18 sene önce Adana’da ilk biz kullanmaya başladık. Adana’daki diğer zirai işletmeler, bu teknolojiye 2-3 senedir devlet teşviki ile geçmekte. Maalesef para kazandıracak

Nilgün Özler aynı zamanda bir Soroptimist. **Adana Soroptimist Kulübü’nün** kurucu başkanı. İş ve meslek kadınlarını bir araya getiren ve 1921 yılında kurulan örgüt, Soroptimist International, 1948 yılından beri Türkiye’de de faaliyet gösteriyor. Nilgün Hanım 2003-2006 arasında Türkiye Federasyon Başkanlığı yapmış. Hali hazırda da **Soroptimist International Europe 2. Başkanı**. Kamuya yararlı kuruluşlar olan Soroptimist örgütlerinin Birleşmiş Milletler ile işbirliği var. Eğitim, sağlık, ekonomik ve sosyal gelişme, uluslararası iyiniyet ve anlayış, çevre gibi BM’nin altı program alanında çalışmalar yürüten “iyiliksever kızkardeşler” okuma yazma kursları açıyor, burslar sağlıyor, konferanslar düzenliyorlar.

bile olsa insanlar kendi işletmelerine güvenemediklerinden, şartlar zorlamadıkça para harcamak, yatırım yapmak istemiyorlar. Ben damlama teknolojisini ilk uyguladığımda “*Su bu kadar ucuzken neden böyle bir şey yapıyorsun?*” gibi tepkiler alıyordum.

Damlama sulama yöntemin avantajları nedir?

Ö.Ö.: Bu yöntemde çok az su kullanılır. Sudan öyle tasarruf edersiniz ki hesabınızı bildiğiniz takdirde damlama sulama için yaptığınız yatırımı çok hızlı geri kazanırsınız.

N.Ö.: Biliyorsunuz geçenlerde İstanbul’da **Dünya Su Forumu** yapıldı. Dünya nüfusunun hızlı artışına paralel olarak su çok önemli bir problem haline gelmiş; hayati bir değer kazanmış durumda. Dolayısıyla herkes suyu ihtiyaçları için en iyi şekilde kullanmak zorunda.

Ö.Ö.: Tarım sulaması, su tüketiminde önemli bir pay sahibi ama bunun yaklaşık %70’i israf. Yanlış sulama yöntemleri, buharlaşma bu durumun etkenlerinden birkaçı. Örneğin biz damlama yöntemi kullanmamıza rağmen buharlaşmanın etkilerini en aza indirmek için sulamayı gece yapıyoruz. Anlayacağınız, tarım uzun soluk ve sabır isteyen bir maraton.

Son yıllarda hayatımıza “organik tarım” diye bir kavram girdi. Bu “organik” ayrımı biraz garip değil mi? Böyle bir sınıflandırmanın yapılması üretimde birşeylerin yanlış yapıldığı anlamına mı geliyor? Öyle ise bu yanlış nerede yapılıyor?

Ö.Ö.: Organik tarım konusunda bizim birebir bir tecrübemiz yok. Bundan 20 sene önce kullanılan ilaçlar ve onlara verilen izinlerin sınırlarıyla şimdiki arasında çok büyük farklar var. İnsanlar bu konuda bilinçlendikçe o sınırları azaltmak yönünde çabalar da artmakta. Yapılan araştırmalar kullanılan bazı ilaçların zararlarını ortaya koyuyor. Organik tarım, yoğun ilaç kullanımına ve bunun neden olduğu zararlara verilen bir reaksiyondur. **N.Ö.:** Tarımda üretimi arttırmak, kaliteyi

yükseltmek için bir takım kimyasallar kullanılmaya başlandı, o kimyasalların insan sağlığını tehdit eder boyutlara gelmesi nedeniyle de insanlar organik arayışına girdiler. Kimyasal ilaç, kimyasal gübre kullanmadan doğal mal üretme ihtiyacı da o zaman doğdu.

Ö.Ö.: Şu anda insan sağlığına hiç zarar vermiyor dediğimiz bir üretim yok. Olsa bile verimliliği çok düşük. Bu nedenle de çok pahalı. Bu çerçevede insan ve çevre sağlığına en az zararlı tarım adına bir takım gelişmeler oldu. Ama Türkiye’de bu, sulandırılmış bir kavram. Organik işi çok geniş bir zemine yayıldı. Ama şu andaki araştırmalar paralelinde daha sıkı normlar çerçevesinde ilaçlara verilen izinler de üretimleri de değişime uğruyor. Mesela son çıkan kanuna göre zirai ilaçlar reçete ile satılıyor.

Son olarak destekçisi olduğunuz 40. Yıl kutlamalarından bahsedebilir misiniz?

N.Ö.: Sınıf arkadaşım ve SEV Yönetim Kurulu üyesi **Hale Dicleli** bu kutlamalardan haberdar ettiği ve sponsor aradıklarını söylediği zaman biz de sponsor olabiliriz dedik. O dönem mandalinalarımız vardı; mezunlarımızla memnuniyetle paylaştık.

SEV’in üç okulun mezunlarını bir araya getirme çabaları hakkında ne düşünüyorsunuz? 40. Yıl ile başlayan bu süreci bir dergi ile kalıcılaştırmak konusuna ne diyorsunuz?

N.Ö.: Mezunları bir araya getirmek hem dostlukları güçlendirmek hem de okula kaynak oluşturabilmek anlamında önemli bir mevzu. Örneğin Amerika’daki okullar mezunlarının katkılarıyla ayakta duruyor. Dolayısıyla mezunların okula sahip çıkmasını sağlamak bu işin en önemli kısmı. **Ö.Ö.:** Bu dayanışma kültürünün işlenmesi gerekiyor. Mesela bizim oğlumuz Amerika’daki mezun olduğu okula her yıl destekte bulunuyor. Bu onların okurken öğrencilere aşıladığı bir sorumluluk bilinci ve okula bağlılık. 🌱

Temsili resimdir.

İzmir Amerikan Koleji'nde gelecek yıl uygulamaya başlanacak yatılılık uygulaması, başlangıç olarak 50 kız öğrenciyi kapsıyor. SEV tarafından inşa edilen yeni Taner binasının üst katında projelenen yatılı bölüm, son derece modern koşullarda ve sıcak bir ortam düşünülmüş.

ACI Okul Müdürü *Charles C. Hanna*, ACI Türk Müdür Başyardımcısı *Anet Gomel* (ACI '70) ve ACI İletişim ve Halkla İlişkiler Koordinatörü *Aydan Yakın* (ACI '89) İzmir Amerikan Koleji'nde başlatılacak yatılılık uygulaması hakkında bizi bilgilendirdi.

70'li yılların ortalarına kadar ACI'da yatılılık bulunuyormuş, daha sonra bu hizmete son verilmiş. Bu projenin tekrar canlanması nasıl oldu?

Anet Gomel: Son birkaç yıldır her kayıt döneminde il dışından zaten 10-15 öğrenci kabul etmekteydik. 2008-2009 öğretim yılında il dışından 22 öğrenci okulumuza kayıt yaptırdı. Sadece Ege Bölgesi'nden değil, Türkiye'nin her yerinden gelen öğrencimiz var. Şu anda İzmir'de kendi imkanları ile kalmaktalar. Yoğun talep bizleri bu şekilde

yönlendirdi. Yatılılık ile daha çok öğrenciyi kabul etme imkânımız olacak. Ayrıca bu atılımı, okulumuzun daha geniş bir kitleye hitap etmesini sağlamak olarak da değerlendirmek gerekir. Bu şekilde iki yıldan beri başarıyla uygulamakta olduğumuz Uluslararası Bakalorya programından ve öğrencinin kişisel gelişimine katkıda bulunan sosyal etkinlik programımızdan daha fazla öğrenci yararlanmış olacaktır.

Esasen okulumuzun geçmişinde varolan bu geleneği yeniden hayata geçirecek olmaktan heyecan duyuyoruz.

Şu anda İzmir dışından olan öğrencileriniz nerelerden geliyorlar?

Aydan Yakın: Şu anda İstanbul, Aydın, Gaziantep, Erzurum, Elazığ, Söke, Denizli, Uşak, Kütahya, Balıkesir, Muğla, Antalya, Kaş ve daha birçok yerden gelmiş olan toplam 53 öğrencimiz bulunuyor.

Projeyi biraz anlatabilir misiniz?

Odalar, fiziksel olanaklar...

Charles C. Hanna: Bu projeyi gerçekleştirmek amacı ile Sağlık ve Eğitim Vakfı tarafından okulumuzda inşa edilmekte olan yeni Taner binasının üst katı yaklaşık 50 kız öğrenci için bir yatılı bölüm olarak hazırlanmaktadır. İzmir'in merkezi bir semtinde, eşi zor bulunan bir kampüsün içinde, nefis manzaraya sahip çok güzel ve modern bir yurt olacağını düşünüyoruz.

Odalar hayli geniş, üçer kişinin kalması planlanıyor. Odalar en yeni tasarımlar göz önünde bulundurularak düzenleniyor.

Odalar, arkadaşlığın paylaşıldığı sıcak bir ortam olmakla birlikte her öğrenciye kendi özel alanını da sunacak şekilde planlanıyor.

Ortak kullanıma açık bir mutfak, çamaşırhane ve ütü odasının yer aldığı yurt katımızda yeteri sayıda banyo ve tuvalet de bulunmakta. Öğrenciler odalarının haricinde, oturma alanı ve çatı salonunda arkadaşlarıyla birlikte vakit geçirebilecekler.

Binada bulunan yemekhanede her gün üç öğün yemeğin sunulacağı kız yurdumuzda öğrenciler okul sonrasında etüdlere katılacaklar.

Gelecek öğrencilerin İzmir'e ve okula uyumu için ne gibi etkinlikler planlanacak?

A.Y.: Öğrencilerimiz için sadece kalacak bir mekan yaratmaktan öte, belli kurallar

Soldan sağa; ACI Türk Müdür Başyardımcısı Anet Gomet, ACI Okul Müdürü Charles C. Hanna ve ACI İletişim ve Halkla İlişkiler Koordinatörü Aydan Yakın.

dahilinde bir aile ortamı da sunmaya çalışacağız. Şu anda zaten İzmir dışından gelen öğrencilerimiz ile ilgili Okul İdaremizin yanı sıra Okul Aile Birliğimiz, Rehberlik Bölümümüz, Öğrenci Birliğimiz ve Sağlık Birimimiz etkin olarak görev yapıyor. Yıl boyunca da bireysel ilgimizi sürdürüyoruz.

Yatılı bölümümüz sayesinde desteğimiz ve sağlayacağımız olanaklar çok daha fazla olacak. Kendileri için öğretmenlerimizin de katkısı ile birçok etkinlikler düzenleyeceğiz. Bu şekilde akademik eğitim programının yanında sosyal açıdan da kapsamlı bir programa dahil olacaklar. Ayrıca okulumuza yeni kaydolan ve kız yurdunda kalacak olan Hazırlık

"Odalar, arkadaşlığın paylaşıldığı sıcak bir ortam olmakla birlikte her öğrenciye kendi özel alanını da sunacak şekilde planlanıyor."

öğrencilerimiz, aileleriyle birlikte, okullar açılmadan önceki son haftasonu bir oryantasyon programına dahil olacaklar. Bu programla öğrencilerin yatılı hayata, İzmir'e ve "ikinci yuva"larına uyum sağlamaları için gerekli olan bilgilerin verilmesini amaçlıyoruz.

Ya hafta sonları?

A.G.: Yedi günlük yatılı programımız dahilinde çeşitli etkinliklerin organize edileceği yurttaki öğrencilerimizin hafta sonları spor, müzik ve tiyatro gibi aktivitelerden faydalanmalarını sağlayacağız. Bu etkinliklerin planlanmasında zaman zaman öğrencilerden gelen önerileri de değerlendireceğiz.

Gelecekte erkekler için de bu tip bir yurt planlıyor musunuz?

C.H.: Kız öğrenciler için 2009 Eylül'de başlatılacak bu çalışmayı ilk adım olarak kabul etmek gerekir. Erkek öğrencilere de yakın gelecekte mutlaka bu olanağı sunmak istiyoruz.

Temsili resimdir.

"Yatılılık"

Temsili resimdir.

Uzman Klinik Psikolog Merve Soysal Başa, yatılılık uygulamasının eksilerini ve artılarını bizler için değerlendirdi.

Yatılı ve gündüzlü olmak bazı okullarda oldukça önemli kavramlardır. Genellikle buralardaki çocuklar, kendileri hangi durumdaysa diğerinin yerinde olmayı ister ve kendini "şanssız" görür. Oysa her olayda olduğu gibi yatılılıkta da, çocuğa kazandırdıklarıyla, erken yaşta çocuğun psikolojisi üzerinde yarattığı izlerle hem olumlu hem de olumsuz yönler vardır.

Yatılılık, daha önceki senelerde çocuğun hayatına ergenlik öncesi dönemde girerken, şimdilerde ergenliğin etkilerinin en yoğun yaşandığı 14-15 yaşlarında yer almaya başlıyor. Bu da yatılı olmanın kişiye kattığı tüm etkileri daha az bir düzeye indiriyor. Eskiden, çocuk tam bilinçlenmemişken, hatta büyüklerin deyimiyle "mayası henüz yaşken" disiplinli bir ortama daha kolay adapte oluyor, okul kurallarıyla fazlaca bir sıkıntı yaşamıyordu. Ne var ki şimdilerde çocuklar bilinç düzeyleri yükselmeye başlayıp, bireyselleşme savaşındayken ve çevresindeki tüm otoriteleri sorgular vaziyetteyken koyulan kurallara sorunsuzca uyum göstermesi pek mümkün olmayabiliyor.

Problem çözme becerisi, uyum ve özgüven

Okulun ev yerine geçmesi daha önce de belirttiğimiz gibi hem artılar hem de eksiler içeriyor. Öncelikle çocuğa kattığı pozitif taraflarına bakılacak olursa ilk göze çarpan;

problem çözme becerisini kazandırması olacaktır. Bu tip bir okula başlayana kadar anne/baba koruması altında büyürken birçok problemi başkaları tarafından çözümlenmiş çocuk, ilk günden itibaren değişik büyüklükteki sorunlara maruz kalacaktır. Başlangıçta, duyduğu özlemle başa çıkmak ve yeni hayatına adapte olmak bu becerinin gelişimine sebep olurken, daha sonraları hasta olduğunda yapacakları, öğretmenlerle kuracağı ilişkiler giderek problem çözme yeteneğinin artmasına ve ilerleyen yıllarda hayata donanımlı atılmasına neden olacaktır. İrili ufaklı bu sorunları aşmak, çocuğun hem çabuk olgunlaşmasında hem de özgüveninin yüksek olmasında ciddi bir rol oynayacaktır.

Zamanı iyi programlama

Bunların yanı sıra yatılı olan çocukların ders çalışma zamanları gündüzlülere göre daha programlanmış bir haldedir. Diğerlerinin çalışma zamanını erteleme, kısa zamanda yapılan işten sıkılıp bırakma gibi alternatifleri varken yatılılarda verilen sorumlulukları etüt zamanlarında bitirmek zorunluluktur. Yapılması gerekeni zamanında sonlandırmak, disiplinli olmak da kuşkusuz ilerleyen yıllarda kişiye olumlu yansıyacak özelliklerdendir.

Sosyal beceriler

En son olarak, bu sistemin kişiye kattığı olumlu yanlardan, sosyal beceriyi görebiliriz. Bugün birçok çocuğun ilişki kurma ve onu devam ettirme sorunlarını yaşayıp bilgisayar odaklı bir yaşam kurduğunu düşünürsek yatılı olmak, bu konuda da ciddi bir avantaj sağlamaktadır. Çocuk bir çok değişik ortamdan gelip, farklı yetiştirilmiş ve hayata başka

pencerelerden bakan çocuklarla yaşadığı mekanı ve en önemlisi tüm zamanını paylaşmak zorunda olduğundan onlarla anlaşma yollarını hızlı bir şekilde öğreniyor. Bunların dışında bir gruba girme, orada kendini ifade etme, kazandığı dostluklara sahip çıkma çocuğun aidiyet duygusunu, özgüvenini ve sosyal becerilerini geliştiriyor.

Zorlu bir süreç

Yatılılığın kişiye kazandırdığı tüm bu olumlu özelliklerin yanı sıra bazen bu sürece alışmak bazılarında sancılı dönemler geçirebilmektedir. O güne kadar yuva kavramı sadece yaşadığı evden oluşan, okulun eğitim alınan ve dönülen bir mekan olduğunu kafasına kodlayan çocuk birdenbire kocaman bir yapının parçası olup bu düzene ve koyulan kurallara alışmaya çalışırken sıkıntılar yaşayabilmektedir. Bu durum, ailesinden muhtemelen ilk defa yaşadığı bu ayrılıkla da birleşince bazıları için ciddi travmalara sebep olabilmektedir. Kendini yalnız ve çaresiz hissetme, sorunlarla başa çıkamama, yaşadığı yoğun mutsuzluk, kendini yaşadığı mekana ait hissedememe okulun rehberlik biriminin değerlendirmeleri sayesinde tespit edilmelidir. Aksi takdirde akademik başarının düşmesiyle başlayan problemler, zamanla çocuğun hayatının her alanına yayılacaktır. Bütün olumlu ve olumsuz yanlarıyla yatılılık sistemi daha önce de belirttiğim gibi etkilerini okula girdikleri yaştan dolayı eskiye oranla daha az hissettirmektedir.

Merve Soysal Başa

Uzman Klinik Psikolog

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü

Çocuk ve Genç Bölümü

Kriz, kriz olmaktan çıktı!

Ülkemizin en değerli bankacılarından biri olan Yapı ve Kredi Bankası eski Genel Müdürü Naci Sığın'la (TAC '80) krizi konuştuk. Naci Sığın, bir yılı aşkın bir süredir tüm dünyayı kasıp kavuran "kriz" in artık bir kriz olmaktan çıktığını ve bir "süreç" e dönüştüğünü söylüyor.

*E*konomik kriz, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de ciddi bir şekilde hissediliyor. Bankacılık ve finans sektöründe başlayan kriz, her geçen gün diğer sektörleri de etkiliyor. Az ya da çok tüm dünya bu krizden nasibini alıyor. Krizin nedenlerini ve boyutlarını, ülkemizin bu alanda en deneyimli isimlerinden biri olan Naci Sığın'la (TAC '80) konuştuk. Krizin global nedenlerini irdelemenin yanı sıra Türkiye'ye yansımaları da mercek altına aldık:

Yaklaşık 25 yıllık bir bankacılık deneyimine sahipsiniz. Çoğumuz sizi tanıyoruz ama yine de söyleşimize başlarken biraz kendinizden bahsedermisiniz?

Memnuniyetle! 1980, hem ülke için hem de benim için önemli bir yıldır. Ülkenin büyük bir değişim yaşadığı bu yıl, ben de liseyi bitirmiştım. Hemen o yıl, yüksek öğrenim için Amerika'ya gittim. Finans ve bankacılık eğitimi aldım. Gayet başarılı bir dört yılın ardından yüksek lisansa başladım. Amacım, finans alanında akademisyen olmaktı. Bu esnada ailevi nedenlerle Türkiye'ye geldim ve burada kaldım. O yüzden yüksek lisansımı Boğaziçi Üniversitesi'nde tamamladım. Amacım yine akademisyen olmaktı. Fakat Türkiye'nin 1980 sonrası ekonomik liberalizasyonu ile birlikte ekonomi, uluslararası bir boyut kazanmış ve buna bağlı olarak bankacılık sektörü de yenilenmekte ve değişim yaşamaktaydı. 1985 yılında kendimi bu sektörün içinde

buldum. Önce *Uluslararası-Interbank*'ta göreve başladım. O sırada bankacılığın en popüler alanları *"kredi"* ve *"pazarlama"*ydı. Bense *"fon yönetimi"* ve *"sermaye piyasaları"*nı tercih ettim. O yıllarda tercih ettiğim bu iki alan da çok yeni alanlardı ve finans sektörü içerisinde fazla bilinmiyordu. Bu tercihi yaparken Amerika'da eğitim almış olmamın avantajını da kullandım. Çünkü gidişatın da bu alanlara doğru olacağını hissediyordum. 1991 yılında *Yapı ve Kredi Bankası*'na geçtim. 1994 yılında fon yönetiminden sorumlu genel müdür yardımcısı oldum. Yapı Kredi'de hem Türkiye'yi hem de Türkiye'deki gerçek bankacılığı öğrendim. Özellikle *"ticari-bireysel bankacılık"* hayatıma girdi. *"Fon yönetimi"* ve *"sermaye piyasaları"* odaklı bankacılığın ardından *"hizmet bankacılığı"*nı öğrenme fırsatını Yapı Kredi Bankası'nda elde ettim. Herhalde bu alanda da çok severek ve başarıyla hizmet etmiş olmalıyım ki beni birgün yönetim kuruluna çağırdılar ve dediler ki *"sen artık fon yönetimi ve sermaye piyasalarını iyi yapamıyorsun; o nedenle de biz seni oradan alıyor ve bankanın başına koyuyoruz"*. 1999'dan 2004 yılının sonuna kadar Yapı ve Kredi Bankası'nın Genel Müdürü olarak yaklaşık beş buçuk yıl görev yaptım. 1985 yılında mesleğe başladığımı gözönüne alırsak tam 20 yılı geride bırakmıştım. Türkiye'nin ekonomik ve sosyal açıdan büyük bir dinamizm ve büyük dalgalanmalar yaşadığı koskoca bir 20 yıl... Benim açımdan da oldukça yoğun ve hareketli geçen yıllardı. Bu süreçten sonra kendime ve aileme zaman ayırmak istedim. İyi bir karar verdiğimi şimdi daha da iyi anlıyorum. Şu an serbest finansal danışmanlık yapıyorum. 4 yıllık aradan sonra mali sektöre tekrar dönebilirim.

Tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik krizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Son bir yıldan bu yana sürekli dinlediğimiz kriz, artık kriz olmaktan çıktı ve yaşamımızın bir parçası haline dönüştü. Sokakta, işte, tiyatrodan, aklınıza gelebilecek

her yerde kriz konuşuluyor. Oysa kriz, ani, beklenmedik bir olaydır. Fakat neredeyse 15-16 ay oldu. O zamandan bu yana süregelen bir olay artık kriz değil bence bir süreç halini almıştır.

Krizin kökünde yatan nedenlere baktığımızda öncelikli olarak nelerden söz edebiliriz?

Krizin arkasında 1990'lı yıllarda yaşanan *"finansal küreselleşme"* yatıyor. 1990 sonrası ülkeler arasında ticarete ve yatırımında ciddi bir artış oldu. Bu sayede finansal fonların akışkanlığı kolaylaştı. Bu dönem içerisinde başta ABD olmak üzere sermaye ihtiyaç hissedilen her yere hızlı bir şekilde aktı. 1990-2000 yılları arasında üretkenlik arttı, büyük bir ekonomik gelişme yaşandı. Bu hızlı gelişim sürecinde özellikle ciddi nüfusa sahip olan Asya ülkelerinde nüfusun üretime katılmasıyla tasarruflar arttı. Bu tasarruflar, ihraç edilmeye başlandı. Bunun sonucunda (basından da belki takip ettiğiniz gibi) Japonya'daki ev hanımları Türkiye'deki hazine bonolarına kadar yatırımlar yapmaya başladılar! Bu kaynaklar üretime girmeye başladı ve dünyada da baktığımız zaman hızlı bir büyüme yaşandı. Özellikle 2002 ile 2007 yılları arasında... Bu büyümeden Türkiye de nasibini aldı ve 2002-2007 dönemine bakacak olursanız Türkiye ekonomisi de yıllık ortalama % 6,7'lik hatırı sayılır bir büyüme sağladı. Bunun sonucunda ülkemizdeki kişi başı gayri safi milli hâsıla 3 Bin ABD Dolar'ından yaklaşık 10 Bin ABD Dolar'ına kadar yükseldi. Türk lirasının aşırı değerlenmesi de bu artışa az da olsa bir katkıda bulunmuştur. Tabi bu hızlı büyüme gerek dünyada gerekse ülkemizde bir takım sorunları da beraberinde getirdi.

Peki bu kriz neden öncelikle banka ve finans piyasalarını vurdu?

Bunu cevaplayabilmemiz için krize dünya emek piyasaları açısından da bakmamız gerekiyor. Daha önce kapalı ekonomilere sahip olan Çin ve Hindistan gibi büyük Asya ülkeleri, dünya ekonomisiyle bütünleşme yoluna girdiler ve nüfuslarının

"Son bir yıldan bu yana sürekli dinlediğimiz kriz, artık kriz olmaktan çıktı ve yaşamımızın bir parçası haline dönüştü. Kriz, ani, beklenmedik bir olaydır. Fakat neredeyse 15-16 ay oldu. O zamandan bu yana süregelen bir olay artık kriz değil bence bir süreç halini almıştır."

büyükliğünden dolayı dünyaya arz ettikleri emek miktarı, görülmemiş boyutlarda arttı. Bu durum, hem üretim maliyetlerini düşürdü hem de üretim miktarını artırdı. Mal arzının fazla olmasından dolayı fiyatlar düştü. Düşük enflasyon ortamında bir büyüme yakalandı ki bu ekonomistlerin de arzu ettikleri ideal bir ortamdı. Tabii bunun sonucunda tasarruf fazlası olan ülkelerin yatırım iştahları arttı.

“Eskiden bankaların kaynakları yoğunlukla kamu tarafından kullanılır ve reel sektöre bir şey kalmazdı. Kamu borçlanma gereğinin tedricen azalmasıyla 2002 ile 2007 arasında bankalarımız, yarattıkları kaynakları ülke kalkınması için yoğun bir şekilde kullanmışlardır. Bu da bankalarımızın dünyadaki mali krize neden olan “mortgage” ürünlerine yatırım yapmalarını engellemiştir.”

Bu doğrultuda o dönem için istikrarlı olan finansal piyasalara ve ürünlere teveccüh gösterdiler. Lokomotif ekonomi olan Amerikan ekonomisi de bu süreci iyi kullandı ve *Amerikan Merkez Bankası* bekleyişler paralelinde faiz oranlarını uzun bir süre düşük tutarak esnek para politikalarına devam etti. Kalıcı ve uzun vadeli bir ekonomik büyümeyi gerçekleştirmek amacıyla para arzı bu süreçte arttığı için de para yatırım için koşmaya başladı. İlk önceleri tabi ki risksiz yatırım araçlarına kayış başladı. Ama daha sonra ister istemez tasarrufların artması, faizlerin düşük seyri dünyadaki sermayeyi riskli yatırım araçlarına yönlendirdi. Tabi ondan bir sonraki adım da gayrimenkul sektöründeki yatırımlar oldu. Uzun vadeli konut kredileri ve “mortgage”lar sonucunda gayrimenkul fiyatlarında hızlı ama sağlıksız bir artış yaşandı. Gerek ülkeler gerek kurumlar gerekse de bireyler, büyük bir “büyüme illüzyonu” yaşadı. Bu süreçte herkes bankacıları suçluyor ama ben işin o kadar kolay olduğunu düşünmüyorum. Olaya bir bütün olarak bakmak gerekir. Tabii bankacıları bu durumda suçlamak çok kolay! Çünkü bu kriz, bankaların aracılık ettiği işlemlerden doğan bir kriz olduğu için ister istemez bankacılık sektörü ve bankacılar suçlandı. Oysa ülkelerin bankaları denetleyen gözetim ve denetim kuruluşları, bankaları derecelendiren uluslararası saygın reyting kuruluşları, bankalardan yüksek getirileri talep eden yatırımcılar, bankacıların kendileri ve bu kredileri kullanarak spekülasyon yapan hane halkı da bu krizin ortaklarıdır bence.

Dünya bankaları ve finans kuruluşları çok ciddi zorluklar ve hatta iflaslar yaşadı. Ülkemizdeki banka ve finans kuruluşlarına baktığımızdaysa en azından şimdilik çok ciddi bir tehlikeye maruz kalmadıklarını görüyoruz. Biraz da bu konuyu irdeleyebilir miyiz?

Biz ülke olarak 1983-2002 yılları arasında yani yaklaşık yirmi yıl hep krizlerle yaşadık ve bir “bağışıklık” kazandık. Tabii bunun

faturasını da yüksek ödedik. O yüzden diğer ülkelere nazaran krizi biz bir süre hissetmedik. Örneğin Amerika’da 2007 yılı Eylül ayında kendisini gösteren bu kriz, bizim ülkemizde ancak 2008 yılının Eylül ayından sonra, yani tam bir yıl gecikmeyle hissedildi. Türkiye’nin 2001 krizini yaşamış olması; bu esnada mali sektörün yeniden yapılandırılmış ve sermayelendirilmiş olması, Türkiye’ye bir takım avantajlar kazandırdı. 2002 ilâ 2007 yılları arasında ekonomideki kalıcı büyüme, bankaların karlılığını son derece olumlu kıldı ve bankaların sermayeleri daha da güçlendi. Krizden bankalarımızın dünya bankaları gibi kötü etkilenmemiş olmasının bir nedeni bu. Fakat bir diğer neden de dünyaya oranla bankacılık sektörümüzün oldukça küçük olmasıdır. 31/12/2008 itibarıyla Türk bankacılık sektörünün toplam aktif büyüklüğü 470 milyar ABD Doları iken, aynı dönemde Almanya’nın ikinci büyük bankası olan *Commerzbank*’ın aktif büyüklüğü 625 milyar Avro ya da o günkü kurlarla 800 milyar ABD Doları’dır. Ayrıca, 2001 yılında başlatılan Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı sonrası kamunun borçlanma gereğinin tedricen azalmasıyla bankalar daha önce yoğunlukla kamuya kullandırdıkları kaynakları reel ekonomiye hızlı bir şekilde kaydırmaya başladılar. Bu da, reel ekonomide ciddi bir büyüme ve hepimizin yaşam standardında da bir iyileşmeyi beraberinde getirdi. Tabi bu Türkiye gibi genç nüfusa sahip ve hızla büyüyen bir ülkede çok daha önce gerçekleşmesi gereken bir durumdu. Bu nedenle bankalarımız bu süreç içerisinde “zehirli kağıt” ya da “toksik ürün” diye adlandırılan, “varlığa dayalı mortgage” veya “varlığa dayalı emlak piyasası türev enstrümanları”na hiçbir şekilde yatırım yapmadılar. Özetle, bankalarımızın bu krizden az etkilenmesinin nedenleri; 2001 yılında sektörün yeniden sermayelendirilmesi ve sonrasında kârlı çalışması, bankacılık otoritesinin sektör üzerinde etkin gözetim ve denetim yapması, sektörün göreceli olarak küçüklüğü, bankalarımızın “mortgage” ürünlerine yatırım yapmaması olarak açıklanabilir.

Bundan sonra ekonomide sizce hangi kavram önem kazanacak?

Bundan sonra bizim açımızdan en sihirli kavram “tasarruf”tur. Refah zamanında da kriz zamanında da tasarrufa özen göstermemiz gerekir. Çünkü ülkemizin mali kaynakları kısıtlıdır. Krizi aşmak için öncelikle soğukkanlı olmalı ve kaynaklarımızı etkin, akılcı kullanmalıyız. Çözümleri soğukkanlılıkla üreteceğiz ve yardımlaşarak, daha önceki alışkanlıklarımızdan uzaklaşıp tasarruflu bir şekilde bu zor süreci atlatacağız. Kriz, ilelebet devam etmeyecek. Ekonomi, döngülerden (“cycle”lardan) ibarettir. Bu döngülerin süreçleri biraz uzayabilir ama ben, ülke olarak da dünya olarak da bu krizin atlatılacağını biliyorum. Sonuçta çok karamsar olmamak lazım. Kriz bir fırsattır. Kriz bir “kötülük”se eğer; her kötülüğün bir iyilik doğar! Krizden sonra daha disiplinli, daha kalıcı ve sağlam bir yaşam bizi bekliyor.

Sizce bu kriz, ne kadar sürer?

Bu krizin gerek dünyada gerekse de ülkemizde en az bir altı ay daha süreceği konusunda hemen hemen herkes hemfikir. Altı ay sonra da her şey güllük gülistanlık olmayacak. Türkiye o kadar hissetmese de dünya, büyük bir korku yaşadı. Dolayısıyla herkes ve her sektör daha da çekingen olacaktır. Örneğin bankacılar kredi verirken eskisi kadar rahat

“Bundan sonra bizim açımızdan en sihirli kavram “tasarruf”tur. Refah zamanında da kriz zamanında da tasarrufa özen göstermemiz gerekir. Çünkü ülkemizin mali kaynakları kısıtlı! Krizi aşmak için öncelikle soğukkanlı olmalıyız.”

olamayacaklardır. Sonuçta verilen bir kredi kartı da kullanılan büyük bir kredi de bankacı açısından bir risk olarak görülür. Çünkü bankacı bir nevi emanetçidir. Bankacı, tasarruf sahibinin mevduatını alır, ihtiyacı olan kullanıcıya geri almak üzere verir. Bankacılar bu emaneti çok dikkatli yönetmek zorundadırlar. Birisi size parasını getiriyor ve emanet ediyorsa size güvendiği içindir. O yüzden bankalar çok sorumlu davranmak durumundadırlar. Bu krizden sonra ABD, İngiltere ve Avrupa’nın birçok gelişmiş ülkesinde, devletler, özel bankalara büyük boyutta kaynak (sermaye + borç) aktarmaya başladılar. Bunun nedeni de bankaların ciddi zararları (şu ana kadar 1 trilyon ABD Doları kadar bir karşılık ayrılmış olup, bunun 2 trilyona yaklaşması öngörülmektedir) ve yeni kredi verecek

güçlerinin kalmamış olmasıdır. Bankalar şimdi şahısların yerine ülkelerin mevduatlarını, yani ülkelerin kaynaklarını kullanıyorlar. Bu alışlagelmedik durumdan dolayı bankalar kredi süreçlerini daha yavaşlatacak ve muhafazakarlaşacaklardır. Bankalar devlet destekleri sayesinde elde ettikleri bu yeni kaynakları ekonomiye yavaş yavaş kullanırmaya başladılar. Fakat bunun etkilerini en erken 6 ilâ 9 ay sonra görebiliriz. Yani bu senenin üçüncü çeyreğinden önce hiçbir şekilde iyileşme beklenmemelidir.

Türkiye daha önce yaşadığı krizlerde olduğu gibi büyük bir devalüasyon tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir mi?

Bence kalmaz. 2001’de Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı’yla ülkemizdeki kur serbestisi daha da arttırıldı ve “dalgalı kur sistemi”ne geçildi. O yüzden yerel para biriminin (TL) değeri günlük olarak serbest piyasada belirleniyor. Nitekim son 6-7 aydır Türk Lirası’nın, yabancı para sepetine karşı yaklaşık % 35 - 40 değer kaybetmiş olduğunu görüyoruz. Devalüasyon zaten olmuş! O nedenle ileri dönük devalüasyon beklentisi ve Türk Lirası’nın aşırı değer kaybı söz konusu olmaz, ancak TL’nin değerlendirilmesi de beklenmemelidir. ✓

Promise and Permanence

A Girls' School at Antep

Those familiar with the history of the American Board in Turkey are well aware of the Board's former girls' schools that the Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) now operates as co-ed high schools: Üsküdar American Academy (ÜAA) and the American Collegiate Institute (ACI), both founded in the 1870s. History enthusiasts might not be acquainted with another, earlier girls' school, whose property SEV owns, but currently uses for a different purpose.

This school was the Girls' Seminary at Antep (today's Gaziantep); one of the first Western-modeled secondary schools for young women in central Anatolia, as well as the Ottoman Empire. Established by the American Board, it was run (as were other girls' schools in Turkey) by members of the Woman's Board of Missions, or WBM, a women's auxiliary of the Board. Its imposing former building is now part of the SEV Gaziantep American Hospital -Polyclinic B Block- in the west section of the hospital grounds.

The seminary was launched in a private home in 1859 by Susan Schneider (wife of Benjamin Schneider, the American Board's head worker in Antep) and established formally as a day school by Myra Proctor with a class of eight in July 1860.

Myra Proctor (1834-1914).

The first Girls' Seminary in Kayacık
(at the top of the hill in the center of the picture).

In 1862, the school opened a boarding department with four girls. By the time Principal Proctor took her first leave of absence six years later, thirty-one students were entered on the seminary's rolls and twenty-eight had graduated from the school.

This success had not been achieved easily. Miss Proctor had confronted many challenges, including certain biases in the community. Educational opportunities in Antep during the nineteenth century were limited, and though the populace wanted to educate its youth, schooling was for boys, not girls. A teacher at the seminary recounted that a resident of a nearby town voiced the opinion of many when he exclaimed upon hearing about the Antep institute: "A school *for girls!*... They'll be having a school for donkeys next."

The girls' school at its second site, which was adjacent to the Azariah Smith Memorial Hospital, prior to the 1906 fire.

During its first seven years, the seminary at Antep occupied various rented sites. In 1867, it moved into a permanent building, at the summit of a hill in the city's Kayacık neighborhood. Miss Proctor thought that the site was too pretentious, but an acquaintance remarked that she should be glad, because every visitor to Antep would take notice and marvel that so much money and effort had been expended on girls. Hence, "the building itself would plead the cause of education for girls."

Ellen Pierce (1833-1914).

By 1885, the school had outgrown its Kayacık quarters and constructed a more spacious edifice on the outskirts of Antep, adjacent to the Azariah Smith Memorial Hospital. The seminary's second principal, Ellen Pierce, who had taken over from Myra Proctor in 1878, played a crucial role in this task, even providing financial support from her own pocket. Twice after its

erection in 1885, the new building was devastated by fire, partially in 1888 and almost fully in 1906.

On both occasions it was rebuilt on the same foundations. The last structure, completed in November 1906, is the building that now serves as a polyclinic of the SEV Gaziantep American Hospital.

The chief aim of the seminary at Antep was to educate teachers and homemakers. Girls 13 years of age or older could apply for admission, and the three-year curriculum (four by the early 1900s) included mathematics, geography, history, theology, physiology, astronomy, and the Turkish, Armenian, and English languages. "Domestic economy" was also taught, and instruction was supplemented by ample practical training. The seminary prided itself on being like a home, where the girls cooked their own meals, cleaned their quarters, gathered firewood, and drew water from the well.

In its early days, the school received little income from pupils and relied on donations from benefactors in Turkey and abroad to cover its costs. The seminary never became self-sufficient, and contributions remained a financial necessity, but student revenue, along with student numbers, rose steadily over time. In 1909, full tuition for a day-pupil was five Turkish pounds (about \$4.50 at the contemporary exchange rate), and board cost an extra five gold pieces. Boarders who covered at least half their expenses could work off the rest by working as teaching assistants.

Like most American Board educational institutions in Turkey in the 1800s, the seminary at Antep had a strong religious character and was attended by Christians primarily. Following a trend evident at other Board schools (such as ACI), Muslim Turks began enrolling after the Young Turk Revolution

Students, faculty, and alumnae of the Girls' Seminary at Antep (1910).

of 1908. But they were few. For instance, out of 205 registered students for the 1912-13 academic year, 145 day-pupils and 60 boarders, only two were listed as Muslims.

Lucille Foreman (1868-1934).

After the outbreak of the First World War in 1914, the number of enrollees at the Girls' Seminary dropped sharply. Only about 25 students attended the school in 1915, which was then under the direction of Lucille Foreman. The following year, the seminary building was requisitioned by the Ottoman military. Principal Foreman suspended classes, placed her remaining pupils in private homes, and traveled to the United States. At the end of the war, she returned to Antep and reopened the seminary in 1920.

The school term was brief, cut short by the eruption of fighting between the French army of occupation and Turkish resistance forces. When hostilities ceased in 1921, large numbers of Christians left

Azariah Smith Memorial Hospital medical staff and trainee nurses near the old girl's school building (left), mid-twentieth century.

Antep, and the seminary lost most of its students. Lucille Foreman moved to Syria, where a number of pupils had settled, and resumed classes in Aleppo. In 1923, this school began operating as "The American High School for Girls." Later, it adopted the name "Aleppo College for Girls," becoming the sister institution of the boy's school "Aleppo College," the former Central Turkey College at Antep, which had transferred to Syria in 1924.

When the Girls' Seminary and Central Turkey College relocated to Aleppo, the American Board was left with considerable vacant property in Antep. The Board sold the College plant to the Turkish

government in 1936, but retained the girls' school, which bordered the Azariah Smith Memorial Hospital. Over the years, the old seminary building was used for various purposes, including quarters for medical staff and space for a nurses' training program. In 1997, the structure was turned over to the Sağlık ve Eğitim Vakfı. It currently houses SEV Gaziantep American Hospital's departments of ophthalmology, diabetes, pediatrics, gastroenterology, physical therapy, internal medicine, and obstetrics and gynecology.

The old seminary building in the twentieth century, after the school had relocated to Aleppo.

The former girls' school building today:
SEV Gaziantep American Hospital's Polyclinic B Block.

As for the Aleppo College for Girls, it still operates today, but now under the auspices of a local Protestant church. Notably, Muslims comprise the majority of the student body. The curriculum follows standards set by the Syrian ministry of education, and many families prefer to send their daughters to the school because it has a reputable academic program and has also upheld its policy of admitting women only.

Seventeenth-century *leeuwendaalder*, the famed Dutch “*lion thaler*,” inscribed with the legend *Confidens Domino non movetur*.

The history of the Girls' Seminary at Antep evokes the memory of an incident that occurred when the foundations for its building were being dug in 1885. A teacher at the school recounted that the workmen unearthed a pot filled with more than a thousand coins of the seventeenth century. The coins bore Latin legends, including *Confidens Domino non movetur* and *Honor et*

gloria soli Deo, and the teacher considered their discovery symbolic. She stated that the first legend, “He who trusts in the Lord is not moved,” represented a pledge to be observed by those who ran the school and that the second, “Honor and glory to God alone,” expressed the aim that must underlie their work. The appearance of these messages from the ground on which the school would stand offered a heavenly sign of encouragement and a promise of permanence.

Yet, from a different perspective, viewing the coinage simply as a material means of commercial exchange in the historical context in which it had probably arrived and circulated at Antep centuries earlier, one might suggest an alternative interpretation.

The legends on the buried coins indicate that they were Dutch and German *thalers*, some of those minted from the abundant silver mined in the Americas during the 1600s and exported to the Ottoman Empire in great quantity by Western merchants seeking profit from arbitrage. These European silver pieces flooded the imperial realm and circulated freely for decades, displacing the standard Ottoman silver coinage. Eventually, in 1696, the government prohibited their exchange and issued a new Turkish silver piece, the *kuruş*. Matching the *thaler* in weight and measure, but stamped with Ottoman legends, the *kuruş* replaced the foreign imports and became the unit of the Empire's monetary system.

In retrospect, the coins that emerged from the plot of land earmarked for the girls' school symbolized the ephemeral more than the eternal, the earthly more than the divine. Rather than a promise of ageless permanence, they offered a sign of transformation and change, which was the ultimate legacy of the Girls' Seminary at Antep. ✓

* Brian Johnson, has resided in Turkey since 1993, working primarily in the publishing sector. He earned a Ph.D. in Middle East history with a specialty in Ottoman numismatics, from the University of Washington in 1999. Currently, he is researching the history of American Board institutions in Turkey on behalf of the Sağlık ve Eğitim Vakfı.

Published works for SEV:

Changing Fonts: The Evolution of a Press, 2002; *Paths of Learning: A Chronicle of the American Collegiate Institute and Associated Schools in Izmir*, 2004; *Tarsus American College: A Heritage of Learning and Leadership*, 2004; *A Legacy of Education: The Growth and Transformation of Tarsus American College 1888-1988*, 2006; Şifahane “The House of Healing”: A Brief Account of Gaziantep's American Hospital and Associated Historical Institutions, 2008.

Mystery Pix

*Can you identify the location and function of this building from American Board history, as well as provide an approximate date for the photo?
E-mail your answers to **Brian Johnson** (bdjohnson62@gmail.com).
The building's identity will be published in the next issue of the magazine,
along with a selection of readers' responses.*

Doğru cevabı ilk gönderen mezunumuza bir SEV-YAY yayını olan
“**An Amerikan Cook in Turkey**” kitabını armağan ediyoruz.

Av. PİRAYE ERDEM

Tek başına mutluluk olmaz!

Başarılı bir hukukçu olmanın yanı sıra başarılı bir sivil toplum gönüllüsü de olan Av. Piraye Erdem (ACI '80), SEV'de Yönetim Kurulu üyesi olarak görev yapıyor. Bu tür görevlerin bir sorumluluk olduğunu; insanın mutlu olabilmek için bu tür sorumlulukları üstlenmesi gerektiğini söylüyor: "Çevremizdekiler mutluyorsa biz de mutlu oluruz. O yüzden çevremizdekilerin mutluluğu için çalışmalıyız" diyor.

Arakat Piraye Erdem (ACI '80), ülkemizin önde gelen hukukçularından biri. İş temposu oldukça yoğun. Fakat zaman yaratarak SEV çalışmalarına da aktif bir şekilde katılıyor. SEV Yönetim Kurulu Üyesi Piraye Erdem, başarılı olabilmek için zamanı iyi yönetmenin ve bunun için de iyi bir ajanda kullanıcısı olmanın gerektiğini söylüyor. Ajanda kullanmayı ACI'da öğrendiğini söyleyen Piraye Erdem'le zaman yönetimini, okul yıllarını, SEV'e yaptığı gönüllü katkıları ve mesleğini konuştuk. Gerçek sevginin, "başkaları için karşılık beklemeksizin çalışmak" olduğunu söyleyen Piraye Erdem'le okul yıllarından bugüne bir yolculuk gerçekleştirdik:

Eğitim ve meslek hayatınızdan kısaca bahseder misiniz?

1980 ACI mezunuyum. Lisans eğitimimi Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamladım. 1986 yılından beri serbest avukat olarak çalışmaktayım. Erdem&Erdem Hukuk Bürosu'nun ortağıyım.

Bu mesleği seçmenizde okulunuzun ne gibi katkıları oldu?

Okulumuzda araştırmaya yönelik bir eğitim sistemi vardı. Önemli olan herşeyi bilmek değil, neyi, nerede ve nasıl arayacağını bilmektir. Bilimsel yöntemlere çok önem verilirdi. Küçük yaşlardan itibaren "araştırma" yapmaya başladık. Böylece bilgiye ulaşmadaki becerilerimiz gelişir, araştırma yapmayı ve bu araştırmadan sonuçlar üretmeyi ve bunları irdelemeyi öğrenirdik. Bu nedenle bizler de sorgulayan, araştıran, kalıplardan kurtulmuş kişiler olarak yetiştik. Bu yönlerimin gelişmiş olması benim bu mesleği seçmemde çok etkili olmuştur. Muhakeme kabiliyetinin, analitik düşünme yeteneğinin gelişmiş olması iyi bir hukukçu olmanın vazgeçilmez şartıdır. Eğitimde araştırmaya verilen öncelik ve kazanılan araştırma becerisi pek çok arkadaşımızın akademik kariyer yapmasına ve bilim insanı olarak üniversitelerde görev almasına da

öncülük etti. Ayrıca okulumuzun eğitim sisteminde kulüp ve komite faaliyetleri de çok önemli bir yer tutar. Bu faaliyetler sayesinde öğrenciler, daha sonraki yaşantılarında ne tip mesleklere yakın olacaklarını, kabiliyet ve becerilerinin ne merkezde olduğunu daha iyi ölçme imkanı bulurlar.

Okulunuzun kişiliğiniz ve hayatınız üzerindeki etkileri nasıl oldu?

Okulumun, kişiliğim ve hayatım üzerindeki etkileri yadsınamaz. Adeta kişiliğimi ve hayatımı şekillendirmiştir. ACI'lı olmak bir ayrıcalıktır. Ben de bu ayrıcalığa sahip olduğum için kendimi hep çok şanslı gördüm. ACI'lı olmak demokrat, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı, iletişim becerileri kuvvetli, sosyal, kendine güveni tam, hoşgörülü ve kendini iyi ifade edebilmektir. ACI'nın ruhunda demokrasi vardır. Her göreve seçimle gelirsiniz, öğrenciler okul hayatına tam katılırlar ve insan sevgisi önemli bir yer tutar. Biz de bu ruh ile yetiştik. ACI'da öğrenim hayatının yanı sıra eğitim hayatı da önemlidir. Okulumuzda içsel özelliklerimizin geliştirilmesine çalışılır, derslerin yanı sıra kişinin diğer becerileri de ön plana çıkarılır. Sadece derslere değil sanata verilen önem, sosyal faaliyetlerin çok gelişmiş olması, kulüplerin, komitelerin, tiyatroların, müzikallerin, drama ve folklor gibi çalışmaların da olması kişiliklerimizin gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Öğrenci merkezli bir okul olduğundan, her aşamada ve her etkinlikte öğrenci için içindedir. Her görev için seçim yapılması okuldaki demokrasi kültürünün eseridir. Öğrenci birliği seçimleri için yaptığım "Vote for me" posterlerini, seçim tanıtım konuşmalarını, kulis çalışmalarını hâlâ hatırlarım. ACI'da her başarı takip ve takdir edilirdi. Böylece hiçbir çaba karşılıksız kalmazdı.

Şu an severek yaptığınız ve büyük bir başarıyla icra ettiğiniz bir mesleğiniz var. Elde ettiğiniz bu mesleki başarıda kuşkusuz ki birçok

"Okulumun, kişiliğim ve hayatım üzerindeki etkileri yadsınamaz. Adeta kişiliğimi ve hayatımı şekillendirmiştir. ACI'lı olmak bir ayrıcalıktır. Ben de bu ayrıcalığa sahip olduğum için kendimi hep çok şanslı gördüm."

etken sözkonusudur. Bu etkenler arasında ACI'da edindiğiniz değer ve alışkanlıkların da katkısı nedir?

Eğitim sırasında programlı olmamıza önem verilir, öz disiplinimizin gelişmesi için ajanda kullanma alışkanlığı kazandırılırdı. Bugünün popüler konusu "zaman yönetimi" ACI için okula adım atar atmaz başlanan bir süreçtir. Bu sayede planlama ve organizasyon becerim gelişti. Başarılı bir iş hayatı için zaman yönetiminin günümüzde çok önemli olduğunu düşünüyorum. İnsanın küçük yaşlarda edindiği alışkanlıklar hep onunla beraber devam ediyor.

“ACI, her ne kadar rahat ve kendine güvenen bireyler yetiştirmiş olsa da, öncelikle bizlere saygılı davranmayı öğretmiştir. Başkalarını dinlemeyi bilen, onların fikirlerine saygı duyan ve paylaşılan kişiler olarak yetiştirmiştir bizleri. Meslek hayatımda ACI’da aldığım eğitimin bana çok faydası olduğunu düşünüyorum.”

Ayrıca, ACI’da İngilizce’yi ana dilimiz gibi konuşmayı öğrenerek, Türkiye dışındaki dünya ile hem iş hayatımızda hem de sosyal hayatımızda sürekli ilişki içinde bulunmaya başladık. Zihnen, bedenen ve ruhen kendini geliştirip, dengeli bireyler olmamız arzulanırdı. Öğrenim sürecinin sadece okulla sınırlı olmadığı ve yaşam boyu sürdüğü vurgulanırdı. Görev bilinci yüksek, sorumluluk sahibi ve başladığı işi daima bitiren, ekip çalışmasına yatkın, lider ruhlu kişiliklerimizin gelişmesine yardımcı olan bir eğitim sistemiydi. Aldığımız eğitim sırasında kendini iyi ifade edebilme yeteneğimizin geliştirilmesi üzerinde hassasiyetle durulmuştur. Türkçe derslerine de çok önem verilirdi. Aslında kişi ana dilini iyi konuştuğu, kullandığı ve yazdığı ölçüde bir başka dili de iyi konuşabiliyor ve yazabiliyor. ACI, her ne kadar rahat ve kendine güvenen bireyler yetiştirmiş olsa da, öncelikle bizlere saygılı davranmayı öğretmiştir. Başkalarını dinlemeyi bilen, onların fikirlerine saygı duyan ve paylaşılan kişiler olarak yetiştirmiştir bizleri. Meslek hayatımda ACI’da aldığım eğitimin bana çok faydası olduğunu düşünüyorum. Örneğin, Büromuzun uluslararası işlerde yoğunlaşmasında iyi İngilizce konuşmamın büyük önemi olmuştur. Bugün başarılı bir meslek hayatım olduğu düşünülürse bundaki en büyük pay ACI’ya aittir.

Okulda ne gibi faaliyetlerde görev aldınız? Bunlar sizi ne yönde geliştirdi?

Öğrenci Birliğinde önce sınıf temsilcisi olarak çalıştım, sonra da Öğrenci Birliği Yönetim Kurulu’nda saymanlık ve sekreterlik görevlerini üstlendim. Öğrenci Birliğinde çok güzel anılarım oldu. Banka işlemlerini (hesap açma, para yatırma, defter işletme vs) ilk defa saymanken öğrendim. İlk kira sözleşmesini de yine bu görevdeyken okul kantini (*Coop*) için yapmıştım. Bu okul ve öğrenci birliği böyle sorumlulukların üstesinden gelme becerisini kazandırdı bizlere. ACI’da her zaman çok gelişmiş bir kulüp programı vardır. Benim okuduğum dönemde de pek çok sosyal sorumluluk projesi geliştiren kulüp vardı. Ancak o yıllarda bu çalışmalar sosyal sorumluluk projesi olarak değil kulüp çalışması olarak anılırdı.

SEV’in 40. yıl buluşmaları ve SEV Buluşma dergisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce SEV’liler yeterince birbirini tanıyor mu?

SEV’in 40. yıl kutlamalarının bir panayır havası içinde, üç ayrı okulumuzda yapılması fikri, Yönetim Kurulu’nda tartışıldığında çok hoşuma gitmişti. Ama inanın ki bu denli güzel geçebileceğini hiçbirimiz bilemezdik. Önce İzmir sonra Tarsus daha sonra da İstanbul’da gerçekleşen kutlamalar muhteşem geçti. İzmir ve Tarsus kutlamalarının okulumuzda yapılması mezunlar açısından daha anlamlıydı. Hepimiz eski okul günlerine döndük. Bu buluşmalar sayesinde pek çok mezunumuza ulaştık. Adreslerini güncelledik. *Buluşma* dergisi de çok güzel oldu. Ben zaman zaman elime alıp bıkmadan usanmadan bakıyorum. Herhalde diğer mezunlar da benim gibidir diye düşünüyorum. İlk sayısı daha çok kutlamalara yer verdi ama bundan sonraki sayılarda ulaşabildiğimiz mezunlarımızdan da haberler, bilgiler içerebilir. Böylece birbirimiz hakkında da daha çok bilgiye sahip olabileceğiz. SEV’liler birbirini yeterince tanımıyorlar. Sadece ACI olarak değil ben bütün SEV

camiasını kastediyorum. Eski öğrencilerin SEV ile daha sıkı ilişki içine girmelerinin zorunlu ilk öğretimin 8 yıla çıkmasıyla başladığını düşünüyorum. Zira bu dönemde SEV İlköğretim Okulları kuruldu ve pek çok eski mezun veli olarak bu okullarla ve SEV ile tanıştı. Biz bütün okullarımızdan mezun olanları da bir araya getirmeyi hedefliyoruz. SEV Okullarından mezun olanlar arasındaki iletişimin kuvvetlenmesine Buluşma dergisi çok güzel hizmet edecektir.

“Öğrenmek için katıl, hizmet için ayrıl” sloganının sizin ve sınıf arkadaşlarınızın hayatında nasıl etkileri oldu?

Bu slogan, okullarımızdaki eğitimi sisteminin en önemli temellerinden birini ifade etmektedir. Bu da kendine ve içinde yaşadığı topluma hizmet etmeye yönelik bir kişilik yapısı geliştirmektir. Eğitim sistemimizin özünde bu yatar. Mezun olduktan sonra her birimiz hem mezun olduğumuz okula hem de topluma hizmet etmekle kendimizi adeta yükümlü görürüz.

Gönüllülük ve Sivil Toplum Kuruluşlarında görev almak; örneğin SEV’de Yönetim Kurulu’nda çalışmak konusunda söyleyeceğiniz neler var?

İnsan hayatı bir bütündür. Ben bu bütünün birçok bacağı olduğunu düşünüyorum. Bunlar da insanın kendisine karşı sorumluluğu, ailesine karşı sorumluluğu, mesleğine karşı sorumluluğu, dostlukları ve de sosyal sorumluluklarıdır. Bu bacaklar ne kadar güçlü olursa insan da o kadar güçlü olur. İnsan tek başına bir varlık olmadığından ve toplumda yaşadığından tek başına mutlu olamaz. Çevresindekilerin de mutluluğu gereklidir. Bu nedenle tüm insanlığı sevmek lazımdır. Gerçek sevgi de çalışmaktır, başkaları için karşılık beklemeden çalışmak. Sosyal sorumluluk projeleri de bence bu açıdan çok önemlidir. Bu projelerde yer aldıkça insanın kalitesi de yükselir.

Şu anda SEV Yönetim Kurulu üyesiyim. İzmir Okullarından sorumlu üye olarak, Kampüs Kurulu Başkanlığı görevini üstlenmiş durumdayım. Okullarımızın daha da iyi olması için bütün yönetim kurulu arkadaşlarımla beraber azami gayreti göstermekteyiz. Hepimiz gönüllü olarak çalışıyoruz. Bizleri yetiştiren okullarımıza hizmet etmek, okulun havasını solumaya devam etmek bence hem çok keyifli hem de mutluluk verici.

Sınıf arkadaşlarınızla ve hocalarınızla hala görüşüyor musunuz?

Okul ile ilişkilerim hep devam etti. Sınıf arkadaşlarımla görüşüyorum. Küçük gruplar halinde ayda bir toplanıyoruz. Okulumuzun vermiş olduğu eğitimde bağlılığa çok önem verilirdi. “Mezunlar arası bağlılık” bizim için çok değerlidir. Bu nedenle belli yıllarda *Reunion*’lar yapılır. Ben aynı zamanda veli olduğum için okul ile bağım hiç kopmadı, şu anda da *Sağlık ve Eğitim Vakfı*’ndaki görevim nedeniyle sıkı ilişki içinde bulunmaktayım.

“İnsan tek başına bir varlık olmadığından ve toplumda yaşadığından tek başına mutlu olamaz. Çevresindekilerin de mutluluğu gereklidir. Bu nedenle tüm insanlığı sevmek lazımdır. Gerçek sevgi de çalışmaktır, başkaları için karşılık beklemeden çalışmak.”

Son olarak yeni ve eski mezunlara ve tüm SEV camiasına söylemek istedikleriniz nelerdir?

SEV olarak bizler okullarımızdan aldığımız gelenekleri en iyi şekilde yaşatmak için hizmet ediyoruz. Eski ve yeni tüm mezunlarımız da bu gelenekleri devam ettirmek için bizlerle elele verirlerse bu başarımız kat ve kat büyüyecektir. Bu nedenle yeni ve eski mezunlarımızdan çok daha fazla katılım ve ilgi bekliyoruz. ✓

Hırslı ve başarılı bir oyuncu: Halim Ercan

Oyunculuk kariyerinin henüz başında olmasına rağmen şimdiden pek çok başarılı işe imza atan Halim Ercan, üçüncü kuşak bir İzmir Amerikanlı.

Halim Ercan'ı Türk seyircisi ilk defa "Haziran Gecesi" dizinde tanıdı. Sonrasında gelen dizi ve sinema filmleri ile Halim Ercan genç yaşına rağmen şimdiden oldukça başarılı bir çizgi yakalamış durumda. "Başarımın arkasında kendine güven ve azim var, bunu da büyük oranda okuluma borçluyum" diyen Halim'le, 7 sene okuduğu İzmir Amerikan Koleji'ni, İstanbul yıllarını ve projelerini konuştuk.

Bize kendinizden bahseder misiniz?

1992 senesinde İzmir Amerikan Koleji'ne başladım. Gerçi benim okulla tanışmam daha küçük yaşlarıma denk geliyor. Annem ve büyükannem orada çalıştı, hatta annem oradan mezun. 1999 yılında asıl hedefim tiyatro olduğu için tiyatro sınavlarına hazırlanmaya başladım. Pek çok arkadaşımın farklı olarak ÖSS'ye pek hazırlanmadım açıkçası ve hatta trajik (!) bir şekilde de 14 Şubat Sevgililer Günü'nde dershanemden ayrıldım. Benim için çok da trajik değildi açıkçası.

Niye o gün?

Son deneme sınavı o gündü ve ondan sonra gitmemeye karar verdim. Tiyatro bölümüne girmem için de ÖSS'de almam gereken bir puan vardı. Bir de Dokuz Eylül Üniversitesi, puanı en yüksek okuldu. Bu yüzden bir süre dershaneye devam etmem mantıklıydı. Ancak benim için asıl hazırlanmam gereken şey tiyatro sınavlarıydı. Sonrasında Dokuz Eylül Üniversitesi'nin oyunculuk bölümünün yetenek sınavlarına girdim ve birincilikle kazandım. Dört sene orada okuduktan sonra yine aynı üniversitenin sahne sanatları bölümünde yüksek lisansa başladım. Yüksek lisans derslerini bitirdikten sonra tezi İstanbul'dan yaparım diye buraya geldim fakat tez biraz aksadı. Şu anda tezimi de bitirme aşamasındayım.

Okul sonrası neler oldu?

Amacım okul biter bitmez zaten önce bir İstanbul'a gelmekti. Çünkü oyunculüğün kalbi burada atıyor. İstanbul'da ne

yapabilirim önce onun araştırmasını yaptım ve şansımı olabildiğince zorladım. Almadıkları yere zorla girdim. Deneme çekimlerinde kimseyi tanıımıyordum ve başlarda oldukça zordu. "Nasıl almazsınız ben oyuncuyum" diyerek, kapıdan almazlarsa bacadan giriyordum.

Neydi tam olarak yapmak istediğiniz? Dizi oyuculuğu, tiyatro ya da sinema mı?

Oyunculuğa dair her alan beni ilgilendiriyor. Reklam, dizi, tiyatro, sinema, kısa film fark etmez; her alanda oynayabilirim. Bence bir oyuncu da böyle düşünüp hareket etmeli zaten. Ayrım yapmaya başlarsa yaptığı işin kalitesi büyük olasılıkla düşecektir diye düşünüyorum. Ama asıl hedefim tiyatro ve sinema. İkisi de benim için apayrı tutkular. Hatta sinemayı biraz daha fazla seviyorum diyebilirim.

Bugüne kadar yaptığınız işlerden bahsedebilir misiniz acaba?

2004 yılında yüksek lisansımı yaparken, katıldığım bir seçmeyi kazanıp Hollandalı bir grup olan *Rast Tiyatrosu*'yla çalışma imkanım oldu. 2 ay boyunca provalarını yaptığımız *Gülün Öpüşü* adlı müzikal dünya prömiyerini İzmir'de yaptıktan sonra bir ay süresince Hollanda ve Belçika'da düzenlenen "*Wereld Muziek Theater Festival*" (*Dünya Müzik Tiyatro Festivali*) kapsamında toplamda 15 oyunla, 13 şehir ve 2 ülke gezip festivalde Türkiye'yi temsil ettik. Oyunun ilginç bir yanı da kadrosunda müzisyen *Kubat*'ı barındırıyor olmasıydı. Aynı yıl *Haziran Gecesi*'ne başladım. Kamera önünde yaptığım ilk iş odur. O bittikten sonra *Gomeda* sinema filmi oldu, orada *Çağan* karakteriyle beş başrolden birini canlandırdım; daha sonra *İmkânsız Aşk* diye bir *sit-com*; hemen arkasından *Geniş Zamanlar*, hemen ardından da 8 Mart Dünya Kadınlar Günü için çekilen özel bir reklamda oynadım. Arkasından *Reha Erdem*'in son filmi, yakında vizyona girecek *Hayat Var*'da oynadım. Ondan

"Oyunculuğa dair her alan beni ilgilendiriyor. Reklam, dizi, tiyatro, sinema, kısa film fark etmez; her alanda oynayabilirim. Bence bir oyuncu da böyle düşünüp hareket etmeli zaten. Ayrım yapmaya başlarsa yaptığı işin kalitesi büyük olasılıkla düşecektir diye düşünüyorum."

sonra sırasıyla iki arkadaşımın birlikte kurmuş olduğum *Kırmızı Tiyatro*'nun ilk oyunu *Kırmızı*'da, ardından da *Küçük Kadınlar* dizisinde görev aldım, o bittikten sonra *Cennetin Çocukları*'nda. Şimdi de çekimleri yakın zamanda başlayacak bir sinema filmine hazırlanıyorum. Ayrıca 2008 kasım ayında 9.su düzenlenen *Uluslararası İzmir Kısa Film Festivali*'nde jüri üyeliği yaptım.

Anladığım kadarıyla her şey güzel ve hızlı gitmiş?

Dört buçuk senedir; açıkçası şanslıyım da diyorum ama şansımı aslında kendim yarattım bunu da görüyorum. Çünkü başında da söylediğim gibi kapıdan giremediğim yere bacadan girmeye çalıştım hep. İstanbul'a 2003'de ilk geldiğimde hiçbir şey bulamadan İzmir'e geri döndüm ve yüksek lisansına devam ettim; okulda derslere girdim ama o zaman koşturmalarım sonunda sonuç verdi ve sadece sekiz ay sonra görüşmeye gittiğim insanlardan biri beni arayıp Haziran Gecesi'ne yönlendirdi; *İlkay Doğan*. Bu vesileyle de dört buçuk senedir halen menajerliğimi yapan *Zeynep Berkiş* ile de tanışmış oldum. Benim için hakikaten çok özeldir bu iki insan.

Okulunuzun hayatınıza etkisi nasıl oldu?

SEV'in bağlı olduğu bütün okullarda, buna ilköğretim okulları da dahil, en önemli şeylerden biri sosyal aktivitelerdir.

“Brecht’in doğumunun yüzüncü yılıydı ve İzmir’de ne Devlet Tiyatrosu, ne Opera ve Balesi, ne de başka bir özel tiyatro Brecht oyunu oynuyordu; bir tek biz oynamıştık o sene. O zaman işte benim için gerçek bir kırılma noktasıydı. Ben oyuncu olmalıyım dediğim zaman o sıradır.”

Hatta bizim okul için ben, salt öğretimdense gerçek anlamda eğitimi ön planda tutan bir okul diyebilirim. Okulda kültür kolu çalışmalarında görev alıyordum. Şiir dramatizasyonu, özel günlerde yapılan törenlerde sunuculuk, şiir okumaları gibi pek çok yerde görev aldım. Ama asıl önemli olan benim için Türkçe Drama kulübüydü. Beş sene boyunca kulübün her işinde görev aldım. Kulüp başkanlığı yaptım. Mümkün olduğu kadar her işi kendimiz yapmaya çalıştık, buna gece yarısına kadar dekor çakmak da dahil. 95 Şubatı’nda ilk oyunumu oynadım İzmir Amerikan Koleji’nde. **Çehov’un Düşün** adlı bir kısa oyunu. Ondan sonrası açıkçası çorap söküğü gibi geldi.

O zaman mı anladınız oyuncu olmak istediğinizi?

Anaokulu karnemde “*olayları dramatize etmede başarılı*” yazıyor. Anaokulundan beri böyle bir yeteneğim varmış açıkçası. Bu yüzden okulun drama kulübüne girmem de bilinçli oldu aslında. Öğretmenlerim de bu konuda çok iyi niyetli ve yönlendirmeyi bilen insanlardı. Hepsi de bir şekilde bu yeteneğimin üstüne gitmem gerektiğini söyleyerek motive ettiler. Onların da sayesinde bende oldukça büyük gelişmeler oldu. Ama asıl kırılma noktası benim için lise iki de oynadığımız **Bertolt Brecht’in Sezuhan’ın İyi İnsanı** oyunudur. Hatta o sıra Brecht’in doğumunun yüzüncü yılıydı ve İzmir’de ne Devlet Tiyatrosu, ne Opera ve Balesi, ne de başka bir özel tiyatro Brecht oyunu oynuyordu; bir tek biz oynamıştık o sene. O zaman işte benim için gerçek bir kırılma noktasıydı. Ben oyuncu olmalıyım dediğim zaman o sıradır.

Siz de okulunuzda yönetmenlik yapmışsınız?

Evet; o zaman ben üniversite üçteydim, **Güngör Dilmen’in Midas’ın Kulakları** ve **Aziz Nesin’in Dündükülerle Fırçacıların Savaşı** adlı oyunlarını Dokuz Eylül’den arkadaşım **Öner Erkan** ile birlikte yönettim. Ders sonrası provalar için gece ona, on bire kadar okulda kalıyorduk. Bir oyuna ne kadar çok emek verir ne kadar çok prova yaparsanız o kadar mükemmel olur. Tiyatroya ilişkin bu “katı disiplin”i üniversitedense ben İzmir Amerikan’da edindim. Tiyatro Kulübünde bizim çalıştırıcılarımız da bizi aynı şekilde çalıştırıyordu.

Okulun çıkardığı başka sanatçılar da vardır kuşkusuz...

Sanatçı olarak çıkanlardan mesela **Bengü** vardır, şu an şarkıcı. **Kaan Urgancıoğlu** benim sınıf arkadaşım, o da oyuncu hatta o benim anaokulundan beri birlikte büyüdüğüm bir arkadaşım. **Zeynep Nutku** var, **Prof. Dr. Özdemir Nutku**’nun kızı; **Levent Gündüz** var, şimdi İzmir Opera

ve Bale’de şan sanatçısı; benden daha genç kuşaktan şu an **Berklee College of Music**’de eğitim alan **Sabi Saltiel**; bu alanlara yönelmiş ve şu an isimleri aklıma gelmeyen pek çok insan daha var.

Siz de aileden İzmir Amerikanlısınız... Nasıl bir duygu bu?

Anneannem **Özcan Kara** 1965’te okula edebiyat öğretmeni olarak geliyor. 73-77 arası da lisede **dean** olarak görev yapıyor. Sonrasında 80’e kadar da Türk Müdür Başyardımcılığı görevini yürütüyor. Annem **Fatma Yeşim Kara** da 74 mezunu, 77 yılında okuluna dönüyor ve orada bu seneyi de sayarsak tam 32 yıldır çalışıyor. 2002’den sonra da SEV İlköğretim Okulu’na geçiyor ve şu an hâlâ orada çalışmaya devam ediyor. Amerikan Koleji’nde okumamın temel nedeni ailece bu okullu oluşumuzdur. Ben üç dört yaşından beri sürekli okuldaki bütün törenlere götürülen bir çocuktum. Sürekli, anneannemin arkadaş çevresi, annemin arkadaş çevresi bir aradaydık. Hatta annemin sınıf arkadaşlarının oğulları, kızları benim sınıf arkadaşlarım oldu. Bizde İzmir Amerikan’lı olmak açıkçası aileden ve okulun verdiği eğitimden kaynaklanan bir gelenek haline dönüştü. Şu an hatta kız kardeşim **Buse Ercan** da orada okuyor, lisede.

Ortak bir gelenek hissediyor musunuz evde?

Evet, kesinlikle hissediyorum. Mesela hepimiz hayata farklı noktalardan bakmasını biliyoruz. Olayları farklı noktalarından irdelemek konusunda inanılmaz büyük bir ortak dil var. Bir olaya yaklaşmak, sorunu çözmek, yani çözüme sorun üretmek değil soruna çözüm bulmak mantığı çok daha ağır basıyor.

Sizin açınızdan İzmir Amerikan’da okumuş olmanın ne tür avantajları oldu?

Bir defa özgüven yaratma konusunda inanılmaz bir okul İzmir Amerikan. Verilen ödevlerden tutun, derslerdeki

çalışma gruplarına kadar pek çok kereler ortak çalışmayı ve aynı zamanda liderlik etmeyi de öğretiyor insanlara. Yani hem grup bilinci aşılanıyor hem de birey olma fikri. Bu grup bilinci meselesi mesela üniversitedeyken insanların yaşadığı en büyük problemdi. Türkiye'nin farklı yerlerinden gelmiş insanlar bir arada iş yaparken bir şekilde kendini ön plana çıkarıp, "hayır benim dediğim olacak" noktasındaydı. Oysa biz daha ortaokuldayken, mesela Türkçe dersi için, bir roman analizi hazırlanacağı zaman bu sorunu çoktan aşmış bulunuyorduk. "Bence biraz şuna da bakalım", "evet haklısın, sen ne dersin", "biraz da buraya bakalım derim", "tamam buradan bir sentez yapalım" mantığında eğitildik biz. Birbirimizle diyalog kurma anlamında ve fikirlerimizi sunma anlamında en ufak bir çekincemiz yoktu ve hiç kimse açıkçası bundan rahatsız olmuyordu. Bir başka önemli nokta da lise yılları boyunca hazırladığımız antoloji ödevleri ve lise sonda yazdığımız "I-search" ödevleri bize akademik bir çalışma nasıl yapılır, bir makale nasıl yazılır gibi konuları daha lisede öğretmiş oluyordu. Şu an siz de takdir edersiniz ki hala bir dilekçe bile yazmakta zorlanan üniversite mezunlarının olduğu bir ülkede bunlar çok büyük kazanımlar.

İstanbul'da oyunculuk, dizi ve sinema sektörü sanki biraz kurtlar sofrası gibi... Bilmediğiniz bir şehirde bu dünyaya atılmak korkutucu olmadı mı?

Açıkçası korkunun ecele faydası yok dedim kendi kendime hep. Benim mesleğim Türkiye'nin bu koşullarında sadece İstanbul'da yapılabilir. Bu bir gerçek. O yüzden bütün oyuncuların eninde sonunda gelmesi gereken yer burası ve ben başından beri bunu bilip buna göre planlar yaptım ve tasımı tarağımı toplayıp İstanbul'a geldim. Şu anda buraya yerleşmiş durumdayım. Tabi ki başlarda korkutucuydu, sonuçta 23 sene İzmir'de yaşamıştım. Bütün ailem, çevrem

oradayken buraya gelip sıfırdan bir yaşantı kurmak çok farklı bir şey.

Dizi sektörü nasıl Türkiye'de?

Öncelikle dizi sektörü tabi ki çok çok daha iyi olabilir. Şu anki koşullar, açıkçası Yeşilçam'ın 1980'lerde beş günde bir sinema filmi çekmesinden çok farklı değil. Çalışma koşulları, saatleri, yoğunluğu anlamında çok çok yorucu. Biz bir haftada 90 dakikalık dizi çekiyoruz yani aslında her hafta bir sinema filmi çekiyoruz. Yurt dışında bunun örnekleri dramalarda 40-45 dakika, sitcomlarda 22 ile 30 dakika arasındadır. Ama Türkiye'de sit-com da, drama da yaklaşık 90 dakika. Bollywood'da bile böyle olduğunu sanmıyorum açıkçası.

Sette tempo nasıl?

İnanılmaz! Mesela ilk işim olan Haziran Gecesi'nde 72 saat eve gidemediğimi biliyorum. Sette yatıp, sonra "*hadi kalk sahneye gel*" gibi konuşmalar olurken siz uykulu gözlerle sahneye hazırlanıyorsunuz, bir yandan makyöz de uykulu bir şekilde size makyaj yapmaya çalışıyor. Böyle inanılmaz tempolarla çalıştım. Ama genel anlamıyla çok keyifli bir iş; bu işin ceremesini çekmeyi sevmeyen bir insan içinse kesinlikle bir zulüm. Fakat bu işi gerçekten yapmak isteyen ve bu işte uzun yıllar var olmak isteyen bir insanın da koşullar buysa katlanması gereken bir durum. Bu sektörü daha iyiye götürecek olan da açıkçası biz genç nesil oyuncular diye düşünüyorum. Genç nesil oyuncular, yapımcılar ve yönetmenler bunlardan bir ders çıkartacak, bir şeyler öğrenecek ki ileride bunların olmasına müsaade etmesinler.

"Oyuncu" olmak nasıl bir duygu?

Oyun oynamak bana göre şöyle bir şey; çocukken hepimiz parklarda oynamışızdır, kumdan kale yapmışızdır, top oynamışızdır. O zaman kuralları da biz belirleriz ama şimdi profesyonelleşince kuralları başkalarının belirlediği bir oyun içinde yine aynı çocuksu mantık ve duygularla oynuyoruz. En önemli nokta, oyun oynama kısmından zevk alabilmeyi bilmek. Oyuncu bunu bilirse oyuncululuğunu her yerde çok rahat yapabilir.

Son olarak İzmir Amerikan Koleji'nin size kazandırdığı en büyük şeyi sorsak?

Bireyci olmak değil birey olabilmek düşüncesi derim. Bunun sonuçlarını profesyonel hayatımda çok net görebiliyorum. Ben hiç bir zaman kimseyi karşıma almadım. Yani birey olarak o insanı incitecek, kıracak bir şey yapmadım ama her zaman için haklarımı ve haklılığımı savunmayı bildim. Bu da okuldan aldığım bir gelenek olsa gerek. Ailenin tabi ki katkısı var ama asıl karakterimi çok güzel yedi yılını geçirdiğim bu okulda aldığımı inanıyorum ve ben de her SEV'li gibi bu konuda büyük bir minnettarlık duyuyorum. 🌱

“Kredi kartları bilinçli kullanılmalı”

VISA Europe Bölge Genel Müdürü Berna Ülman (ÜAA '83), temassız kartların kullanımının daha da yaygınlaşacağını söylerken bilinçli kullanımın önemine dikkat çekiyor.

Altı senedir **Visa Türkiye Genel Müdürlüğünü** yürüten Üsküdar Amerikan Lisesi mezunu **Berna Ülman**, geçtiğimiz sene bölgesine İsrail ve Romanya'nın da eklenmesiyle **Visa Europe Bölge Genel Müdürü** oldu. Kendisiyle ülkemizdeki kredi kartı kullanım alışkanlıklarını, doğruları yanlışları ve bu alandaki yenilikleri konuştuk.

Okul yıllarınızı ve bu göreve gelene kadarki kariyer öykünüzü kısaca dinleyebilir miyiz?

1983 yılında Üsküdar Amerikan Kız Lisesi'nden mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'ne girdim. 1987 yılında Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdim. Üniversitedeyken eşimle tanıştık, evlenip 1987 yılında beraberce Amerika'ya gittik. Ben ilk iş hayatıma Dünya Ticaret Merkezi'nde bir Japon bankasında başladım. Ama baktık ki master yapmadan bu iş olmayacak bunun üzerine *University of Tennessee*'den finans üzerine MBA derecem aldım. Daha sonra orada bir süre daha kaldık. 1995 yılında Türkiye'ye kesin dönüş yaptık. Döndükten sonra *Koç Finans*'ta çalışmaya başladım. Orada Sistem Planlama Müdürlüğü yaptım. Kredi kartı dünyasıyla aslında orada tanıştım ama orada uygulanan kapalı çevrimli kart uygulamasıydı. 2000 yılında Üye İlişkilerinden Sorumlu Genel Müdür Yardımcısı olarak *Visa*'da göreve başladım. 2004 yılında da Genel Müdürlüğe terfi ettim. Geçtiğimiz sene de bölgem genişledi. Türkiye'nin yanı sıra Romanya ve İsrail de bölgeye dâhil edildi. Şimdi *Visa Europe*'ta Bölge Genel Müdürü olarak görev yapıyorum.

Yaklaşık 6 senedir Visa Türkiye Genel Müdürlüğü görevini yürütüyorsunuz. Sizce kredi kartı kullanımı ekonomi ve kişisel kullanım açısından neden bu kadar önemli?

Kredi kartı gerçekten ekonomiler açısından son derece önemli bir ürün. Çünkü bir kartla alışveriş yaptığınız zaman nakit para

"Türkiye'deki kartlı sistemin ekonomideki yerine baktığımızda, özel tüketim harcamalarının %25'inin kartlarla gerçekleştiğini görüyoruz, ki bu aslında son derece önemli bir oran. Yani özel harcamanın dörtte biri kartla gerçekleşiyor."

el değiştirmiyor, elektronik bir ödeme gerçekleşiyor. Sizin aslında fonunuz bankada duruyor ve banka bu parayı kredi olarak ilgili ekonomik oyunculara yönlendirme şansına sahip oluyor. Bu anlamda hem kredi kartının hem de banka kartının büyümeye ve ekonomik çevrime çok önemli katkısı var. Bu, kayıt içi bir işlem olarak gerçekleştiği için kayıt dışı ile mücadelede de çok önemli bir araç. Türkiye'deki kartlı sistemin ekonomideki yerine baktığımızda, özel tüketim harcamalarının %25'inin kartlarla gerçekleştiğini görüyoruz, ki bu aslında son derece önemli bir oran. Yani özel harcamanın dörtte biri kartla gerçekleşiyor. Tabi bu bardağın dolu tarafı. Bardağın boş tarafında da harcamaların %75'i hâlâ nakitle gerçekleşiyor. Biz dolayısıyla şu anda nakitten pay almaya çalışıyoruz. Başka ülkelerde mesela çek kullanan ülkelerde, aynı zamanda çeki de hedefliyoruz. Biz çek sürecini "by-pass" etmiş bir ülke olduğumuz için Türkiye'de çekten pay almak gibi bir durum söz konusu değil. Bu, işin makro tarafı. Mikro tarafına baktığımızda ise tüketici açısından kredi kartı kullanmak bir hızdır, kolaylıktır, fonlara kolay erişimdir.

Kredi kartı kullanım sayısı bakımından Avrupa'da birinciyiz sanırım.

Türkiye'deki bu hızlı adaptasyonu nasıl buluyorsunuz?

İngiltere'den sonra ikinciyiz aslında. Türkiye'nin kartla tanıştığı ortam son derece enflasyonist bir ortamdı ve Türk tüketicisi hakikaten paranın zaman değerini çok iyi bilen bir tüketici. İngiltere'de sokaktaki adam, paranın zaman değeri konusunda, finansal analizler konusunda bizim sokaktaki adamımız kadar yetkin değildir. Biz yıllarca yüksek enflasyonda yaşadık ve bu becerilerimizi geliştirmek durumunda kaldık. Dolayısıyla bence Türkiye'de bu nedenle kredi kartı çok çabuk kabul edildi, çünkü harcamanızı yapıyorsunuz ve belli bir süre sonra ödüyorsunuz. Hatırlıyorsunuzdur, bir gün bile paramızı boş bırakmıyorduk, yani paramız cari hesabımızda durmasın, döviz alalım, fona yatıralım falan diyorduk. Dolayısıyla o

dönemde kredi kartı çok cazip geldi. Aynı zamanda işyeri tarafından da bu durum çok cazip bulundu. Dolayısıyla üye işyerinin de satış potansiyelini arttıran, ekonomiyi canlandıran bir ürün. Bu nedenle Türkiye’deki hızlı adaptasyonu doğal buluyorum.

Kredi kartını doğru kullanıyor muyuz?

Bankalarımızın bize yaptıkları raporlamalara göre kredi kartı kullanıcılarının %5’inin gecikme dönemi içerisinde yer aldıklarını görüyoruz. Tablo çok kötü değil fakat tabi ki bilinç anlamında gidilecek çok yolumuz var. Bilinçli kullanım son derece önemlidir. Kart bir ödeme aracıdır, yani bu şekilde kullanılması gereken bir üründür. O kartın geri ödemesinin yapılacağını bilmesi, farkında olunması, ayağımızı yorganımıza göre uzatmak gibi son derece temel hayat becerilerinin üzerine kurgulanması gereken bir üründür. Türkiye’de bunun tablosunu

“Bugün itibariyle bizim hayata geçmiş dört, proje aşamasında olan altı-yedi tane ürünümüz var. Bunların hepsini önümüzdeki dönem birer birer göreceğiz.”

çıkaracak olursak; insanların %95’inin kartını gecikmesiz kullandığını görüyoruz.

Kredi kartı kullanımı ve internet alışverişlerinin güvenliği için neler yapılıyor?

İnternette, bazı sitelerde rastlıyorsunuzdur belki, *Verified by Visa* diye, sizi internette doğrulama üzerine kurulu bir protokolümüz var. *Verified by Visa*, internet üzerinden kredi kartı ve banka kartıyla yapılan alışveriş işlemlerinin güvenliğinin artırılması için geliştirilmiş bir sistemdir, bu çözüm ile hem kart sahipleri hem de üye işyerleri sahtekarlıklara karşı güvence altına alınmıştır. Bankalar birkaç yıldır bu işin mutfağını hazırlıyorlar: bu protokolü teknik olarak geliştiriyorlar, kart hamillerine, üye iş yerlerine konuyu anlatıyorlar. Şimdi önemli olan bu özelliği kullanan kart hamiliyle yine aynı özelliği kullanan üye iş yerlerinin buluşmaya başlaması. Kartınızda bu özellik olabilir ama o üye işyerinde olmayabilir. Bu buluşma yavaş yavaş gerçekleşmeye başladı ve giderek ivme kazanacaktır. Kart dünyası biraz böyledir, yaptığınız bir yeniliği iki tarafta da dağıtabilmeniz gerekiyor; ancak o zaman buluşma gerçekleşiyor. Mesela çipte de öyleydi. Kartlarda çip vardı ama okuyucu yoktu. Okuyucu vardı ama çip yoktu ama bir gün geldi okuyucular da kartlar da yeterince çoğaldı ve ikisi buluştu.

Şimdi internette de o süreci yaşıyoruz. Biraz zaman alacak ama gerçekleşmesi yakın.

Kredi kartı kullanımında gelecekte bizi ne gibi yenilikler bekliyor? Bir gün ekmeği bile temassız kartlarla para kullanmadan yapacağımız demişsiniz. Bu konuyu biraz daha açabilir misiniz?

Temassız kartların kullanılması için öncelikli olarak bir güvenlik altyapısının, sonrasında da kullanımın uluslararası işlerliğinin sağlanması gerekiyordu. Aynı standartlarda tüm bankalar, tüm üye iş yerleri, tüm kartlar buluşmalıydı. Geçtiğimiz sene bu noktaya gelinerek işlerlik konusu halledildi. O dönemden itibaren temassız kartlarda büyük bir ivme yakalandı. Artık bankalar hız gerektiren işlemleri beklemeksizin gerçekleştirebilen bu ürünü yavaş yavaş hayata alıyorlar. Bugün itibariyle bizim hayata geçmiş dört, proje aşamasında olan altı-yedi tane ürünümüz var. Bunların hepsini önümüzdeki dönem birer birer göreceğiz.

Kriz, kredi kartı kullanımını etkiledi mi?

Kredi kartı kullanımını kriz etkiledi tabi ki. Son 6 aydır kullanıma baktığımızda durağan hatta bazı aylarda negatif büyümeler görüyoruz. Ufak oranlarda da olsa hafif mevsimsellikler de oluyor. Fakat çok büyük bir düşüş diyemeyiz. Son 6 ayda bir durgunluk, bir yavaşlama var, ama yine de kart işi diğer işlere göre biraz daha şanslı bir sektör. Çünkü gerçekten biraz önce dediğim gibi biz nakitten pay almaya çalışıyoruz yani ne olursa olsun tüketim kısılabılır, harcamalarda belli bir düşüş yaşanabilir ama hala ciddi oranda bizim pay alabileceğimiz bir nakit harcama gerçekleşiyor. Mesela temassız kartlarla eskiden kartla yapılmayan nakitle yapılan ekme, gazete vesaire gibi alışverişleri çekme şansımız olabilir. Bu yüzden biz biraz daha şanslı bir sektördeyiz ama ne olursa olsun hepimiz aynı gemideyiz yani büyüme oranlarının düşmesi, tüketimin düşmesi hepimizi etkiliyor.

Okul yıllarına geri dönersek Üsküdar Amerikan Lisesi'ndeki yıllarınızı nasıl hatırlıyorsunuz?

Ben yatılı okudum. O yüzden rüya gibi hatırlıyorum o yılları gerçekten. Ve kendimi çok şanslı görüyorum. O yıllarda kurulan dostluklar bir daha kurulamıyor. Aradan yıllar geçse de tekrar biraraya geldiğimizde sanki dün ayrılmışız, sanki yaş olarak hâlâ ergenlik çağındaymışız gibi hissediyoruz. O yıllara dönmek bizi çok mutlu ediyor. Bu çok çok değerli bir şey ve insan yıllar geçtikçe bunun değerini daha iyi anlıyor. Benim oğlum da şu an Üsküdar Amerikan Lisesi'ne gidiyor. O da çok memnun okulundan ama ben keşke yatılılık devam etseydi diye düşünüyorum. Çünkü Türkiye'nin dört bir yanından gelen insanlar çok güzel bir arkadaşlık ve eğitim paylaşıyorlar. Mesela ben Edirne'den gelmiştim, bir sürü arkadaşımız, başka şehirlerden gelmişlerdi. Bu, bir okul için çok büyük bir zenginliktir. Sanırım şu an böyle çalışmalar var, bunları çok olumlu buluyorum.

En çok neyi özlediyorsunuz okulunuzda?

Ben daha çok işin sosyal tarafını özlediyorum işte yatakhane de ışıklar sönmüş ve sohbet ediyoruz hani o çok temel şeyler, basit, çok saf ve güzel. Mesela ben sabahları bir türlü kalkamazdım ve dersler 8.30'da başlardı, ben saat 8.15'te falan uyanırdım. Arkadaşlarım bana yemekhaneden üzerine yağ ve reçel sürülmüş ekmek getirirlerdi onu yer, aşağıya inerdim.

Şimdi kalkabiliyor musunuz peki?

İtiraf etmem gerekiyorsa değişen çok fazla bir şey yok bu konuda. Allah'tan şanslıyım, işim İngiltere ile; dolayısıyla iki saat oradan kazanıyorum.

Şimdi sınıf arkadaşlarınızla görüşüyor musunuz ?

Tabi tabi. Hemen hemen her ay bir buluşma düzenleniyor, herkes gibi ben de hepsine katılmaya çaba gösteriyorum. Ama bazıları seyahatlere denk geliyor, o zaman katılamıyorum tabii. Yine de

"Aradan yıllar geçse de tekrar biraraya geldiğimizde sanki dün ayrılmışız, sanki yaş olarak hâlâ ergenlik çağındaymışız gibi hissediyoruz. O yıllara dönmek bizi çok mutlu ediyor."

ortalama 2-3 ayda bir arkadaşlarımla görüştüğümü söyleyebilirim. Ama bu bence sıklığın ötesinde bir şey; dediğim gibi, yıllarca görmüyorsunuz ondan sonra görüyorsunuz gene aynı yerden devam ediyorsunuz.

Okulunuzun size kazandırdıklarından bahsederseniz?

İngilizce konusunda çok iyi yetiştirildik. Biz 90 kişiydik hazırlıkta ve 90 kişinin 75'ini ikmale bırakmışlardı. Bize bir ay daha İngilizce çalıştırmışlardı. Sabah kalkar, "vocabulary" ezberleye ezberleye İngilizce çalışırdık. Şimdi oğlumda da aynı şeyi görüyorum. İngilizce'yi çok iyi öğretme prensibi hâlâ devam ediyor. Günlük hayatta kullanılmayan, ancak ağır metinlerde karşınıza çıkacak kelimeleri bilebiliyoruz. Bu önemli bir şey. Bir de

sahiplenmeyi, gerçekten bir işi bitirmeyi, nasıl çözüm üretebiliriz öğrendik. Ben her ikisi için de müteşekkirim. Aslında bir sürü şey için müteşekkirim ama herhalde bunlar ön plana çıkıyordur.

Visa yönetiminde sizin gibi bir Amerikan okulu mezunu daha var. Nur Öztin Kurak. İş hayatında bir ACI'li ile çalışmak neler kazandırıyor?

Nur bizim ülke direktörümüz yani Türkiye direktörü. Nur'la biz 2000 yılında aynı dönemde Visa'ya başladık. Ve ben Nur'la tanıştığım da bana iş yapma stili anlamında bu kadar benzeyen bir insan var mıymış diye şaşırdığımı hatırlıyorum. Gerçekten ortak çok yanımız var. Daha önce iş hayatımda hiç böylesi denk gelmemişti. Nur'la birlikte çalışmak bu nedenle çok keyifli, son derece uyum içindeyiz.

Okurken sizin diğer Amerikan Okullarıyla ilişkileriniz ne boyutta idi? SEV'in üç okul mezunlarını buluşturan 40. yıl etkinlikleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

O dönemde bizim İzmir Amerikan'la çok olmasa bile Tarsus Amerikan'la ortak aktivitelerimiz olurdu. İzmir Amerikan'a da bir yakınlık duyuyordum tabii ki, kayınvalidem de İzmir Amerikan'lı bu arada. Mesela geçenlerde bir arkadaşım ile konuşuyordum, oğlunu Tarsus Amerikan'a yatılı göndermiş. Tarsus Amerikan'ın yıllar içinde nasıl geliştiğine dair bir fikrim yoktu ama ona rağmen inanılmaz sıcak baktım bu gelişmeye. Demek ki bir sıcaklığımız, bir yakınlığımız var. SEV'in WOW'da yapılan 40. Yıl kutlaması bu açıdan çok önemliydi. Çünkü bu birlikteliğin altını çizdi. Ben mesela "aaa, o da bizdenmiş, bu da mı bizim okullardanmış" dedim. Bu nedenle 40. yıl çalışmaları ve bu dergi çalışması için SEV'i tebrik ediyorum. Bizim için önemli olan, değerleri sahiplenmemiz, dile getirmemiz. Oğlum gibi SEV okullarımızda okuyan diğer çocuklarımızın da yolunu belirlemek, bir geleneği devam ettirmek açısından çok önemlidir. ✓

Özel yabancı okullar ve yeni sınav sistemi

Yabancı dil öğretme ve üniversiteye hazırlama sorumluluğu yüksek olan özel yabancı okullar ikinci bir yabancı dili de iyi şekilde öğretme sorumluluğunu taşıyorlar, üstelik tüm bunları sadece beş yıllık bir süreçte tamamlamak zorundalar.

Milli Eğitim Bakanlığı iki yıl önce aldığı bir kararla, Anadolu liseleri, fen liselerine giriş için yapılan *Ortaöğretim Kurumları Sınavı*'nı (OKS) ve özel okullara giriş için uygulanan *Özel Okullar Sınavı*'nı kaldırıp, bunların yerine *Seviye Belirleme Sınavı* (SBS)'yi uygulamaya başladı. OKS ve Özel Okullar Sınavı esas itibarıyla tek bir sınavdı. Puan hesaplamaları ve bölüm ağırlıkları farklı olduğundan iki ayrı sınav gibi algılanıyordu.

SBS ile birlikte mevcut sınav mantığında hem yapısal hem de uygulamaya yönelik değişikliklere gidildi. Sekizinci sınıfların tek bir sınavla değerlendirilmesi yerine, sınav sistemi altı, yedi ve sekizinci sınıfları

kapsıyacak şekilde üç yıla yayıldı. Salt akademik başarının ölçüldüğü puan hesaplamaları yerine öğrencinin davranış ve başarı notlarının da hesaba katıldığı yeni katsayılar uygulanmaya başlandı.

Başta Amerikan Liseleri olmak üzere diğer tüm özel yabancı okulların öğrencilerini alırken göz önünde bulundurduğu kriterler ile SBS'nin genel mantığı uyuşmuyor. Bu noktadan hareketle Vakfımızın önayak olmasıyla özel yabancı okul temsilcilerinden oluşan bir heyet yoğun çabalar sonucunda Milli Eğitim Bakanımız ile görüşmeyi başardı ve kendisinden bu sene için özel yabancı okullara yönelik bir sınav yapılması izni alındı. Çalışmalara hızla başlandı, Sınav Yürütme Kurulu oluşturuldu, Milli Eğitim

Tülin Büyükalkan (ÜAA '65)
Sağlık ve Eğitim Vakfı
Eğitim Koordinatörü

Özel Yabancı Ortaöğretim Okulları
Sınav Yürütme Kurulu Başkanı

Bakanlık Eğitim Teknolojileri Başkanlığı ile protokol imzalandı ve 31 Mayıs 2009 tarihinde sadece özel yabancı okulları (15 okul) kapsayan bir sınavın hazırlanmasına başlandı.

1997’de ilköğretim sekiz yıla çıktı ve özel yabancı okulların ortaokul bölümleri kapandı. Böylece en temel özelliği yabancı dili en iyi şekilde öğretmek olan bu okulların toplam eğitim süreleri hazırlık dahil 4 yıla inmiş oldu. Ancak yine eğitimdeki öncü rolünü sürdüren okullarımız, lise eğitimini dört yıla çıkardı ve bu uygulama bir kaç sene sonra tüm liseler için zorunlu hale geldi. Özel yabancı okullar beş senelik lise eğitimi süresince hem uzmanlaştıkları yabancı dili mükemmel şekilde öğretmek hem de öğrencilerini en iyi şekilde üniversite sınavına hazırlamak durumunda kaldılar. Oysa Anadolu Liselerinde dil eğitimi iyice zayıflatıldı ve bu okullar tamamen üniversite sınavına odaklı eğitime geçtiler.

Eğitim sistemimizdeki bu değişikliklerle birlikte özel yabancı okullardan beklentiler de yükseldi. Zaten yabancı dil öğretme ve üniversiteye hazırlama sorumluluğu yüksek olan bu okullar ikinci bir yabancı dili de iyi şekilde öğretme sorumluluğunu

Özel Yabancı Okullar Sınavı ile öğrenci alacak okullar

Alman Lisesi
Amerikan Robert Lisesi
Galileo Galilei İtalyan Lisesi
İstanbul Saint-Joseph Fransız Lisesi
İtalyan Lisesi
İzmir Amerikan Koleji
İzmir Saint-Joseph Fransız Lisesi
Notre Dame de Sion Fransız Lisesi
Saint-Benoit Fransız Lisesi
Saint-Michel Fransız Lisesi
Sainte-Pulchérie Fransız Lisesi
Sankt Georg Avusturya Lisesi
Sankt Georg Avusturya Ticaret Lisesi
Tarsus Amerikan Koleji
Üsküdar Amerikan Lisesi

taşıyorlar, üstelik tüm bunları sadece beş yıllık bir süreçte tamamlamak zorundalar. Bu sebeple, bu okulların akademik başarısı yüksek gençleri kabul etme ihtiyacı her zamankinden daha da önem kazandı. Ancak uygulamaya başlanan yeni sınav sistemi (SBS) gerek içeriği gerekse mantığı açısından özel yabancı okulların talebini karşılamaktan uzak. Davranış notu gibi öznel bir değerlendirmenin öğrencinin başarısını belirlemede kullanılması akademik başarı odaklı ve nesnel değerlendirmenin önemli olduğu özel yabancı okullar için zorluk teşkil edecekti. Aynı puanla özel yabancı okullara başvuracak öğrencilerin, akademik standartlar dışına çıkarak, doğum tarihi gibi eğitim açısından pek de değer ifade etmeyen kriterlere göre kayıt yaptırabilecek olmaları hem okullar hem de veliler arasında sorun teşkil edebilecekti. Tüm bu sorunlar bu sene için yapılmasına izin verilen *Özel Yabancı Ortaöğretim Okulları Sınavı* ile şimdilik aşılmış durumda.

Özel Yabancı Ortaöğretim Okulları Sınavı’na sadece sekizinci sınıf öğrencileri girecek. Matematik, fen, sosyal bilgiler ve fen bilgisi sorularının yanı sıra dil öğrenme yeteneğini ölçmeye yönelik sorular da sınavda yer alacak. Öğrencinin başarısını sadece bu sınavda elde edeceği puan belirleyecek. Herhangi bir öznel değerlendirme sınav puanına yansımayacak. Ayrıca, hem Türkçe’nin hem de matematiğin katsayısının yüksek olması ve dil öğrenme becerisine yönelik soruların bulunması, bu sınavın özel yabancı okulların yabancı dil öğretme ve üniversiteye hazırlama konusundaki amaçlarına en uygun şekilde hazırlandığının göstergesidir.

Özel yabancı okulların açtığı bu yoldan diğer özel okullar da yürümek istediler ancak Milli Eğitim Bakanlığı bu izni henüz vermedi. *Özel Okullar Birliği Derneği* konuyu yargıya taşıdı. 2009-2010 eğitim ve öğretim yılı bu bakımdan belirsizliğini taşısa da okullarımız görev ve sorumluluğunun bilincinde olarak daima doğru olanı öğrencilerine sunmak için çaba göstereceklerdir. ✓

Özel Yabancı Okulların
2009-2010 eğitim ve
öğretim yılı kontenjanı
toplam 1667 öğrenci.
5 okuldaki 12 tanesi
İstanbul, 2 tanesi İzmir
ve biri Tarsus’ta.

Sıra dışı bir finans direktörü: Ceylan Güzekin

Ceylan Güzekin (ÜAA '82) 11 senedir dünyanın ilaç devlerinden Merck & Co., Inc.'in Türkiye finans direktörlüğünü yürütüyor. Güzekin'le Türkiye ve dünyada ilaca ve ilaç sektörüne ilişkin merak edilen birçok konuyu konuştuk. Bu söyleşi esnasında dünyada en çok anti-depresanların Türkiye'deyse antibiyotiklerin tüketildiğini öğrendik.

Merck Sharp&Dohme Türkiye Finans Direktörü Ceylan Güzekin (ÜAA '82) sosyal yapısı ve çok yönlü kişiliğiyle sıra dışı bir iş kadını. 11 senedir dünyanın ilaç devlerinden Merck & Co., Inc.'in Türkiye finans direktörlüğünü yürütüyor. Mart 2009'da gerçekleşen bir şirket evliliğiyle Merck Sharp&Dohme ve Schering-Plough birleşmesiyle ortaya çıkan yeni şirket ise dünyada ikinci, Türkiye'de ise yedinci sıraya yerleşti. Renkli kişiliği ve son derece samimi, güler yüzlü tarzıyla bizi etkileyen Güzekin'le Türkiye ve Dünya'da ilaç sektörünün tüm merak edilen konularını konuştuk.

Merck'e kadar uzanan kariyer öykünüzü kısaca dinleyebilir miyiz?

1982 Üsküdar Amerikan Lisesi mezunuyum. Sonrasında Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdim. Boğaziçi'nden mezun olduktan sonra hiç finans düşünmememe rağmen babamın ısrarı ile **Arthur Andersen** firmasıyla görüşmeye gittim. Sonrasında Arthur Andersen benim için ikinci bir okul anlamına geldi ve bana çok fazla deneyim kazandırdı. Oradaki üç senemin ardından **7-Eleven**'in Türkiye'ye getirilmesi için kurulan yönetim takımında çalışmak üzere teklif aldım. Orada finans müdürü olarak görev almam da benim için müthiş bir deneyimdi. Sonrasında da **Mc Donalds**'ın Satın Alma Şirketi'nde Finans Müdürü pozisyonunda çalışmaya başladım. Oradaki yedi buçuk senelik deneyimimden sonra **MSD**'de göreve başladım. 11 yıldır da bu şirkette Finans Direktörlüğü görevini yürütüyorum. Ancak, benim işe başlamamın öncesinde 6 ay boş kalmış ve daha önce deneyimim olmayan pek çok farklı fonksiyonu da içeren yepyeni bir pozisyonda çalışmak benim için ilk zamanlar bir hayli stresliydi. Bu kadar aday arasından, 4 ay süren görüşmeler sonrasında böyle bir kritik pozisyona kabul edilmek benim üzerimdeki beklentiye de haliyle yükseltmişti. Ama ben başka alanlara da ilgi duyan bir insan olduğum

için bu pozisyonda çalışmak, bana o günden bugüne çok şey kazandırdı.

Tüm kariyer çizginizi düşündüğünüzde ilaç sektöründe çalışmanın diğer sektörlerde çalışmaktan ne gibi farkları var?

Bana kalırsa ilaç sektöründe çalışan bir insan diğer tüm sektörlerde var olabilir. Bir hayli bürokratik ve katı prensiplere sahip bir şirkette çalışmak, çok zorlu bir deneyim. İşin en zor tarafı da bir Amerikan şirketinde çalışıp, onu Türkiye koşullarına uydurmak durumunda kalmaktır. Bu da şöyle bir sıkıntı yaratıyor, rakiplerimiz bu piyasa içerisinde çok daha esnek hareket edebilirken, biz daha katı prensipler çerçevesinde çalıştığımız için operasyonlarımızı daha kısıtlı gerçekleştirebiliyoruz. Benim de finans direktörü olarak en büyük sorumluluğum bir yandan MSD'nin iç düzenlemelerini bir yandan da yasal zorunlulukları yerine getirmek, aynı zamanda da pazarlama ve satışta çalışan arkadaşlarıma sağlıklı, rekabet edebilecekleri bir platform ve ortam yaratmaktır. Bunun kendisi zor bir süreç. Bir de çalıştığımız endüstri, Sağlık Bakanlığı tarafından yönlendirildiği için sürecin çok daha zorlaştığını söyleyebilirim.

Merck ve Schering-Plough birleşmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Merck & Co., Inc. ve Schering-Plough firmaları 50 binin üzerinde çalışanları olan global ilaç firmalarıdır. Bu birleşme her ikisi için de heyecan verici günlerin çok yakında olduğu anlamına geliyor. Bu aynı zamanda küresel bir dünya devinin de ortaya çıkması demek. Bu birleşme sonrasında Türkiye'deki tüm pazarda

"Bana kalırsa ilaç sektöründe çalışan bir insan diğer tüm sektörlerde var olabilir. Bir hayli bürokratik ve katı prensiplere sahip bir şirkette çalışmak, çok zorlu bir deneyim. İşin en zor tarafı da bir Amerikan şirketinde çalışıp, onu Türkiye koşullarına uydurmak durumunda kalmaktır."

7. sıradayız. Dünyada da 2. sıraya yerleşiyoruz. Birleşmiş AR-GE uzmanlığımız ve bilimsel liderliğimiz sayesinde ilaç keşif ve geliştirme çalışmalarının ön saflarında yer almaya devam edebiliriz. Ayrıca bu birleşme sayesinde maliyetlerimizi önemli ölçüde azaltarak, gelecek vaat eden ilaç adaylarına ve harici AR-GE fırsatlarına yatırım yapmamızı sağlayacak mali esnekliğe kavuşacağız.

Ayrıca bu birleşme dünyadaki diğer büyük ilaç şirketlerini de ayakta kalabilmek ve varlıklarını sürdürebilmek için tetikleyen bir unsur olacaktır. Zaten çok yakın bir geçmişte benzer birleşmeler olduğunu da gördük. Bu nedenle ilginç bir döneme girdiğimiz söylenebilir.

Daha çok hangi tür ilaçları üretiyorsunuz?

Merck ve Schering-Plough; kardiyovasküler hastalıklar, solunum hastalıkları, onkoloji, nöroloji,

“Bir ilacın üretilmesi o kadar maliyetli bir süreç değil ancak yeni yatırımlar yapabilmek ve yeni moleküller geliştirebilmek için yapılan AR-GE yatırımları çok yüksek maliyetleri gerektiriyor.”

enfeksiyon hastalıkları, immünoloji ve kadın sağlığı dahil olmak üzere aynı tedavi alanlarına odaklanmıştır. İki şirketin birleşmesi, bu alanlardaki yeteneğimizi ve uzmanlığımızı birleştirerek kullanmamıza imkan vermektedir. Tüm bu tedavi alanları içinde bir kadın olarak özellikle altını çizmek istediğim bir konu da var. Merck & Co., Inc.’in en önemli keşiflerinden biri de dünyada kullanıma sunulan ilk kanser aşısı olan

rahim ağzı kanseri aşısıdır. Dünyada her yıl 500 bin kadın bu hastalığa yakalanıyor ve 250 bini de ölüyor. Yapılan istatistikler her iki dakikada bir kadının bu hastalıktan hayatını kaybettiğini gösteriyor. Hayati önem taşıyan bu aşı her yönüyle çığır açan bir buluş ve koruma amaçlı olduğu için belki de milyonlarca kadını bu virüsten koruyor.

Bir ilacın pahalı ya da ucuz olmasını belirleyen şey nedir?

Yeni ve yenilikçi ilaçların arkasında çok ciddi bir yatırım var. Binlerce molekül arasından ilaç olabilecek molekülün seçilmesi, *Faz I, Faz II, Faz III* çalışmalarının gerçekleşmesi ve Klinik Araştırmaların tamamlanması bilimsel çalışmalara başlandığı tarihten itibaren yaklaşık 10-15 yıllık bir süre anlamına gelir. Bu süreçte bir ilacın geliştirilmesi için yapılan yatırım ise 850-900 milyar dolardır. İlaç fiyatlarının belirlenmesi

konusundaki dinamikler değerlendirilirken, sektörümüzün insan sağlığı açısından önemi ve AR-GE yatırımlarının göz önünde bulundurulması gerekir. Keşfedilmiş ve üretimi yaygınlaşmış, patent ve veri koruma süreleri tamamlanmış ilaçların fiyatları da doğal olarak daha uygun oluyor. Bir ilacın üretilmesi o kadar maliyetli bir süreç değil ancak yeni yatırımlar yapabilmek ve yeni moleküller geliştirebilmek için yapılan AR-GE yatırımları çok yüksek maliyet gerektiriyor.

Türkiye’de en çok kullanılan ilaç hangisi?

Türkiye’de en çok satılan ilaç antibiyotikler. Sonrasında kolesterol, tansiyon ilaçları ve anti-depresanlar var. Avrupa ve Amerika’da da anti-depresanlar çok yoğun. Dünyada benim bildiğim en çok satan ilaçlar da anti-depresanlar.

İlaç üretimi konusunda Türkiye’nin konumu nedir? Steril ilaç üretiminin Avrupa’da sadece dört yerde yapıldığını ve bu dört yerden birinin de Türkiye olduğunu öğrendik. Türkiye, hangi özelliklerinden dolayı ilgi görüyor?

Türkiye’nin çok iyi üniversiteleri, çok değerli akademisyenleri ve bilim adamları var. Ayrıca teknik olarak da pek çok ülkeye kıyasla iyi diyebileceğimiz şartlara sahip. Bu yüzden söylediğiniz gibi dört üretim bölgesinden biri. Fakat Türkiye’nin üretim bölgesinden çok AR-GE bölgesi olması da ülkemizin geleceği açısından büyük önem taşıyor.

Tüm dünyada yeni ilaç araştırma ve geliştirme çalışmalarına ayrılan yaklaşık 90 milyar dolarlık bir yatırım söz konusuysa, Türkiye’nin bugün 50 milyon dolardan daha az bir yatırımı

Ceylan Güzekin, MSD finans departmanında yaklaşık altmış kişilik bir ekiple çalışıyor.

çekebilmesi dikkatleri çekmemiz gereken bir nokta. Bu rakam iyi bir başlangıç sayılsa da Türkiye'nin yaşam bilimleri alanındaki gerçek potansiyelinin çok gerisindedir. Bu yüzden Sağlık Bakanlığı'nın gerekli reformları ve düzenlemeleri yapması gerekiyor. Biz buraya ne kadar AR-GE bütçesi çekebilirsek o kadar istihdam sağlanacak ve de zengin bilimsel kaynağımız aktif hale gelecektir. Bu konuda hedeflerimiz çok daha büyük olmalıdır; hükümet ile işbirliği halinde çalışıp yenilikçiliğe destek olacak koşulları sağlayabilirsek, küresel yatırımın en azından %1'ini, yani yılda yaklaşık 1 milyar dolarlık bir bütçeyi ülkeye çekmeyi hedeflemeliyiz. Yenilikçi ilaç sektöründe bu çapta bir yatırım, Türkiye'ye tıbbi yenilikçilik anlamında pek çok şey katmakla kalmayacak, Türkiye'nin uluslararası ödeme dengesine de katkıda bulunacaktır.

MSD'nin 100 yılı aşkın bir süredir yayınladığı Merck Manual adlı kitaplar var. Sanıyoruz Türkçe versiyonları da çıktı. Tüm dünyada büyük ilgi gören bu kitapların muhatabı kim ve bu kitapların işlevi ne?

Merck Manual, MSD'yi sağlık camiasında çok iyi tanıtan ve referans olan bir kitap. İçerisinde farklı hastalıklar ve tedavileriyle ilgili çok detaylı, önemli bilimsel bilgiler bulunuyor. Kitabın bir de evde alınıp, okunabilecek; daha az tıbbi terim kapsayan "home edition"ı var.

Merck Manual yeni mezun olmuş ya da henüz mezun olmamış doktorların da referans kitabı olmuş durumda. 18 dilde çevirisi var ve hastalıklar, grupları ve tedavilerine dair tüm detayları içeriyor. En son edisyonu olan "18. Basım" geçen sene ülkemizde de Türkçe'ye çevrildi ve basımı gerçekleştirildi. Yine geçtiğimiz yıl, Avrupa, Ortadoğu ve Afrika bölgesi başkanımız **Stefan Oshcman** ülkemizde düzenlediğimiz önemli bir toplantıya katılımları sırasında Sağlık Bakanımız **Recep Akdağ**'ı ziyaret ederek MSD Türkiye'nin bir Kurumsal Sosyal

Sorumluluk projesi olarak Türk hekimlerine ulaştırılmak üzere 4500 adet Merck Manual'ı bağışladığını kendilerine ilettiler.

Tekrar okul yıllarına dönersek bugün bulduğunuz yere ulaşmak yolunda Üsküdar Amerikan Lisesi'nin size neler kazandırdığını düşünüyorsunuz?

O dönemi yaşarken insan neler kazandığını fark etmiyor aslında. Klasik bir öğrenciydim, derslerim iyiydi. O zamanlar da değişik arkadaş çevrelerinin insanıydım. Her arkadaş grubunda, ayrı konularda samimi olduğum arkadaşlarım vardı. Amerikan okul sistemi öğrenciye kendini tanıma ve ifade etme becerisini başarıyla aşıladığı için o anlamda okulum beni çok geliştirdi. O yıllara dönüp bakınca farklı bir ekolden gelen bir okulda okusaydım bu denli özgüven sahibi olmayabilirdim diye düşünüyorum. Bunun yanında okulumuz bize sağlam bir altyapı ve dil becerisi kazandırdı. Özellikle İngilizce eğitimi konusunda **Perran Hanım**'a müteşekkirim. Onun sayesinde İngilizce'yi çok iyi öğrendim. Lise dönemi ise kendimi daha iyi ifade edebildiğim bir dönem oldu.

"Aradan yıllar geçse de tekrar biraraya geldiğimizde sanki dün ayrılmışız, sanki yaş olarak hâlâ ergenlik çağındaymışız gibi hissediyoruz. O yıllara dönmek bizi çok mutlu ediyor."

SEV'in üç Amerikan Okulu mezunlarını birleştirecek bir "Buluşma" dergisi çıkarması konusunda ne düşünüyorsunuz?

İnanılmaz mutlu oldum ve çok heyecanlandım. Bugüne kadar çok röportaj verdim ama bu bambaşka bir duygu. Benim için iş hayatında da okullarımız mezunlarıyla çalışmak başka bir ortak havayı teneffüs etmek anlamına geliyor. Sözelimi aynı çatı altında çalıştığım iki arkadaşım var ve bunu çok rahat hissediyorum. Dolayısıyla bu bağın sürdürülmesi için çok anlamlı bir inisiyatif. İnsanların bir araya gelmesi, birbirlerinden haberdar olması için böyle bir platforma ihtiyaç var. 🌱

Bir irfan yurdu

ACI Mezunlar Tiyatro Topluluğu ilk oyununu görme engelliler yararına 14 Mart'ta gerçekleştirdi.

Çok heyecanlıydım... Ziya senaryoyu bize okuttuğunda da aynı heyecanı hissetmiştim... Acaba nasıl olmuştu? Nasıl bir gece bizi bekliyordu? 14 Mart 2009 Cumartesi akşamı İzmir Amerikan Koleji Blake Kültür Merkezi Tiyatro Salonu'nda bir ilk gerçekleştirilecekti. *Mezunlar Tiyatro Topluluğu* çok anlamlı bir amaç için sahnede, *ACI Yetişenler Derneği Gençlik Kurulu* üyesi **Ziya Zaptçioğlu**'nun ('94) yazıp yönettiği komedi oyununu sergiliyordu...

Dün gibi hatırlıyorum, Ziya bir Gençlik Kurulu toplantısında bize bu fikri anlatmıştı. Başta bunun sadece bir hayal olduğuna inanmıştık. Dedim ya, çok heyecanlıydım. Bir hayalin gerçeğe döndüğüne hep beraber şahit olacaktık... Oyuna ilgi inanılmaz oldu. Tiyatro salonunun alt katı ve balkon tıklım tıklım

insan doldu. Oyunda oynayanların dönem arkadaşları, aileleri, aile dostları, eski öğretmenlerimiz ve eski mezunlar iki amaç için bir araya gelmişlerdi. Kendi içimizden çıkmış amatör duygularla sahnelenecek bir oyunu izlemek ve yapılan tüm bağışlar ile *Görme Engelliler Kütüphanesi*'ne yapılacak olan yardım.

Oyununun senaryosu da bizdendi, ACI hayatındandı. Oyun sırasında izleyiciler arasında fısıldaşmalar dikkat çekiciydi. *"Perihan karakteri bizim Aslı'ya ne kadar çok benziyor"*, *"Canlandırılan emekli öğretmen bizim Lise 2'deki edebiyat öğretmenini miydi?"*... Oyun kahkahaların arasında bitti. Tüm salon ayakta okul alkışı yaptığında herkeste aynı soru vardı, sırada ne var? Oyundan sonra ricamızı kırmadılar, Ziya ve oyuncular sorularımıza zaman ayırdılar...

Kendilerine nasıl bir araya geldiklerini sorduk:

2008 Ekim'inde bu oyunu yönetmek için Yetişenler Derneği Başkanı **Sevin Oran**'dan yetkiyi alan Ziya heyecanla işe koyulmuş. Yetişenler Derneği olarak tüm mezunlara bir duyuru yapılmış. Bu hem e-posta yoluyla olmuş hem de *facebook* yardımıyla. Bu mesajlara oyuncuların genel tepkisi heyecan

ile cevap vermek olmuş. Kimisi okul yıllarında tiyatro ile uğraşmadığına üzülmüş, kimisi de okul yıllarında oynayıp tadı damağında kaldığı için fırsat bulamadığına hayıflanmış. Hatta, emekli öğretmen rolündeki **Ayşen Ertenü** ('77) ACI'da her sene gizli gizli Drama'da yer almış. Gizli gizli sevmiş, kaçak oynamış... Mezun olduktan sonra fırsatı olmamış. İşte fırsat bu fırsat deyip, gelen mesaja olumlu cevap veren bir avuç mezun bir araya gelmişler.

Bu yazıyı okuyacak olan, bu oyunu izlememiş olanlar için Ziya'dan oyunun konusunu anlatmasını istedik: "Bir İrfan Yurdu", ne demektir? İrfan kimdir?

"Bir İrfan Yurdu" ACI okul marşından bir alıntı mısradır. **İrfan** da başroldeki karakter. Farklılıklar üzerine oluşturulmuş bir komedi, bizimkisi. Aynı okuldan mezun olmuş ama kendi aralarında, dizginleyemedikleri egoları yüzünden, ikilemler ve çekişmeler yaşayan insanları anlatıyor oyunumuz. Hele bu okulla hiç ilgisi olmayan İrfan, daha da zorlanıyor anlamakta leylayı, sakallıyı, okul alkışını, musical dramayı, popülariteyi...

Faklı hayatları olan insanlar için bir araya gelmenin zor olup olmadığını merak ettik:

Kasım ayında başlayan provalar pazar günleriymiş. Oyuncuların hepsi pazar öğleden sonranın tiyatro provaları için çok ideal olduğunu söylediler. Bazen provaya gitmek zor gelmiş. Ne de olsa pazar günü evde tembel tembel oturmak var. Ama her seferinde provadan çıkıp eve dönerken içlerini kaplayan mutluluk olmuş. Zor olmuş ama zevkle çalışmışlar. Aşırı derecede yoğun insanların bir araya gelmesi için iyi bir sebep varmış: Kimi işini bırakmış, kimisi ailesini ve çocuklarını... Kimisi arabayla gelmiş, kimisi uçak saatini provaya göre ayarlamış. Kimisi de tedavi gördüğü halde hiç aksatmamış... Söylediğine göre tedavisine terapi olmuş. Bunu söylerken güzel gözlerinin içi gülüyordu... Provalar için bazen kafe köşelerinde buluşmuşlar bazen evlerini, gönüllerini açmışlar... Aile gibi olmuşlar, birbirlerine saygı duymuşlar... Prova sırasında ne normal hayatlarını ne de sıkıntılarını, sorumluluklarını akıllarına getirmeden beraber vakit geçirmişler.

Hiç yıldıkları bir an olup olmadığını merak ettik:

Asla yılmamışlar. Aile gibi oldukları için hiç yılmamışlar... Sadece oyundan bir önceki gece, son provalarında umutsuzluk yaşamışlar. Son gece heyecanı tabi. "Nasıl olacak?" heyecanı...

Bugün toplanan tüm başışın Görme Engelliler Kütüphanesi'ne başışlanmasıyla ilgili düşüncelerini sorduk:

En başından beri bu gecenin bir yardım gecesi olması gerektiğini düşünüyorlarmış. Ziya'nın getirdiği bu fikir oy birliği ve sevinçle kabul edilmiş. Seyircileri güldürürken böyle bir kuruma yardım etmiş olmanın huzurunu yaşatmış olmaktan, buna aracılık yapmaktan gurur duyuyorlar.

Sırada ne var?

Yaz sonunda yeni bir oyunun çalışmalarının başladığını duyunca çok sevindik. Bu arada

sizlerle paylaşmak isterim ki isteyen herkese kapıları açılmış. "Bu grupta sonuna kadar..."

Turneye çıkıp çıkmayacaklarını merak ettik: Diğer okullardan davet alırlarsa giderler miydi?

Davet gelirse seve seve gideceklerini belirttiler.

Son olarak sizlerle Ziya'nın oyun arkadaşları için yazmış olduğu yazıdan bir alıntıyı paylaşmak isterim:

Tatlı, içten gülümsemesi nedeniyle gerçek hayatta asla katı bir yönetmen (Buket) olamayacak olan Bahar Aküzümcü Batıkan ('82); hayata pozitif bakışıyla, samimiyetiyle, depresif *Perihan*'ın tam tersi olan *İris Küçükbayraktar* ('90); hayata duruşuyla asla boş kafalı olmayacak ve de esprilere kolay kolay gülmeyecek *Deniz Zaptçioğlu Salcan* ('99); değil arkadaşlarıyla alışverişe çıkmak kafasını kaşıyamayacak kadar çalışkan, özverili *Ayşe Rua Çiner* ('92); canlandırdığı *Murat*'ın tersine bilim adamı olan ve her anını yeni bir şey yaratmaya adanmış *Osman Can Özcanlı* ('98); sosyal ve de eğlenceli kişiliğinin tam tersini oynama çabasındaki, çaycı *Güzin Savran* ('99); grubun organizatörü ve de enerji kaynağı iken habersiz ve ezik *Zarife*'ye dönüşen *Billur Arıkut* ('95); hayatımıza sürekli bir gülümseme ve de renk katan ama oyunda sıkıcı, kadersiz ve ahlak suratlı olan *Ayşen Ertenü* ('77) ve tüm bu karmaşaya sonradan dahil olan çekingen ve de sanal ortamla alakası olmayan *İrfan* rolünde

"Bazen provaya gitmek zor gelmiş. Ne de olsa pazar günü evde tembel tembel oturmak var. Ama her seferinde provadan çıkıp eve dönerken içlerini kaplayan mutluluk olmuş."

herkesin oyun öncesi adına fan club kurduğu Barış Akyelli ('98)...

Ya fotoğraflarımızı çeken, afişimizi yapan yetenekli Nitsa Çikurel'e ('99) ne demeli? *Veysi Usta*'nın pazar pazar provalarımıza gelip, yaptığı eşsiz ikramları kim unutabilir? *Ve de Bercis Toğulga*'nın bir kez daha mezunlara güvenmesi ve de onların yanında olması kadar özel bir şey olabilir mi? Bu fikri paylaştığım andan beri desteğini bizden esirgemeyen İzmir Amerikan Kolejinde Yetişenler Derneği Başkanı *Sevin Teyze*'mize (Oran) ve Yönetim Kurulu üyelerine de teşekkürlerimizi iletmeden geçemeyiz...

Amerikan Koleji Mezunları Tiyatro Grubu inanılmaz derecede özverili, içten, yetenekli ve de özel insanlardan kurulu bir topluluktur ve de bu grubun kaptanı olmak, hayatta bana verilen en büyük onurlardan, mutluluklardan biridir. Bu grubu izlemeye devam...

ACI Mezunları Tiyatro Grubu'nun bir sonraki etkinliğini şimdiden sabırsızlıkla bekleyen ben diğer mezun arkadaşlarım adına; Ziya, kalemine sağlık. Arkadaşlar, yüreğinize sağlık...✓

"Çok kardeşli bir aile gibiyiz"

Prof. Dr. Serdar Küçükkoğlu (TAC '76) ve Prof. Dr. Emre Akkuş (TAC '76)'un okul arkadaşlığı şimdi uzmanlık alanları çok farklı olsa da aynı muayenehanede devam ediyor.

Prof. Dr. Emre Akkuş ve Prof. Dr. Serdar Küçükkoğlu alanlarında çok başarılı iki hekim. 1969'daki Tarsus Amerikan Koleji'nde başlayan arkadaşlıkları şimdi aynı muayenehaneyi paylaşmalarıyla devam ediyor. Aynı zamanda SEV Yönetim Kurulu'nda SEV Amerikan Hastanesi için pek çok hizmet veren iki doktorla eski okul yıllarını, Tarsus'taki ağabeylik geleneğini ve SEV Amerikan Hastanesi'nin bugünlere gelişini konuştuk.

Okul yıllarından bahsedelim mi önce?

Emre Akkuş: Ben 1969 yılında Tarsus Amerikan Koleji'ne girdim ve 1976'da da mezun oldum. Tarsus Amerikan Koleji'ne girmek o zamanın koşullarına göre oldukça zordu. Tarsus sadece erkek okuluymuş ve Robert Kolej dışında erkeklerin gidebileceği tek Amerikan okuluymuş. O dönemde yatılılık da olduğu için Tarsus Amerikan Koleji'nin mozaiği açıkçası Türkiye'nin dört bir tarafından gelen öğrencilerle doluydu.

Serdar Küçükkoğlu: Benim Tarsus Amerikan'la ilişkilerim çok öncesinden başlıyor. Biz üç kardeş aynı dönemde Tarsus'ta okuduk. Benim ilk girdiğim sene büyük ağabeyim (Faruk Küçükkoğlu TAC '70), lise sondu; küçük ağabeyim (Selçuk Küçükkoğlu TAC '72) lise birdi; ben de hazırlığa girdim. İki de kuzen vardı. Bizden sonraki nesiller de hep ya Tarsus Amerikanlı ya Üsküdar Amerikanlıdır. Yani geçmişimizde çok fazla bu okul var.

E.A.: Bir kere ciddi bir kültür mozaği içindeydik. Çok sayıda yatılı arkadaşımız vardı ve bu yüzden de oldukça değişik şehirlerden gelen değişik insanlarla bir arada olma fırsatı yakaladık. Yıllar geçtikçe bu özellik değişti fakat yatılılıkla bu özelliği tekrar kazandırmaya çalışıyoruz. SEV yönetiminin en büyük hedeflerinden biri bu. Tekrar okula yatılılığı kazandırarak yeniden bu farklılığı ve çok kültürlülüğü Tarsus'ta oluşturmak. O dönem için biz kendimizi şanslı sayıyoruz çünkü dediğim gibi birçok şehirden gelen birçok arkadaşımız vardı ve bunun da yararlarını çok gördük. Onlar Çukurova'nın kendine özgü karakterini, kültürünü öğrendiler; biz onlardan çok şey öğrendik ve çok güzel bir kaynaşma oldu. Bu kaynaşmanın tabi ileriki yıllara yansması da çok güzel oldu. Biz çok güzel bir okul hayatı geçirdik, yani geriye dönüp baktığımızda bugün her şeyi bırakıp tekrar Tarsus'ta eğitime başlar mısınız dersiniz inanın şu andaki bütün kazanımlarımdan vazgeçip tekrar başlarım. Çok kardeşli bir aile gibiyiz. Bundan da çok değişik bir haz duyuyoruz hepimiz. Çok mutluyuz bu anlamda.

Sanırım problemleri kendi başına halletme konusunda da bir teşvik vardı?

E.A.: Bunun nedeni şu idi; arkadaşlarımızın arasındaki zaman zaman olası çatışmalar, tartışmalar, kavgalar, sorunlar, ya da büyük sınıflarla olan sorunlarımızı çok nadiren yönetime yansıttırdık. *"Kendiniz halledin"* derlerdi ve biz onu halletmeyi öğrenirdik yani ciddi bir yaşam dersi alırdık. Benim annem ve babam okula iki kere gelmişlerdir. Yatılı arkadaşlarımız, hazırlık, orta birde o zamanki koşullarda trenlere biner İstanbul'lara giderlerdi; otobüslere biner, bir başlarına seyahat ederlerdi. Benim oğlum on beş, on altı yaşına gelmiş ben oğlumu bir yere gönderirken tedirginlik hissediyorum. Yani bunların hepsi, hepimizin kişiliğinin gelişmesine, özgüvenimizin artmasına ve sorunlarla tek başına baş etmemize çok büyük katkılar sağladı.

Tarsus Amerikan Koleji'nde ağabey-kardeş yaklaşımı nasıldı?

E.A.: Genellikle şöyledir. İki sınıf altınızdaki sonrasına size ağabey der. Okuldaki yaklaşım budur. Bu kültür kimse tarafından bize söylenmezdi, bu yaşanıp görülen ve hissedilen bir şeydi. Ben hala benden üç yaş büyük ağabeylerimin hepsine ağabey diyorum. Hiç bundan da gocunmuyorum, rahatsız olmuyorum açıkçası. Kimse bunu zorunlu olarak söylemiyor. Ben yüzde doksan dokuzumuzun bunu gerçekten öyle hissettiği için söylediğine inanıyorum.

S.K.: Benden küçük bir Tarsus Amerikanlı öğrenci ya da meslektaş geldiği zaman bakış açımız çok farklı. Bizden büyük bir ağabeyimiz geldiği zaman da sonsuz hürmetimiz vardır. Mesela meslek olarak bana başvuran çok sayıda büyük Tarsus Amerikanlı ağabey var ama hepsi burada, hasta değil ağabey muamelesi görürler. Tabi ki yılların verdiği bir alışkanlık.

Tarsus Amerikan Koleji o sıralar o döneme göre çok farklı bir anlayışla yönetiliyormuş anladığım kadarıyla...

E.A.: Benim, daha doğrusu ailemin, bu konuyla ilgili çok güzel bir anısı var. O zamanki müdürümüz **Mr. Robeson**, yeni alınan öğrenciler hazırlık sınıfına başlamadan önce velilerle bir toplantı yaptı. Benim annem babam da o ilk toplantıya gittiler ve akşam geldiklerinde hayretler içindeydiler. Babam biraz otoriter bir babadır, o gün yaşananlar konusunda nasıl tepki vereceğini bilememiş, ama durum annemin çok hoşuna gitmiş. Olay şu, o zaman uzun saç modası vardı, okulda saça hiç müdahale edilmezdi; yani o dönemki kurallar içerisinde isteyen istediği kadar saç uzatırdı. Ve okulun ilk günü bütün büyük ağabeylerimiz uzun saçlarla gelmişti. Velilerden bir tanesi o toplantıda müdüre soruyor, biraz da iğneleyici bir tarzda diyor ki; *"Müdür bey okula geldik tamam hadi okulu anlatıyorsunuz, methediyorsunuz falan ama bu öğrencilerdeki disiplinsizlik nedir? Bu*

Emre Akkuş: Biz çok güzel bir okul hayatı geçirdik, yani geriye dönüp baktığımızda bugün her şeyi bırakıp tekrar Tarsus'ta eğitime başlar mısınız dersiniz inanın şu andaki bütün kazanımlarımdan vazgeçip tekrar başlarım.

Serdar Küçükoğlu: Benden küçük bir Tarsus Amerikanlı öğrenci ya da meslektaş geldiği zaman bakış açımız çok farklı. Bizden büyük bir ağabeyimiz geldiği zaman da sonsuz hürmetimiz vardır.

saçlar bu kadar uzun; bunlara müdahale etmiyor musunuz?” Müdürün cevabı; “Onlar ailelerinin yanlarından geldiler” diyor. Yani “aileleri eğer müdahale etmiyorsa biz müdahale etmiyoruz” diyor. Bunu o zaman annem bana anlattığı zaman; “Oğlum sen çok olağandışı bir yere gidiyorsun” demişti. Bu gibi şeyler tabi ki bizim üstümüzde kendimize güven anlamında çok büyük etkileri olan şeylerdi. Ama bunu asla disiplinsizlik olarak algılamadık.

Arkadaşlığınız nasıl başlıyor?

E.A.: İlkokul beşinci sınıfta, o zaman Tarsus Amerikan Koleji’ne girmek için şimdiki dershanelerin farklı şekliyle kurslar

vardı. Kurs veren iki üç tane hoca vardı. O hocalardan bir tanesinde biz beraber ders almaya başladık. Sonra yedi sene aynı minibüste aynı serviste gidip geldik TAC’a. Cerrahpaşa’yı birlikte kazandık, numaralarımız zaten arka arkayaydı. Altı sene fakülteyi birlikte yaşadık, onların evinde kaldığım günler çok fazladır. Üniversite bittikten sonra, mecburi hizmetti, askerlikti, evlilikti derken mecburi bir kopma yaşandı. Ama sonra İstanbul’da tekrar bir araya geldik ve şimdi aynı muayenehaneyi paylaşıyoruz.

Ne zamandan beri aynı muayenehaneyi paylaşıyorsunuz?

E.A.: Dört senedir bu muayenehanede beraberiz. Aslında muayenehane açmak ya da bir muayenehaneyi paylaşmak inanın bir evi paylaşmaktan daha zordur ve ben Serdar dışındaki herhangi bir kişiyle bu muayenehaneyi paylaşamazdım. Zaten teklifler almıştım diğer hekim arkadaşlarımdan ama “yok” dedim “ben tek başıma açacağım, mümkün değil”. Ancak Serdar’la bir muayenehaneyi paylaşabilirdim, zaten öyle de oldu. Ben Serdar’ın gözüne baktığımda, Serdar benim gözüme baktığında, biz birbirimizin ne söylediğini çok iyi anlarız. Hiç konuşmadan anlarız, o yüzden de hani şu ortamda birbirimizi üzeceğimiz, kıracağımız; birbirimizi yanlış anlayacağımız bir şey hiç söz konusu değildir.

İkiniz de SEV Yönetim Kurulunda görev yapıyorsunuz. Biraz da bundan bahsedelim mi?

E.A.: Ben yönetim kurulu yedek üyesiyim, Serdar yönetim kurulunun asil üyesi. Ben de hekim olduğum için Amerikan Hastanesi’yle ilgili sorumluluklar açısından Serdar’ın yedeği gibiyim. Ama tabi o yönetim kurulunda sadece Amerikan Hastanesi ile ilgili değil, okullarımızla ilgili ya da tüm vakıfla ilgili de bütün fikirlerimizi rahatlıkla söyleyebiliyoruz ve gördüğüm kadarıyla çok güzel algılanıyor ve değerlendiriliyor hepimizin fikirleri.

S.K.: Beni rahmetli Ertan (Dumanlı) ağabey seçip göreve getirdi. O dönem yedek üyelikte herkes kendi yedeğini seçiyordu. Ertan ağabey beni kendi yedeği olarak seçti. “Bir misyonumuz var Serdar” dedi. İlk Antep’e gittik, Antep Hastanesi’nde sadece eski bina var o zaman, o da dökülmekte. “İşte burayı düzelterek” dedi.

Hangi yıl?

S.K.: 2002 idi yanılmıyorsam, 2002-2003 gibi. O halini görünce şoke olmuştum. “Burayı mı adam edeceğiz” dediğimi hatırlıyorum. Ama esasında görürseniz son derece güzel iki tane ayrı yerleşim alanı halinde, çok güzel bahçeleri olan ama binaların hepsi bakımsızlıktan dökülmek üzere olan bir yerdi.

Hastanenin içi ne durumda idi?

S.K.: Son derece kötü. Aşağı katta laboratuvar ve röntgen görüntüleme bölümlerimiz vardı, tamamen yeşiller bağlamıştı rutubetten. Ama Ertan ağabeyin vizyonu ve ciddi uğraşıyla o hastane bugünkü haline geldi. Yepyeni bir röntgen bölümü yapıldı, yepyeni bir poliklinik binası yapıldı, zaten Ertan

Dumanlı binasıdır orası. Onun açılışını ne yazık ki tam göremedi diyebiliriz, hastaydı o dönemde. Öbür binalar tamamen yenilendi, o arada ikinci bir poliklinik ve idari bina yapıldı. Şu anda son derece modern, son derece güzel bir hastane halinde ve ben bunun bir parçası olmakla övünüyorum gerçekten. Burada yapabildiğim bir şey varsa bu bana çok onur veriyor.

Ne kadar zamanda oldu tüm bu gelişmeler?

S.K.: Son beş yılda 7 milyon liranın üstünde yatırım yapıldı.

Şu anki projelerden de biraz bahsedelim mi?

S.K.: Bu dönemde daha ekstra bir şeyler yapabilmek hayalimiz var. Hastanenin hemen yanında, çok güzel bir arsamız var. Buraya eksik olan *Kardiyoloji ve Kardiyovasküler Cerrahi* binasını yapmak istiyoruz. Her şeyini hazırladık, ne yazık ki bu krize yakalandık. Sağlık Bakanlığı’yla her gün bir yönetmelik değiştiriyor, o yüzden hemen başlayamadık. Ama izin alır almaz ve ekonomik koşullar elverirse, bu projeyi hemen hayata geçirmek

Emre Akkuş: Dört senedir bu muayenehanede beraberiz. Aslında muayenehane açmak ya da bir muayenehaneyi paylaşmak insanın bir evi paylaşmaktan daha zordur ve ben Serdar dışındaki herhangi bir kişiyle bu muayenehaneyi paylaşamazdım.

istiyoruz. Hastanenin yerinde saymaması lazım çünkü yerinizde durdukça geri gidersiniz. Şu anda; tamamen zarar eden, yönetimden, vakıftan para çeken bir hastaneden çıktık; çok ciddi para kazanan kendi kendini tamamen finanse eden ve vakfa para akışı yapan bir konuma geldik. Tabi orada çalışan arkadaşların çok büyük bir emeği var. Vakfın profesyonel yöneticilerinin, gerek koordinatörümüz **Ziya Bey**’in, gerek **Ahmet Bey**’in çok büyük emekleri var bunda. Bizler de yol gösteriyoruz bir şekilde. Halen ayda bir gidiyorum hastaneye. Perşembe günü yine oradayım, beni bekliyorlar; Perşembe, Cuma, Cumartesi hastanedeyim. Ben gidemezsem oranın ekibi buraya geliyor;

Serdar Küçükoğlu: Bir şekilde bayrağı teslim etmek gerekiyor diye düşünüyorum. Çok sayıda, çok iyi yetişmiş mezunumuz var. Herkesin bu camiaya hizmet etmesi gerekiyor bence.

tartışılacak konuları, karar verilecek konuları burada yönetimle birlikte tartışıyoruz. Yani hastaneyle ilgili işler halen devam ediyor ama hayalimiz orayı tam teşekküllü, kalp damar cerrahisinin yapıldığı kardiyolojinin, anjiyosunun invaziv kısmının yapıldığı bir hastaneye çevirmek; yoksa yerimizde sayacağız anlamına geliyor.

Hastanenin bölge için önemi nedir?

S.K.: Amerikan Hastanesi Türkiye'nin Anadolu'daki ilk özel hastanesi. Bu sene yanılmıyorsam 130. Yılımızı kutlayacağız. Çok önemli hizmetlerde bulunmuş bölgeye. O zaman devletin götürmediği sağlık hizmetlerini bölge insanına vermiş. Antep'te şu anda Amerikan Hastanesi'nde bir sağlık sorunu halledilmemiş kimse yok gibi. Karşılaştığım herkesin, ya bir yakını

orada doğum yapmış ya sünneti orada olmuş. Şu anda günde bin polikliniğin yapıldığı bir hastane halinde, bu da çok önemli bir şey. Teknolojimiz son derece yeni, yani bütün yapılanmamız son beş yıl içinde olduğu için gerek radyolojik, gerek diğer laboratuvar tekniklerimiz son derece yeni ve modern. İstanbul'daki bir hastaneden hiçbir farkımız yok şu an.

Şu an sınıf arkadaşlarınızla görüşüyor musunuz?

E.A.: Düzenli olarak ayda bir kere toplanıyoruz. İstanbul'daki toplantılara sadece İstanbul'dakiler gelmiyor. E-mail grubundan mesaj atıyoruz, bir de bakıyoruz dört tane Ankaralı çıkıp gelmiş, Adana'dan Mersin'den insanlar geliyorlar. Yurt dışında yaşayan arkadaşlarımız var; Türkiye'ye gelme dönemlerinde onları bahane edip ayrıca toplanıyoruz. Tüm bunların ötesinde çok farklı bir olayımız daha var senede dört gün mavi yolculuk yapıyoruz. Yani yirmi tane erkek, bazen iki tekne halinde seyahat yapıyoruz. Gidilen yerler bazen Göcek, bazen Bodrum ya da Marmaris oluyor. Ve bu çok önceden bilindiği için yurt dışındaki

arkadaşlarımız planlarını, işlerini, güçlerini ona göre ayarlayıp geliyorlar. İnanın bütün bir senenin yorgunluğunu dört günde atıyoruz. Tabi işte hepimizin yaşı elli civarında, o tekneye bindiğimiz anda on beş yaşına dönüyoruz tekrar. On beş yaşındaki koskoca yirmi adam düşünün. Dışarıdan siz şu kayıt cihazını getirip oraya koysanız, inanamazsınız; bunlar çocuk mu, deli mi isim veremezsiniz. Ama dedim ya o dört gün boyunca konuştuklarımız, güldüklerimiz, anlattıklarımız yaşadıklarımız çok güzeldir. Dört günün hemen ertesinde bir sonraki tekneye ne zaman gideceğimizi konuşup planlamaya başlarız. O kadar güzel bir beraberliktir bu.

Son olarak tüm mezunlara neler söylemek istersiniz?

E.A.: Ben sadece Tarsus'a olan o aidiyet duygumu şu anda SEV'in tüm kurumları için aynı şekilde hissediyorum. Biz güzel bir aileyiz, iyi bir aileyiz. Ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bu iyi ailenin ne kadar iyi olduğunu da kırkıncı yıl kutlamaları sırasında bir kere daha gördük. Bundan dolayı hepimiz gurur duyduk. Sanırım ve umarım önümüzdeki yıllar daha da iyiye gideceğiz.

S.K.: Bir şekilde bayrağı teslim etmek gerekiyor diye düşünüyorum. Çok sayıda, çok iyi yetişmiş mezunumuz var. Herkesin bu camiaya hizmet etmesi gerekiyor bence. Aldığımızı bir parça olsun verebilirsek ne mutlu bizlere. SEV camiası, okullarımız bizlere çok şey verdi. Bugünkü bulunduğumuz yeri, konumumuzu okullarımıza borçluyuz. Bizim de okullarımıza, okulumuzun üst çatısı olan SEV'e bir şeyler vermemiz lazım. Bunu elimizden geldiği kadar yapmaya çalışıyoruz. Benden sonra bayrağı emin ellere vereceğime eminim. Kim olacak bilmiyorum onu zaman gösterecek ama devralacak çok sayıda daha genç arkadaşım olacağını düşünüyorum. Bu bir devir teslim töreni olmalı ve onlar kurumlarımızı bizden daha da ileriye götürmeliler. 🌱

130 yıldır şifa dağıtmaya devam ediyoruz

130 yıllık köklü geçmişiyle SEV Amerikan Hastanesi "Şifahane" ünvanını geçmişte olduğu gibi bugün de sürdürmeye devam ediyor.

Hastanenin 1905'te inşa edilen ana binası

Hastane 1930'larda...

Bugün Gaziantep olarak anılan Antep'te Amerikalılar tarafından verilen sağlık hizmetlerinin temeli, Yale'de eğitim görmüş **Dr. Azariah Smith**'in (1817- 1851), 1847 yılında kente gelmesi ile atıldı. Dr. Smith kendisine tedavi olmak için gelen Hristiyan ve Müslümanlara kendi evinde klinik hizmeti veriyor, onların ilaçlarını temin ediyordu. Smith çalışmalarının çoğunu yoksullara yardımcı olmak için yürütüyordu. 1848 yılında bölgede çıkan kolera salgınına karşı mücadelede önemli bir yer aldı. 1851'de yakalandığı tifo ve arkasından geçirdiği zatürreye yenik düşen Smith, kısa sürede Antep halkı arasında sevilen ve sayılan bir doktor olmayı başarmıştı.

İlk çıraklar yetişiyor

Azariah Smith'in ölümünden bir yıl sonra Amerikan Bord görevlisi bir başka doktor, **Dr. Henry Lobdell** (1827-1855) geçici bir süre için Antep'e geldi. Anteplilerin kalması için ricacı olmaları üzerine, Bord'dan şehre bir doktor göndermelerini isteyen Lobdell, 1853 yılında **Dr. Andrew Pratt**'in (1826-1872) Antep'e tayin olmasına vesile oldu. Smith gibi bir Yale mezunu olan Dr. Andrew Pratt, Antep'e 1853 yılında geldi. Kendisine ilaç için başvuran hastaların akınına uğrayan Dr. Pratt bu aşırı yükü başa çıkabilmek için çırak yetiştirmeye başladı. Bu çıraklar, Antep'in Amerikalı bir doktor tarafından eğitilen ilk doktorlarıydı ve Antep'teki sağlık hizmetine büyük katkıları oldu.

1868 yılında Amerikan Bord, Antep'te bir yüksek öğretim kurumu açılması yolunda karar aldı. Kurucular, Anadolu'nun iç bölgelerinde Batılı anlamda tıp eğitimi

almış çok az doktor olduğu ve doktorları eğitecek hiç bir kurumun olmadığı gerçeğinden yola çıkarak **Merkezi Türkiye Koleji**'nde, bir tıp bölümünün açılmasını planlamışlardı. Bu geniş kapsamlı hedef, okula her kesimin destek vermesini sağladı. Antep'in hemen dışında 100 dönümden fazla arazi, şehrin Türk eşrafından **Hacı Taha Efendi** tarafından, kampüs olarak kullanılmak üzere bağışlandı. Kurulan okulun başına, özellikle mali kaynak bulması amacıyla 1872 yılında **Tillman Trowbridge** (1831-1888) getirildi. Toplanan kaynaklar Merkezi Türkiye Koleji ve vereceği tıp hizmetleri için yıllarca sürececek bir mali destek sağlayacaktı. 1873 yılında Edinburgh Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun Amerikalı **Henry Lee Norris III** (1851-1900) kolejin ileride açılacak tıp bölümü için ilk başhekim ve cerrah olarak işe alındı. Lojmanının avlusu sabahın erken saatlerinden itibaren hemen hemen her çeşit hastalık için çare arayan her sınıftan hastayla dolmaktaydı.

Hastanenin öncülü olarak bir dispanser

Merkezi Türkiye Koleji Edebiyat Bölümünün hazırlık ve birinci sınıflarının öğretime başladığı 1876 yılında (Osmanlı Hükümeti resmi işletme iznini 1878 yılında verdi.) Dr. Norris, kolejin Tıp Bölümü'nün kurulmasına yönelik ilk adım olarak bir dispanser açtı. Bu dispanser bugün Gaziantep'teki SEV Amerikan Hastanesi'nin öncüsü olarak kabul edilebilir. Yine 1876 yılında Merkezi Türkiye Koleji, kalıcı bir hastane kurmak için yer alıp etrafını duvarla çevirdi. Toplam 350 £ (bugünkü değeriyle 23,000 £) harcanarak alınan yer SEV Amerikan Hastanesi'nin bugün

bulunduğu yerd. Hastanenin inşası, Merkezi Türkiye Koleji'nin ana kampüsünün inşa ediliyor olması nedeniyle 1879 yılına kadar ertelendi. Hastanenin logosunda yer alan 1879 tarihi, büyük ihtimalle hastanenin inşaatının başlamasına işaret eder.

Tıp Bölümü çalışmalarına başlıyor

1880 yılına gelindiğinde üç öğretim üyesi ve kayıtlı 12 öğrencisiyle kolejin tıp bölümü çalışmalarına başlamıştı. Aynı dönemde hastane binası da çeşitli bağışçılardan sağlanan mali destekle inşa edilmiş bulunuyordu. Bugünkü SEV Amerikan Hastanesi'nin ana doğu binasının çekirdeğini oluşturan bu yapı, 1880 yılının sonbaharında tıp dersleri ve halka sağlık hizmeti vermek üzere kullanılıyordu.

1882 yılında, **Dr. Fred Douglas Shepard** (1855-1914) ve eşi **Fanny** (1856-1920) işe alındı. Genç doktor Shepard, Michigan Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olmuş, eşi de tababet eğitimi almıştı. Shepard'lar, Antep'e geldiklerinde tıp bölümünün parasal sorunları büyük ölçüde

çözülmüştü. Başkan Trowbridge İngiltere'de bağış toplamayı başarmıştı.

Savaş yılları

Dr. Shepard 1914 yılında I. Dünya Savaşının çıkmasından kısa süre sonra *Azariah Smith Memorial Hastanesi*'ni Osmanlı ordusunun hizmetine verdi. Savaşın bitmesinin ve Fransızların geri çekilmesinin ardından kolej Antep'ten Halep'e taşınarak *Haleppo College* adını aldı.

Artan sayıda Türk katılımı

1929 yılında **Albert Dewey** (1891-1980) başhekim oldu. Dr. Dewey bu görevi 30 yıl sürdürdü. Hastane "Azariah Smith Memorial Hastanesi" ismiyle hizmete devam etmesine rağmen resmi çevrelerde "*Amerikan Hastanesi*" olarak anılıyordu ve sonunda bu isim giriş kapısının üstüne yazıldı. Bu, 1930'lardan 1970'lere kadar doğrudan Amerikan kökenli bir temsilcilik tarafından işletilen, idari ve mesleki kadrosunun özünü Amerikalıların oluşturduğu bu kurum için uygun bir tanımdı. Yine de açık şekilde Amerikalıların denetimi altındayken bile,

artan sayıda Türk'ün kuruma katılmasıyla hastane yavaş yavaş yeni bir kimliğe büründü. Türklerin katılımı hastanenin gelişimine katkıda bulundu, Gaziantep halkıyla da güçlü bir bağ oluşturdu.

Bu süreç kısmen Türk sağlık sisteminde yapılan reformların zorlamasıyla olmuştu. Yeni kurulan Sağlık Bakanlığı'nın, Türkiye'de sağlık hizmetlerinin gelişmesi amacıyla aldığı tedbirler arasında yabancı hastanelerin ve doktorların çalışmalarının denetlenmesi de vardı. 1930'larda yabancı sağlık kuruluşları sorumlu bir Türk müdür atamak mecburiyetindeydiler. 1934 yılında bu göreve **Dr. Abdülkadir Göksel** getirildi. 1942 sonbaharında başka bir Türk doktor, **Cemil Özbal**, Dr. Göksel ile birlikte çalışmaya başladı. Gaziantep'in en iyi genel cerrahı olarak tanınan Cemil Özbal, keman da çalardı.

Zor yıllar

1930-1980 yılları arasında Amerikan Hastanesi'nin ayakta kalmasını tehdit eden şartların çoğu 1870'lerin sonundakilerle aynıydı. Hastanenin bütçe açıkları sürdü, özellikle yenileme çalışmalarının yapılması ve tıbbi malzeme alımı bağışlara bağlıydı. *Büyük Bulbran*, Amerika kaynaklı gelirlerin yarı yarıya azalmasına neden olmuştu. Bu dönemde Adana ve Talas'taki hastaneler kliniğe dönüştürüldü; Merzifon'daki sağlık merkezi kapandı. Krize direnebilen bir tek Antep'teki Amerikan Hastanesi olmuştu.

"Şifahane" ünvanı

Kaynakların sınırlı olmasına rağmen, Amerikan Hastanesi halktan gördüğü ve kendisine "*şifahane*" ünvanını kazandıran

Azariah Smith’le başlayıp ardından gelenlerin de 130 yıl boyunca değişmeyen amacı olan şifa dağıtmak, herkese şefkatle yaklaşmak, topluma hizmet etmek SAH’nın öncelikli hedefi olmaya devam etmektedir.

itibarını sürdürdü. Hastaları 12,000 km²’lik bir alandan, aralarında Kilis, Maraş ve Urfa’nın da bulunduğu yerleşim alanlarından geliyordu. Tedaviye olan talep 1800’lü yıllardakinden daha farklı değildi. İş yükü hep ağırdı. Gelen hastaların çoğunu, zatürre, tifo, sıtma, dizanteri ya da pnömonok menenjit gibi en korkunç hastalıklarla mücadele eden ve Gaziantep’te başka hastanelere kabul edilmemiş hastalar oluşturuyordu. Ülkedeki doktor sayısının artması (1929’da Antep’te 5-6 doktor varken 1958’de bu sayı 40’a, 1968’de 80’e yaklaşmıştı) ve verilen ücretsiz hizmetin mali nedenlerle azalmasına rağmen Amerikan Hastanesi’ne olan ilgi azalmamıştı.

1960’lı yıllarda da ekonomik sorunlar başroldeydi, bununla birlikte çalışmalar hız kesmeden sürmekteydi.

1960’lı yılların başında, “hasta bakımı”nın ve “halk sağlığı”nın önem kazanması ile hemşire ve hastabakıcılara olan ihtiyacı gidermek üzere Amerikan Hastanesi Ege Üniversitesi hemşirelik okulu ile uygulamalı eğitim konusunda anlaşmaya vardı. “*Sağlıklı Bebek Kliniği*” adı altında hemşirelerin ve Türk ve Amerikalı gönüllü hanımların köylü annelere bebek bakımını öğrettikleri bir halk sağlığı programı başlatıldı. 1973 yılında tam donanımlı bir hemşirelik okulu olan *Gaziantep Özel Sağlık Okulu* açıldı.

Yenilenme dönemi

Hastane 1980’lerde de varlığını tehlikeye sokacak bir dizi krizle karşılaştı. Ancak hastanenin hizmetlerinin devam etmesi gerektiği düşüncesine kendini adanmış

kişilerin ileri görüşlülüğü ve fedakarlığı ile ayakta kalmayı başardı. Sonunda 1997 yılında *Sağlık ve Eğitim Vakfı*’na devredildi. Hastanenin resmi işletme iznini 2000 yılında alan SEV, 2002 ve 2005 yıllarında binaların kilit bölümlerini yeniledi. 60 yatak kapasitesi, 36 doktoru ve yaklaşık 300 çalışanı ile SEV Amerikan Hastanesi Türkiye’nin güney ve güney doğusundaki özel sağlık merkezlerinin en iyilerinden biridir. Acil servis, cerrahi, yoğun bakım ünitesi ve dahiliye bölümlerinin yanı sıra hastanede kardiyoloji, nöroloji, kadın-doğum, fizik tedavi ve rehabilitasyon, plastik ve rekonstruktif cerrahi, radyoloji, göz hastalıkları ve diş hekimliği gibi uzmanlık gerektiren teşhis ve tedavi bölümleri vardır. SAH’nın en önemli bölümlerinden biri de diyabet merkezidir. Diyabet, bilhassa Türkiye’nin güney doğusunda yaygın görülen bir hastalık olması nedeniyle *SAH Diyabet Merkezi* önemli bir işlev yerine getirmekte, yılda ortalama 12.000 hasta bu klinikte takip ve tedavi edilmektedir. 1998 yılında SEV ve yerel bir *Rotary Kulübü* tarafından kurulan merkez *Türk Diyabet Vakfı*’ndan lojistik destek almaktadır.

Dr. Ertan Dumanlı

SEV, hastanenin süregelen ekonomik sorunlarını çözmek amacıyla sağlıklı bir mali yönetim ve denetim mekanizması kurmuş, hastanenin devletin sağlık sigortası sistemine dahil olmasını sağlamıştır. SEV mütevellilerinden merhum **Dr. Ertan Dumanlı**’nın çabaları bu açıdan dikkate değerdir. Kendisi kurumu içinde bulunduğu umutsuz mali durumdan kurtarıp önünü açmıştır. SAH, mali yönden tarihinde hiç bir dönemde olmadığı kadar sağlam zemine oturmuştur. Hatta, belli başlı iyileştirme çalışmalarını yapmak üzere kaynak ayırabilmektedir. Azariah Smith’le başlayıp ardından gelenlerin de 130 yıl boyunca değişmeyen amacı olan şifa dağıtmak, herkese şefkatle yaklaşmak, topluma hizmet etmek SAH’nın öncelikli hedefi olmaya devam etmektedir.✓

Brian Johnson tarafından hazırlanan *Şifahane: Gaziantep’in Amerikan Hastanesi ve Bağlı Tarihi Kurumların Kısa Tarihçesi* isimli kitapçıktan özetlenmiştir.

A N M A

1940-2006

SEV Amerikan Hastanesi’nin bugün bölgenin en önemli hastanesi haline gelebilmesi için tüm gücüyle çalışan ve SEV’e unutulmaz katkılar sağlayan SEV Amerikan Hastanesi Yönetim Kurulu Başkanı ve Sağlık Eğitim Vakfı ikinci Başkanı, Kulak Burun Boğaz uzmanı Dr. Ertan Dumanlı’yı saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Bu yılın renkleri:

Mercan **kırmızısı,** **eflatun** **ve mor**

Stefanel Türkiye Genel Müdürü Füsün Çevikel Kuran (ACI '94) ile hem kariyer öyküsünü hem de ilkbahar/yaz modasını konuştuk. "Havuç pantolon"ların bu yıl çok moda olacağını söyleyen Füsün Çevikel Kuran, bahar ve yaz aylarını şenlendirecek renkleriye mercan kırmızısı, eflatun ve mor olarak sıraladı.

Cok genç yaşta Stefanel - Türkiye'nin genel müdürü olan 2005'te Capital Dergisi'nin "Başarıya Koşan Genç Genel Müdürler" yarışmasında birinciliği kazanan Füsun Çevikel Kuran (ACI '94), iş yaparken hayattan zevk almayı da unutmamak gerektiğini söylüyor. Kendisine Montaigne'in 'Gideceği limanı bilmeyene hiçbir rüzgardan hayır gelmez' sözünü şiar edinen Füsun Çevikel Kuran'la ACI günlerinden bugüne kısa bir yolculuk gerçekleştirdik.

Füsun Hanım, bize biraz kendinizden bahseder misiniz? ACI'da nasıl bir öğrenciydiniz? Dokuz Eylül'de İşletme okurken çalışmaya başlamışsınız. Hırslı bir öğrenci miydiniz? Erken yaşta genel müdür olmanızı neye bağlıyorsunuz?

ACI'da sorumluluk sahibi olduğum kadar okul yıllarının tadını çıkaran bir öğrenciydim. ACI'dan sonra Dokuz Eylül Üniversitesi İngilizce İşletme bölümünü bitirdim. Daha sonra Marmara Üniversitesi Almanca İşletme bölümünde Almanca MBA ve ardından Yeditepe Üniversitesi'nde İngilizce MBA yaptım.

İş hayatına üniversiteden mezun olduktan sonra **Arthur Andersen Denetim Şirketi**'nde denetimci olarak başladım. İş hayatıma başladığımda bir yandan MBA yapıyor bir yandan da mali müşavir olarak çalışıyordum. Bu çapta Amerikan merkezli bir denetim firmasında üç yıl çalıştığınızda ortalama 50-60 firma denetlersiniz. Ben de değişik iş kolları ve büyüklüklerde yaklaşık 60 firma denetledim. Ve 2000 yılında **Stefanel**'e henüz kurulma aşamasındayken Mali ve İdare İşler Müdürü olarak katılıp çok kısa sürede genel müdür oldum. Bu hikâyeye bakılırsa hırslı bir öğrenci sayılırım. Birçok sebepten erken yaşta genel müdür olduğumu düşünüyorum. Ama en hoşuma giden tümevarım ve tündengelim konularının çok net bilindiği bir evde büyümüş olmak.

"Johnnie Walker ve Capital işbirliğinde düzenlenen Geleceğe Başarıyla Yürüyen Genç Genel Müdürler yarışmasında 2005 yılının En Başarılı Genç Genel Müdürü seçilmem, Stefanel bünyesinde de çok büyük yankı uyandırdı. Bu başarı, bizzat şirket başkanımız Giuseppe Stefanel tarafından tüm Stefanel yöneticilerine duyuruldu."

2005'te Capital Dergisi'nin "Başarıya Koşan Genç Genel Müdürler" yarışmasında birinci olmuşsunuz. Bu konudan bahsedebilir misiniz?

Johnnie Walker ve *Capital* işbirliğinde düzenlenen Geleceğe Başarıyla Yürüyen Genç Genel Müdürler yarışmasında 2005 yılının En Başarılı Genç Genel Müdürü seçilmem, Stefanel bünyesinde de çok büyük yankı uyandırdı. Bu başarı, bizzat şirket başkanımız **Giuseppe Stefanel** tarafından tüm Stefanel yöneticilerine duyuruldu. Bunun için özel bir toplantı düzenlendi ve hazırlanan özel bir dosya, Stefanel'in dünyadaki tüm yöneticilerine dağıtıldı. Daha önce hiç şahit olmadığım şekilde gerçekleştirilen bu kutlama, gerçekten çok gururlandırıcıydı. Plaketin yanı sıra bu ödül sayesinde New York'ta düzenlenen *The World Economic Forum* konferansına katıldım. O yüzden 2005'in ikinci yarısı çok hoş anılarla dolu benim için.

Stefanel, Türkiye'ye gelmeye karar verdiği andan itibaren bu kurumdasınız. Hatta, 2001 krizinde yatırıma devam etmesi konusunda Giuseppe Stefanel'i ikna etmişsiniz. Stefanel'in başında olduğunuz süre boyunca da şirket, 44 satış noktasına ulaşmış ve dolar bazında 9 kat ciro artışı gerçekleştirmişsiniz. Bu başarınız konusunda neler söylemek istersiniz? Tüm İzmirliilerin kanında var bu bence.

Bu işin sırrı azimli olmak, problemler karşısında yılmamak, pozitif olmak ve iyi motive olmuş çalışma ortamları yaratmak ve bu ortamları sürdürülebilir kılmaktır. Tüm bunların üzerine iş yaparken hayattan tat almayı da unutmamak gerek.

Bu işin sırrı azimli olmak, problemler karşısında yılmamak, pozitif olmak ve iyi motive olmuş çalışma ortamları yaratmak ve bu ortamları sürdürülebilir kılmaktır. Tüm bunların üzerine iş yaparken hayattan tat almayı da unutmamak gerek.

Stefanel'in Genel Müdürü olmak neleri gerektiriyor?

Stefanel'in genel müdürü olmak rutin şirket üst yöneticisi olmanın yanı sıra modadan, piyasadan ve de konjonktürden de haberdar olmayı, hatta bu süreçlerin önünde olmayı gerektiriyor.

Gene bir kriz dönemindeyiz. Sizce bu kriz sektörünüzü nasıl etkileyecek? Neler bekliyorsunuz?

Bu kriz sektörümüzü hiç etkilemediği kadar çok etkileyecek. Sektörümüzün bu krize büyüme aşamasında yakalanmış olması da krizin sektörümüzü daha da derin etkilemesine yol açtı. Özellikle agresif büyüme politikası içinde olanlar, daha çok etkilendi ve etkilenmeye de devam edecek. Tabii ki boyuttan ve büyüme politikalarında bağımsız olarak en erken ve etkin tedbirleri alanlar, bu krizden daha güçlü ve daha büyük müşteriye sahip olarak çıkacaklar.

Stefanel olarak sizin konumunuz nedir?

Krize perakende sektörü tarafından ilk tepkilerin verildiği Ekim ayı itibariyle şirket olarak çok ayrıntılı önlemler aldık. Krizin ne debisi ne de süresinden etkilenmeyecek şekilde önümüzü

görebiliyoruz. Buna ek olarak Ekim ayından bu yana yapılan inanılmaz indirimlerin hiçbirini Stefanel'de yapmadık. Daha önceki sezonlardaki indirim oran ve tarihlerimize sadık kalarak krizi fırsata çevirdik. Müşterimiz zaten bildiği fiyat seviyemizin, indirimlerle gelinmek istenilen değil de etiketteki fiyat olduğuna emin oldu.

Ekim ayından bu yana yapılan inanılmaz indirimlerin hiçbirini Stefanel'de yapmadık. Daha önceki sezonlardaki indirim oran ve tarihlerimize sadık kalarak krizi fırsata çevirdik. Müşterimiz zaten bildiği fiyat seviyemizin, indirimlerle gelmek istenilen değil de etiketteki fiyat olduğuna emin oldu.

Aynı zamanda "Tescilli Markalar Derneği" ve 'Alışveriş Merkezleri ve Perakendeciler Derneği' yönetim kurullarındasınız. Bu oluşumlarla ilgili bilgi verebilir misiniz? Bu dernekler neler yapıyor?

Bu iki dernek de perakende için kendi içinde farklı önemler taşıyan dernekler.

Tescilli Markalar Derneği adından da anlaşıldığı üzere sektörde marka tescil hakları ve bunların doğru kullanılmadıkları durumlarda oluşan taktitlerle mücadele ediyor. Alışveriş Merkezleri ve Perakendeciler Derneği ise Perakende Sektörü için tam bir çatı dernek. Hem perakendecileri hem de Alışveriş Merkezlerini tek çatı altında buluşturup bu ilişkiden doğan faydaları çoğaltıp, problemleri de çözmeye misyonunu taşıyor.

2009 yazında neler göreceğiz? Sanki grilere, bejlere dönüş varmış gibi duruyor. Kumaşlar gene uçucu, dökümlü, yumuşak ve son derece "kadınsı" görünüyor. 2009 ilkbahar yaz ürünlerinizi anlatabilir misiniz?

Stefanel İlkbahar/Yaz koleksiyonunda, her zaman zarif öğeler içeren feminen kalıplar ve stiller, ofiste ve günlük hayatınızda özel olduğunuzu vurguluyor. Minimal ve androjen (maskülen) parçalarla kombinlenen koleksiyonun en büyük yeniliği ve olmazsa olmazı ise kare şeklinde ve vücudu saran, keskin hatlara sahip ceketler ve 'havuç' şeklinde akıcı pantolonlar.

Stefanel, ekolojik materyallerin kullanılması trendinin ısrarlı takipçisidir. Ürünlerimizde organik pamuk kullanılıyor. Markamızın en önemli önceliklerinden biri olan Stefanel müşterilerinin sağlığıdır. Tüm bu ekolojik ve organik ürünler de bu çerçevede kullanılıyor.

'Havuç' pantolonlar, kısa ve kesin hatlı ceketlerle; oldukça feminen ve hafif elbiseler ise maskülen ceketlerle kombinleniyor.

Stefanel, ekolojik materyallerin kullanılması trendinin ısrarlı takipçisidir. Ürünlerimizde organik pamuk kullanılıyor. Markamızın en önemli önceliklerinden biri olan Stefanel müşterilerinin sağlığıdır. Tüm bu ekolojik ve organik ürünler de bu çerçevede kullanılıyor.

Doğal, sıcak toprak tonlarından grinin gölgelemelerinden bu renklerin pastel renklerle kombinlenmesine kadar geniş bir renk aralığı var bu sezon. Sezonun güçlü renkleri de mercan kırmızısı, eflatun ve mor. Klasik siyah ve beyaz da her zamanki gibi gündemde kalmaya devam ediyor.

Genç ve başarılı bir yönetici olarak başarınızın sırlarını, neler yaşadığınızı, başarınızda ACI'nın rolünü, "başarmak" isteyen yeni mezunlarımıza tavsiyelerinizi alabilir miyiz?

Başarıyla ilgili konuşurken hep aklıma MONTAIGNE'in şu sözü gelir; 'Gideceği limanı bilmeyene hiçbir rüzgardan hayır gelmez.' Yeni mezunlarımızın her şeyden önce hedefleri olsun hayata dair. Bir de çalışmak şart. Sadece okul hayatında değil hayatın her döneminde çalışmadan başarı elde edilemez.

Neil Gaiman'dan Coraline: "Öteki" Ebeveynler ve Biz

Neil Gaiman çağdaş çizgi roman yazınında özgün bir yeri olan bir yazar; ancak dünyayı yapıtlarıyla da ciddi bir yetenek olduğunu kanıtlamış ve özellikle fantastik edebiyat sevenlerin dikkatle izledikleri bir sanatçı.

Sandman dizisi ile tanınan Neil Gaiman, *Coraline*'de çağdaş yaşamda ebeveyn-çocuk iletişimindeki eksiklikleri vurgulamakta ve çocukluğunu unutan yetişkinleri tekrar o günlerine davet etmekte. Roman okuru nefes nefese bırakan kurgusuyla geleneksel Anglo-Sakson çocuk ve fantastik yazınının klasiklerinden biri olmaya da aday.

Lewis Carroll'ın *Alice Harikalar Diyarında* adlı ünlü klasiginde bir tavşan deliğine düşerek bambaşka bir âleme giden Alice; ya da L. Frank Baum'un romanı *Oz Büyücüsü*'nde bir fırtına bulutu ile Kansas'taki çiftlik evini Oz ülkesinde buluveren Dorothy gibi Coraline da küçük bir kız. Coraline'in günlük yaşamı da diğer ikisinin dünyaları gibi fazlasıyla tanıdık ve sıkıcı ayrıntılarla bezeli; yeni taşındıkları mahallede henüz arkadaş edinemediğinden okulun başlamasına birkaç gün kala kimi zaman yağmurlu olan ilk güz günlerini çoğunlukla evde geçirmektedir Coraline. Ev eski, üç katlı ve büyük bir binadır; ancak günün gereksinimlerine uygun olarak dört küçük daireye bölünmüştür ve Coraline'nın evde çalışmakta olan anne ve babasına hem ev, hem de ofis görevi yapmaktadır. Gene başka bir ünlü çocuk klasiginde, C. S. Lewis'in *Narnia Günlükleri*'nde olduğu gibi, evde geçen günler küçük kıza yeni evinin henüz keşfetmediği köşelerine gitmek, binada yaşayan hepsi birbirinden renkli komşularını ziyaret etmek, oldukça bakımsız bahçede keşif gezileri yapmak olanağı sunar. Kısacası Coraline, hayal gücü ile "olağan"ın dışında her şeye yönelen bir kız çocuğudur...

Coraline bu yağmurlu ve karanlık günlerde, evde çalıştıkları sırada kendilerini rahatsız etmemesi için anne ve babası tarafından önerilen her şeyi dener ama gene de çok canı sıkılır. Bahçe de ona fazla oyun alanı sunmaz: Üstü tahtalarla kapatılmış bir kuyu ve bakımsız bitkiler dışında taşlar, arada bir görünen siyah bir kedi, bir kurbağa ve kirpiden başka bir şey yoktur orada da. Onun için en ilginç keşif, yandaki daireyle oturdukları bölümün duvar örülerek kapatılmış bağlantısını gizleyen kapı olur. Ancak Coraline'nın hayal gücünü ne sürekli kilitli tutulan bu kapı, ne de kapının ardındaki kırmızı kiremit duvar engelleyebilir. Annesinin ona yemek hazırlamak için alışverişe gittiği bir gün, aç-biilaç onu beklerken karşı daireyle aralarındaki kapıyı açınca duvar yerine bir koridor bulur ve "öteki tarafa" geçer.

Tahmin edileceği gibi kitabın sonunda annesini beklerken uyuyakalan Coraline'in rüyası olduğunu anladığımız bu gezi gerçekten de ürkütücü bir deneyim olur. Duvar/koridorun gerisinde "öteki" anne ve babası, "öteki" evlerinde yaşamakta ve onun da kendilerine katılmalarını beklemektedir. "Öteki" ev, kendi odası dışında küçük kızın evinin aynısıdır: Coraline'in "öteki" odası rengârenktir ve birbirinden çekici oyuncaklar, her türlü masal kostümü ile doludur. Bu giysiler annesinin Coraline için aldığı gri, lacivert ve sıkıcı okul giysilerine benzemeyen, onun "farklı" olmasını sağlayacak şeylerdir. Kısacası küçük bir kızın isteyebileceği her şey bulunur "öteki" tarafta.

Başlangıçta "öteki" anne ve babanın farklılıklarının gözleri yerine dikilmiş büyük siyah düğmeler olduğunu düşünür Coraline. Ancak burada kaldığı sürede, aslında onların gerçek anne ve babasına hiç de benzemediklerini fark edecektir. "Öteki" anne-baba yalnız görünüşleriyle değil davranışlarıyla da Coraline'in ebeveyninden çok farklıdır. "Öteki" anne ona muhteşem yemekler hazırlar, onunla oyunlar oynar. "Öteki" baba da ne zaman Coraline yanına gitse işini hemen bırakarak onunla ilgilenir... Oysa

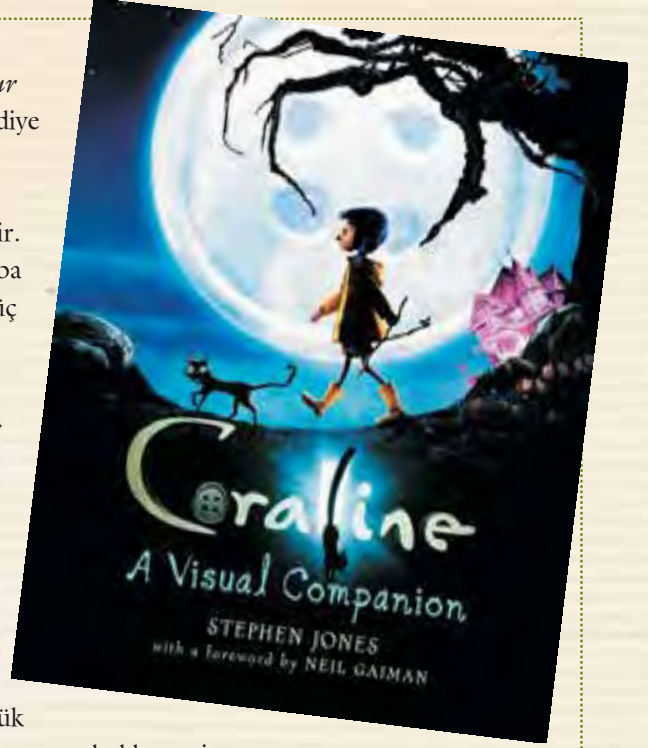
gerçek anne ve babası "aman ne olur beni meşgul etme, git dışarıda oyn" diye onu başlarından savan, evde yemek yapmaya dahi vakit bulamayan, çağımızın çalışan ebeveynlerindendir. Coraline neden bir "öteki" anne-baba arayışına girer, bunu anlamak çok güç değil. "Öteki" dünya ona gerçek yaşamda bulamadığı kadar ilginç, "çocukça" bir seçenek sunmaktadır. Kitabı biz yetişkinler için hem eğitici, hem de hüznün verici yapan çocukların beklentilerinin aslında ne denli basit ve temel konularla kısıtlı olduğunu görmek.

Biz çok "meşgul" anne-babalara umut verecek kadar da olgun bir küçük kız olan Coraline; kendisini orada kalmaya ikna etmeye çalışan yaşlı adama şöyle der: Coraline içini çekti. "Gerçekten de anlamıyorsun, değil mi?" dedi. "Ben her istediğimi istemiyorum. Hiç kimse istemez. Gerçekten istemez yani. Her istediğimi hemen alabilsem bunun neresi eğlenceli olur ki? Hemen, öyle alıversem hiç anlamı olmazdı. Ne kalırdı ki?" (120) [Türkçesi bana ait]

Coraline her şeye karşın bir şeyler "edinmek" ya da "elde etmek" için

beklemenin, onun hayalini kurup sabretmenin değerini bilen bir küçük kız. Bu nedenle de kimi zaman onu yalnız bırakan ve canının sıkılmasına aldırmayan, hoşuna gitmeyen giysiler ya da yiyecekler alan ama onu değiştirmeye çalışmadan, gerçekten ve olduğu gibi seven ebeveynlerinin âlemine dönerek "öteki"ni yok eder.

Neil Gaiman, *Coraline*. New York, Harper-Perennial yayıncılık (2006). ✓

Huzur ve masal diyarı: ÜRDÜN ve PETRA

Savaşların ve
çatışmaların
eksik olmadığı
Ortadoğu'da,
tam bir huzur
vahası Ürdün
ve tüm
güzellikleriyle
Antik Petra
kenti, bizleri
bir masal
dünyasına
götürüyor.

UNESCO Dünya Mirası Listesi'ndeki eşsiz Petra; antik Roma Kenti Ceraş, *Lawrance of Arabia* filminin çekildiği yer, Kızıldeniz, Akabe Körfezi, 4x4'lerle Ram Vadisi'nde unutulmaz safari, vahalar, Osmanlı'nın izleri, egzotik çarşılar, surlar ve tarihin gizi, gece havalimanında grubumuzun diğer üyeleriyle buluştuğumuzda bizi bekliyordu. Gecenin büyük bölümü uçak yolculuğu ve sonrasında otele yerleşme ile geçtikten sonra kısa bir uykunun ardından güçlü bir kahvaltıyla Amman'da pırıl pırıl güneşli bir güne uyandık.

Ürdün, yüzölçümü 90 bin km², nüfusu yaklaşık 6 milyon olan bir Arap ülkesi. Başkent Amman, ilk bakıldığında sarının ve betonun hakim olduğu ve biraz da inşaat halinde şantiye görünümü veren bir şehir. Bu şehirde geçirdiğimiz ilk gecenin ardından bizi Amman'dan Akabe'ye uzanan uzun bir kara yolculuğu bekliyordu ve yol üzerinde uğrayacağımız Madaba ve Ölüdeniz'i görecektik olmak da bize ayrı bir heyecan veriyordu.

Ölüdeniz'de mola

İlk durağımız, Madaba'da dünyanın en eski Ortadoğu haritalarından birine sahip *St. Georges Kilisesi* oldu. **Hz. Musa'nın** Mısır'dan kutsal topraklara yaptığı

"İlk durağımız Madaba'da dünyanın en eski Ortadoğu haritalarından birine sahip St. Georges Kilisesi oldu."

yolculuğun son durağı Nebo Dağı'nda panoramik bir mola verdik ve mozaikleriyle tanınan kiliseyi gezdik. Dünyanın en çukur yeri ve en tuzlu su alanı kabul edilen Ölüdeniz'e ulaştığımızda öğlen olmuştu bile. Ölüdeniz'in kıyısında denize girme amaçlı yapılmış birçok otel vardı, biz de bunların birinde hem denize girmek hem de yemek yemek için bir mola verdik.

"Bizi taşıyan teknelerin tabanlarına cam konulmuştu ve bu cam sayesinde bir mercan bölgesi üzerine geldiğimizde rahat resim çekme fırsatımız doğuyordu."

Kızıldeniz'de mercanlar

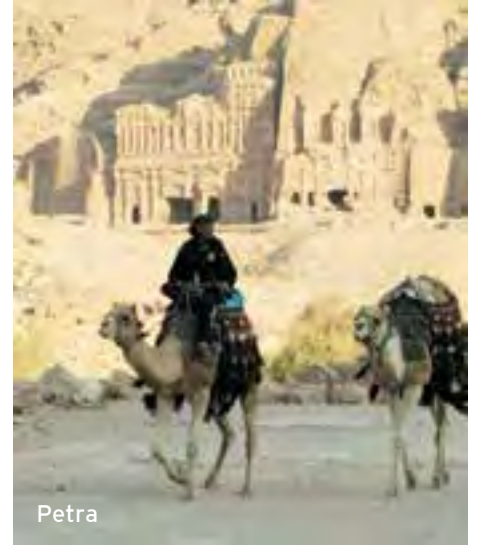
Akabe'ye vardığımızda akşam olmuş, hava kararmıştı bile... Sabah olduğunda bizi, kış olmasına rağmen sıcak sayılabilecek güneşli bir gün bekliyordu. Kahvaltı sonrasında hayatımda ilk defa mercan kayalıkları göreceğim olmanın heyecanımla otelimizin iskelesinden bizi bekleyen teknelere yedişerli gruplar halinde yerleştik ve Kızıldeniz'e açıldık. Bu deniz yolculuğunun en ilginç yanlarından biri de, bulunduğumuz koydan üç ayrı ülkenin görünmesiydi. Hem Ürdün'ü, hem İsrail'i hem de Mısır'ı rahatça görebiliyorduk. Bizi taşıyan teknelerin tabanlarına cam konulmuştu ve bu cam sayesinde bir mercan bölgesi üzerine geldiğimizde rahat resim çekme fırsatımız doğuyordu.

Yaklaşık 1.5 saat süren deniz yolculuğundan sonra Akabe'den Petra'ya gitmek üzere otobüslerimize binmek için otele geri döndük.

Petra: "Rose City"

Merakla beklediğimiz Petra yolundaydık artık. Bu yolda 4X4 lerle yaptığımız Ram

Vadisi gezisi olağanüstü görüntüleriyle büyüleyiciydi. Çöl safarisi başta pek cazip bir fikir gibi gelmemişti ama yola çıkıp da kırmızı kumun üzerinden kendine yol bulmaya çalışan 4X4'lerimizden etrafa bakınca, ortaya çıkan manzaranın büyüleyici olduğunu itiraf etmeliyim. Ram Vadisi'nde gün batımını seyrettikten sonra Petra'ya doğru tekrar hareket ettik ve vardığımızda artık gece olmuştu. Güzel bir yemeğin ardından ertesi gün bizi bekleyen Petra gezisinin heyecanımla uykuya daldık.

Petra

Ölüdeniz'e giren arkadaşlarımı seyretnmekle yetindim ama her giren suda yüzmenin zorluğundan ve suyun yoğunluğundan bahsediyordu. Bu güzel molanın ardından yediğimiz yemek de yöresel özellik taşıyordu. Özellikle soğuk olarak yenilen humusun bizim alışık olduğumuzdan farklı yapısı ve kısırın ağıza alındığında önce tatlıyı sonra da acıyı arka arkaya hissettiren tadı damağımızda kaldı. Ürdün'de yediğimiz bu lezzetli yemeğin ardından yine bu bölgeye özel kakuleli kahvelerimizi içtik ve ardından Akabe'ye doğru akşama kadar sürecek kara yolculuğuna başladık.

Ram Vadisi

Petra

Petra

“Sahara Dağları’nın oluşturduğu ve dış dünya ile neredeyse hiçbir bağı olmayan bir vadinin içinde, kayaları böylesine işlemek algılama gücünü hayli zorluyor.”

Ve sabah erkenden kırmızı kayalara oyulmuş olağanüstü güzelliğiyle antik Petra gezisine başladık. Şairler, Petra’nın rengini kızıl gül rengine benzetmişler. Şimdi bizi bekleyen çok yürümemiz gereken ama bir o kadar da ilginç bir turdu. Sahara Dağları’nın oluşturduğu ve dış dünya ile neredeyse hiçbir bağı olmayan bir vadinin içinde, kayaları böylesine işlemek algılama gücünü hayli zorluyor. “*Indiana Jones - Last Crusade*”ın çekildiği Ürdün’ün tarihi

şehri, Lut Gölü ile Akabe Körfezi arasındaki topraklar üzerinde yer alıyor. Şehir, M.Ö. 400 ile M.S. 106 yılları arasında Nebatiler’e başkentlik yapmış ve Roma İmparatorluğu tarafından işgal edilene kadar başkent olarak varlığını sürdürmüştü. M.S. 400 yıllarından sonra deprem ve ekonomik sıkıntılardan dolayı kent gözden düşerek zaman içinde unutulmuş. 1812 yılında İsviçreli gezgin **Johann Burckhard** tarafından tekrar bulunan şehirde; tiyatro, tapınak, ev gibi yapılar kireç taşına oyularak yapılmış. Günümüzde, bir zamanlar Roma’yı kışkındıracak kadar zengin olan bir kentin üzerine bir örtü örtülmüş gibi. 220m tırmanılarak çıkılan manastıra ulaştığınızda yapının büyüklüğü onun gerçekliği konusunda insanı şüpheye düşürüyor.

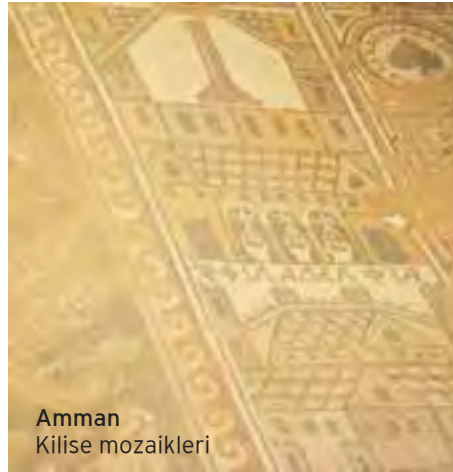
Petra şehri 6 Aralık 1985 tarihinde UNESCO tarafından Dünya Kültürel Mirası listesine dahil edilmiş. Burası aynı zamanda Peru’da yer alan *Machu Picchu* ile kardeş şehir.

Çölün köprübaşı: Amman

Ertesi gün gezimizin son durağı olan Amman’a doğru hareket ettik. Bizans dönemine ait kilise mozaiklerinin ve kalıntıların görülmesinden sonra *Çöl Kaleleri Bölgesi*’ne doğru devam ettik. Emeviler döneminin çöldeki köprübaşıları, ünlü itiriyat ve baharat yollarının kesiştiği bölgede inşa edilmiş küçük saray kalıntıları, Nabatiler ve Romalılar döneminden beri önemi bilinen, kervan durakları gezilerinden sonra öğleden sonra Amman’daydık. Amman Kalesi ve müzesi de Amman’da ilk gördüğümüz yerler arasındaydı. Amman, genel görünüşü daha çok filmlerde gördüğümüz Arap şehirleri gibi: Avrupa şehirleri ile karşılaştırıldığında planlama açısından pek nasibini alamamış bir şehir. Aynı zamanda alışveriş olanakları da çok kısıtlı.

Amman
Çarşı

Amman
Kilise mozaikleri

Amman Kalesi

Ceraş

“Amman’ın 45 km kuzeyinde bulunan Ceraş (Jerash), bugün de tarihi kalıntıların çok iyi olması nedeniyle “Doğu’nun Pompei’si” olarak adlandırılıyormuş.”

Ceraş: Doğu’daki Pompei!

Ürdün’deki son günümüzde bizi, Doğu/Batı ticaret yollarını kontrol etmek amacıyla inşa edilmiş, Nabatiler Dönemi’nden itibaren var olan ve Roma çağında yeniden inşa edilmiş muhteşem kent Ceraş bekliyordu.

Amman’ın 45 km kuzeyinde bulunan Ceraş (*Jerash*), bugün de tarihi kalıntıların çok iyi olması nedeniyle “Doğu’nun Pompei’si” olarak adlandırılıyormuş. Tiyatrolarıyla, tapınaklarıyla ve ayakta olan yüzlerce sütuna sahip ana caddesiyle tüm Roma Dünyası’nın en iyi korunmuş kentlerinden Antik Ceraş’ı anlatmak zor ama şehri; Oval meydan, ihtişamlı şehir kapıları, hipodrom, *Cardo Maximus*, anıtsal çeşme, *Zeus Tapınağı*, *Artemis Tapınağı*, *bouleterion*, büyük tiyatro ve yüzlerce sütun olarak özetleyebilirim belki...

Doğunun bu mistik ülkesi Ürdün, insanları, kalıntıları, tarihi ve tüm renkleriyle bende tarifsiz tatlar bırakmış fakat geri dönme vakti de gelmişti. Ve bir kere daha anladım ki Doğu hala gizemli bir güzel ve onu keşfetmeye çalışmak her defasında benzersiz bir deneyim. 🌿

Ceraş Havuz

